Do Võ Phi Hùng Cựu HS Petrus Ký (67-74) tặng Huỳnh Chiếu Đẳng chủ Kho Sách Xưa Quán Ven Đường (scan từ microfilm của Library of Congress)

Đại Sứ Hoa Kỳ

VIỆT NAM CỘNG HÒA NĂM THỨ 5 — NGÀY THỨ BA 3-11-1959

Năm thứ 6 số 1.451 — Giá 2 đồng

Số ĐẶC BIỆT 6 trang 2 đồng

Ngôn-Luận

NHẬT BÁO THÔNG-TIN NGHỊ LUẬN

Ngày 8 tháng Mười (Âm-lịch) — Chủ Nhiệm và Chủ Bút : HỒ-ANH

ĐIỆN THOẠI 25.528 — HỘP THƠ SỐ 343 — TÒA SOẠN VÀ TRỊ SỰ 86 ĐƯỜNG LÊ-LAI SAIGON

CHÂN ĐÁ BÒ GẶP TAY SỪNG TRÂU

MOUSTAYA HÒA NGUYỄN-THẢO

Minh-Cảnh, Dương-v-Quảng đoạt cúp

của bbpv HỒNG-DƯƠNG

Lần đầu tiên Moustaya gặp tay ngang

SÀI GÒN.— Hơn cả đêm 31-10-59 ; đêm thứ hai của Dạ Hội tổng hợp Quyền thuật vào ngày 1-11-59 đã hấp dẫn một số rất đông khán giả mộ điệu găng da. Ban tổ chức đã bất lực trước làn sóng người, đề cho một số khán giả (có vé, có thiệp mời) không vào được.

Đi xem đêm quyền thuật thứ hai này, khán giả đa số là náo nức chờ đợi trận thách thức giữa Moustaya và Nguyễn Thảo. Và giới mộ điệu quyền thuật đã không thất vọng khi Moustaya, vào hiệp đầu, đã sử dụng cặp chân " đá bò " đá tới tấp vào Nguyễn Thảo. Võ sĩ này cũng không chịu kém, với hai trái đấm, Nguyễn Thảo cũng phản công mãnh liệt. Tuy yếu hơn đôi chút nhưng Nguyễn Thảo đã chiến đấu mãnh liệt, và gan lì. Liên trong ba hiệp tấn công, sang hiệp tư cả hai võ sĩ cùng có vẻ thấm mệt nên trở về thủ bộ. Sang hiệp năm và cũng là hiệp chót bị cảnh cáo thiếu tinh thần chiến đấu, Moustaya và Nguyễn Thảo lại bắt đầu tấn công. Với những cú đá mạnh và thần tốc, Moustaya đã áp dụng thế đánh xa (distance) để tấn công. Hiểu ý địch thủ Nguyễn Thảo trái lại, sáp vào đánh gần (corps à corps) dùng đôi tay " sừng trâu " đánh tới tấp vào hai bên cằm địch thủ. Hai võ sĩ đang đánh hăng thì tiếng cồng dứt hiệp năm nổi lên. Mọi người đều hồi hộp đợi chờ kết quả. Tiếng xướng ngôn viên vang lên :

Xem tiếp B trang 6

THỜI CUỘC QUỐC TẾ

LẬP TRƯỜNG CỦA

ĐẠI-HÀN

về vấn đề hồi hương kiều dân ở Nhật Bản

Nhật Bản và Đại Hàn đã bốn lần mở cuộc thương thuyết để giải quyết vấn đề hồi hương dân gốc Triều Tiên ở Nhật Bản.

Quan điểm của Đại Hàn có thể tóm tắt như sau :

Đại Hàn ưng thuận nhận hết tất cả kiều dân ở Nhật, bất kể đến chính kiến của họ, miễn là Nhật Bản chấp nhận sự kiện lịch sử này : Kiều dân Triều Tiên trước kia đã bị chính phủ quân phiệt mang sang Nhật làm lao công để phụng sự guồng máy kinh tế chiến tranh. Vậy thì Nhật Bản phải trả bồi khoản cho số dân này giúp họ một số vốn để một khi về nước họ có thể sinh cơ lập nghiệp.

Hai nữa là họ được quyền mang theo tất cả tài sản không phải hạn chế hoặc đóng thuế chi cả.

Nếu Nhật Bản thuận như thế thì tiếp theo sẽ bàn đến trường hợp những người muốn lưu lại ở Nhật ; hoặc không muốn trở về với chính quyền Đại Hàn.

Đại Hàn phản đối biện pháp mà Nhật gọi là " mềm dẻo " mượn Hồng thập tự để thương thuyết với Cộng sản, trả lại dân Triều Tiên cho nhà đương cuộc Bắc Hàn.

Mới đây hai bên lại ngồi vào bàn Hội Nghị để tìm cách thu xếp vấn đề này cho thoả đáng. Người ta có thể hy vọng rằng nếu hai bên nhân nhượng nhau đôi chút thì rất có thể là vấn đề hồi hương dân Triều Tiên ở Nhật sẽ được giải quyết êm đẹp, và sẽ được đưa ra làm gương cho nhiều trường hợp khác, hoạch định một đường lối chung cho các quốc gia tự do mỗi khi phải lo giải quyết một vấn đề mà Cộng sản, tuy không được mời, nhưng lại cứ thích lăn vào để gánh trách nhiệm để tuyên truyền lấy tiếng.

NGÔN LUẬN

Để cứu nguy cho Ấn và cho riêng ông Nê-Ru

ẤN - HỒI SẼ LẬP LIÊN-MINH QUÂN-SỰ ?

- Anh lập căn-cứ nguyên-tử ở Tinh-Châu.
- **Bộ Quốc-Phòng Anh bỗng dưng bốc cháy.**
- *Trung-Cộng vận-động để bọn Lào Cộng khỏi bị xử?*
- **TÂN QUỐC-VƯƠNG LÀO : SAVANG VATHANA.**

LUÂN-ĐÔN (AFP).— Một vụ hỏa hoạn xảy ra trên từng lầu thứ tư của Bộ Quốc phòng ở Luân đôn khiến nhiều hồ sơ mật bị thiêu hủy. Hoả hoạn đã được nhận thấy kịp thời và dàn áp mau lẹ.

Một phát ngôn viên chánh thức tuyên bố rằng bộ quốc phòng có lưu trữ sẵn những bản sao của phần lớn các hồ sơ bị thiêu hủy.

Anh lập căn cứ nguyên tử ở Tinh Châu

TÂN GIA BA.— Theo tin hãng thông tấn P.A.X chính phủ Anh sẽ quyết định lập tại Tinh Châu căn cứ xử dụng võ khí nguyên tử của quân đội Anh ở Á Châu.

Nguồn tin Hoa thịnh đốn cũng cho biết hiện Trung Cộng đang tích cực vận động nhờ Anh Nga can thiệp để chính phủ Lào dừng xem xử bọn lãnh tụ Lào Cộng.

Tân quốc vương Lào Savang Vathana

VẠN TƯỢNG (VTX).— Hôm 1-11 một thông cáo chánh thức phổ biến ở Vạn Tượng cho hay rằng theo quyết định của Hội đồng Tối cao, Thái tử nhiếp chính Savang Vathana đã được tấn phong Quốc vương Ai Lao, thay thế Quốc Vương Sisavang Vong vừa băng hà.

Địa vị ông Nê Ru bị lung lay

HƯƠNG CẢNG (AFP).— Các giới Tây phương tỏ ý băn khoăn về việc mỗi ngày các vụ đụng độ giữa quân đội Ấn độ và Trung cộng mỗi nhiều hơn ở gần Hi-mã-lạp-sơn. Các giới đó, cũng như các phần tử trung lập Á châu, tự hỏi rằng có phải Trung cộng công khai xâm lăng Ấn Độ như thế là nhằm mục đích làm cho uy tín của chánh phủ Nê Ru sụp đổ dần hay không ?

Bị đặt vào một tình trạng trái ngược, ô Nê ru phải chọn lấy một trong hai giải pháp, mà giải pháp nào cũng nguy hiểm như nhau : chịu lùn Trung cộng, và như vậy thì bị dư luận Ấn độ nổi lên chống đối,

Xem tiếp D trang 6

TÒA ĐÔ CHÍNH

GIẢI ĐÁP lời khiếu-nại

CỦA ĐỒNG BÀO ĐƯỜNG TÔN THẤT THUYẾT

Trong báo số 1.4[illegible]5 ra ngày 15-10-1959, nơi mục " Bạn đọc khiếu nại " chúng tôi có đăng tải lá thư của một số đồng bào ở đường Tôn Thất Thuyết khiếu nại việc một số chủ vựa củi cho ghe chở củi đến đổ tại khu này làm ồn ào và hư hại đường xá, v.v. Nay nhận được lời giải đáp của Tòa Đô Chính chúng tôi xin đăng tải để đồng bào đường Tôn Thất Thuyết cùng rõ :

Vựa củi nói trên nằm bên bờ Kinh Tẻ, thuộc phần đất của Nha Thương Cảng. Từ trên 1 tháng nay, Nha này đã thỏa thuận cho phép Ô. Cao văn Nén cho ghe củi cập bến,

Xem tiếp A trang 6

TỔNG THỐNG MỸ ĐÍCH THÂN GIẢI QUYẾT VỤ

TRANH CHẤP QUYỀN CHỈ-HUY THÁM HIỂM KHÔNG GIAN

- Von Braun được toàn quyền theo đuổi chương trình phóng hoả tiễn lên Thổ Tinh.
- **MỸ CHI TỚI 500 TRIỆU MỸ KIM MỘT NĂM ĐỂ TIẾN VƯỢT NGA - SÔ.**

Cuộc tranh chấp cố hữu

Trong những nguyên nhân khiến cho Mỹ thua sút Nga sô về chương trình thám hiểm không gian, người ta thường nói tới điểm các ngành chúng Mỹ tranh nhau quyền chỉ huy. Mới đây Trung tướng John Medaris, phụ trách chương trình Hỏa tiễn của Lục quân Hoa Kỳ đã từ chức.

Tuy ông có nói rõ rằng không phải ông từ chức vì bực mình mà chỉ vì ông có cơ hội làm việc với kỹ nghệ tư nhân, nhưng không ai còn lạ gì sự xích mích về chương trình thám hiểm không gian giữa Lục Quân, Thủy Quân và Không Quân.

Sau Tướng Medaris đến nhà Bác học Von Braun cũng dọa từ chức

"Tôi chỉ mong người ta bớt tranh luận để mà cùng nhau làm việc. Muốn đuổi kịp Nga Sô thì người Mỹ phải làm việc thật nhanh như là ta đuổi".

Đặc biệt nhà bác học Von Braun người đầu tiên phóng được Hỏa Tiễn Explorer lên không trung, khi tiếp nhận tin tướng Medaris từ chức cũng tỏ ý bất mãn. Ông cũng dọa nếu phải làm việc dưới quyền một binh chủng khác, ông sẽ từ chức theo.

Tổng thống Mỹ đứng ra làm trọng tài

Được tin này, Tổng Thống Ay-xen Hao bèn họp ngay các phụ tá và chuyển nhà bác học Von Braun sang làm việc với Cơ quan Quốc gia Quản Trị Hàng không và Không gian, tức là một tổ chức dân sự.

Bác học Von Braun sẽ được toàn quyền tiếp tục chương trình phóng hỏa tiễn lên Thổ Tinh, sẽ được thêm ngân quỹ, và sẽ không bị bên quân sự chi phối như trước.

Trước đó, báo chí Đức đã công khai bày tỏ sự bất mãn và đã viết rằng nếu vì một lẽ gì mà Von Braun phải xin từ chức, thì dân Đức sẽ " từ biệt " Mỹ Quốc.

May mà Tổng Thống Ay-sen Hao đã kịp thời nhận rõ là không nên không thể phân chia thành từng ảnh vực quân sự và dân sự, vì Nga sô hiện đang dùng những thành tích thám hiểm không gian làm lợi khí tuyên truyền, nên Tổng Thống Mỹ đã quyết định trao toàn quyền cho bác sĩ Von Braun.

Quyết định này còn phải đợi Quốc Hội chuẩn y, nhưng chắc rằng Quốc Hội sẽ phê chuẩn.

Lộn xộn trước sân Tinh Võ

MỘT DẠ HỘI QUYỀN THUẬT ÍT THẤY

CẢ NGÀN KHÁN GIẢ VẬT LỘN CHEN VÀO CỬA

BAN TỔ CHỨC KHÔNG NÊN QUÊN VIỆC TỔ CHỨC TRẬT TỰ ! ! !

Tường thuật của ĐẠM PHONG

SÀI GÒN.— Buổi dạ hội Tổng hợp quyền thuật lấy tiền giúp quỹ UBXHTU do Tổng Cuộc tổ chức đã khởi diễn tại võ đài Tinh Võ hồi 20g30 đêm 31-10 và 1-1-59.

Kết quả về phần tài chánh của hai đêm quyền thuật nói trên rất là khả quan, nhưng về phần trật tự đã làm cho giới hâm mộ phiền lòng và bất mãn không ít. Những người có mặt trong 2 đêm ấy đều nhìn nhận : trật tự không được chu đáo. Nếu nói những cái tệ của 3 đêm quyền thuật ở võ đài Thị Nghè thì, hai đêm võ đài ở Chợlớn lại tệ hơn nhiều.

Leo tường, chui lỗ và phá cửa sắt để vào...

Mặc dầu trận đấu khởi sự từ 8 giờ 30, nhưng mới 8 giờ, khán giả đã chực sẵn ở hai bên cửa sắt nhỏ vào võ đài (phần đông mua vé từ sáng sớm) Hai cánh cửa nhỏ này chỉ mở vừa đủ cho từng người lọt vào.

Nhưng trước con số khán giả càng ngày càng đông, hai cánh cửa này không tài nào nuốt hết con số khán giả cả ngàn người trong 30 phút. Do đó, chỉ có một số ít khán giả, nhờ tài chịu đựng nồi là vào được, còn thì mắc kẹt chết ở bên ngoài xô đẩy chen lấn nhau té dồn cục rất thảm hại. Chính kẻ viết bài này suýt bị chết bẹp dưới đất nếu không nhờ một cảnh binh đến kịp cứu thoát. Thấy rối loạn quá, bên trong nhân viên kiểm vé đã đóng ập cửa lại, không cho vào. Trước tình thế này, toàn thể khán giả không thể chịu được đã hò nhau xông bửa vào bẻ đập cửa sắt rầm rầm và đồng thanh la lớn : « Có giấy mà không cho vào, trả tiền lại đây !

Thừa dịp lộn xộn này, bọn lưu manh, đã chụp giựt và bóc hốt dân chúng dữ dội. Đồng thời, có một số khán giả không có tiền mua vé đã tới tấp leo rào, chui lỗ vô tường. Cứ một người vào trước rồi thì kéo người khác lên, và cứ thế mà tiếp diễn !

Có một khán giả chui lỗ leo vào được nửa chừng thì bị mắc kẹt hoảng hốt la cầu cứu dữ dội. Khán giả đứng dưới đất phải bè nhau tới nắm hai cẳng nạn nhân ăn vào như ép mía.

Thừa nước đục thả câu, bọn lưu manh móc túi đoạt bóp, giựt đồng hồ, viết máy của khán giả rồi tẩu thoát. Tiếng la hét lại nổi lên vang trời dậy đất. Kết quả sau cuộc hỗn loạn này mới được biết có 2 người một ký giả và một võ sĩ bị giựt mất 1 bút máy, 1 đồng hồ đeo tay trị giá trên 17.000đ.

Trước cảnh dở khóc, dở cười này chỉ có hai cảnh - binh làm việc trối chết trong một biển người... đang căm tức. Đã hơn 9 giờ mà trật tự vẫn trong tình trạng rối loạn. Bực mình, một nhóm khán giả trên 50 người kéo nhau đến phân trần với một nhân viên viên Cảnh sát về việc có giấy mà không được vào. Nhưng nhân viên này cũng không thể làm gì hơn là bảo khán giả giữ vé lại để sáng mai thưa nơi ty Cảnh sát.

Phá cửa sắt tràn vào như nước vỡ bờ..,

Đúng 9 giờ 5, thấy không được vào một số khán giả khác căm tức hô nhau tràn vào đập phá cửa sắt. Kết quả, cánh cửa bị vạt qua một bên trước làn sóng người ồ ạt tràn vào. Nhưng, được tin cấp báo, cảnh binh đã đến can thiệp kịp lúc chỉ có một số người tràn được vào trong. Nhờ tiểu đội cảnh

Xem tiếp C trang 6

Phạm-văn-Thung

VỤ ÁN HẠM HEO MỚI XỬ XONG, NHƯNG...

CHUYỆN HEO VẪN CÒN

THỊT LẬU XÓ NAO CŨNG CÓ

- **BỌN BUÔN LẬU LẤY ĐÂU RA HEO XE THỊT ĐEM ĐI BÁN KHẮP MỌI NƠI ?**

điều tra của VƯƠNG-ĐẠO

Ít lâu nay có nhiều bà nội trợ tỏ ý than phiền : khó mua thịt heo ở chợ. Một số bạn hàng cũng kêu : không đủ thịt để bán. Trong khi đó có một hiện tượng rất đáng ngạc nhiên : thịt heo lậu lại gần như ê hề.

Mỗi ngày vào khoảng 9, 10 giờ sáng, người ta thường thấy có những người sách bị cói đi đến từng nhà mời chào rất khẽ, theo cái kiểu gần như rỉ tai :

— Mời bà mua thịt heo. Thịt đùi, thịt mông, thịt thủ, thịt ba chỉ, mỡ, có đủ cả.

Giá thịt tất nhiên là rẻ hơn giá chợ, lại tha hồ lựa chọn những miếng tươi ngon. Có bà nội trợ dễ dãi đã bỏ tiền mua ngay, đỡ mất công chen lấn. Nhưng bà nào cẩn thận sợ thịt heo lậu, không được sự khám xét của Thú Y, đã từ chối vì nghĩ rằng thà mua đắt nhưng chắc chắn là heo không có bịnh vẫn hơn.

Cái sự xuất hiện heo lậu này có dính dáng gì đến chính sách cung cấp heo chung cho cả đô thành của lò heo Chánh Hưng ? Đó là điều mà chúng tôi cần phải tìm hiểu, ngõ hầu giải quyết được những nỗi thắc mắc chung của giới tiêu thụ, cũng như những bạn hàng chân chính đang ở tình trạng thiếu thịt heo để bán.

Heo từ đâu tới đô thành ? Trước khi đến giới tiêu thụ qua bao nhiêu trung gian ?

Người ta được biết rằng, heo từ Lục tỉnh do các lái đưa về lò Chánh Hưng Lái cung cấp heo cho các làng ở lò. Làng có hai loại :

— Làng đốt chưng, đặt dưới sự trông coi của ông Quản lý lò heo Chánh Hưng.

— Làng tư nhân gồm có tất cả 38 làng.

Căn cứ vào số heo nhập thị, ông Quản lý yết trên bảng thông cáo để cho các giới liên hệ rõ : chợ nào bắt làng nào, có bao nhiêu làng tới tua được mua heo. Làng nào không tới tua thì phải chờ phiên sau. Tiếp đó, làng mới bán lại cho các thớt, rồi thớt đưa heo vô lò sát sinh để cạo lông.

Số thớt heo tại các chợ ở Đô Thành

Tại Đô Thành có tất cả 30 chợ, nếu kể cả vùng ngoại ô thì con số ấy lên tới 33. Gồm có :

Chợ Sài gòn :	89 thớt
Bình Tây :	49 —
Cầu Ông Lãnh	55 —
An Đông :	44 —
Tân Định :	44 —
Hòa Bình :	78 —
Xóm Củi :	25 —
Xóm Chiếu :	16 —
Phó Cơ Điều :	26 —
Thái Bình :	20 —
Nguyễn tri Phương:	26 —
Đa Kao :	22 —
Vườn Chuối :	13 —
Chí Hòa :	31 —
Bàn Cờ :	19 —
Cầu Kho :	7 —
Trần quốc Toản :	35 —
Chợ Đũi :	14 —
P.L. Bình Tiên :	37 —
B. Đông Rạch Cát	15 —
Trương minh Giảng	29 —
Phú Thọ :	15 —
Nancy :	16 —
Cầu Bột :	15 —
Hàm Nghi :	3 —
Hai Mươi :	3 —
Hàng Phân :	10 —
Phú Nhuận :	55 —
Gia Định :	61 —
Thị Nghè :	34 —
Tổng cộng :	901 thớt

Ba chợ ngoại ô là Phú thọ Hòa, Tân sơn Hòa, Gò vấp. Điểm cần

Xem tiếp E trang 6

KẾT QUẢ VỤ ÁN HẠM HEO 3 TỬ HÌNH

Các luật sư biện hộ

Sau lời buộc tội của ông Biện Lý 24 luật sư bắt đầu biện hộ cho 29 bị can.

Luật sư Trịnh đình Thảo và Nguyễn huy Chiêu biện hộ cho chánh phạm Phạm văn Thung đã nhấn mạnh rằng bị can đã bị lôi cuốn vào một tổ chức gian lận có từ trước khi y giữ chức vụ thầu thuế lò sát sinh. Bị can đã nhiều lần tìm cách thoát ra tổ chức đó, và lại bị can đã tự ý thú nhận mọi tội lỗi nên vậy bị can đáng được hưởng sự khoan hồng của Tòa. Về tội lũng đoạn nền kinh tế quốc gia, Luật sư Thảo cho rằng bị can không phạm tội đó và một lần nữa, Luật sư xin Tòa khoan hồng cho bị can. Tiếp đó các luật sư khác luân phiên nhau bênh vực các bị can.

Tòa định phiên xử hồi 20 giờ.

Phiên tòa sáng 31.10.59

Luật sư Dương tấn Trương bào chữa cho 10 bị cáo đã chấm dứt cuộc bênh vực 29 bị can vào lúc 12 giờ 15.

Sau đó Tòa vào nghị án. Vì là ngày kết án nên người dự đông đảo, không khí nóng bức lại càng thêm nóng bức. Trên dãy ghế các bị can nhiều người tỏ vẻ mất bình tĩnh.

Một vụ xung đột giữa tòa

Trong lúc các bị can chờ đợi kết quả bản án thì thình lình Quới ngồi cùng băng ghế với Huyện Thung, nhào tới toan hành hung Thung. Có lẽ Quới uất ức quá độ nên Quới đã không tự chủ nổi. Khi Quới nhào tới thì Nguyễn văn Mùi vội đứng dậy và cố giàn xếp cho êm chuyện. Mọi người dự khán đều nhao nhao nhất là các thân nhân của các bị can.

Bản án vụ hạm Thung

Tòa trở ra tuyên án : Phạm văn Thung, Lương đăng Đệ, Huỳnh văn Trần tử hình. Dương văn Thắng, khổ sai chung thân, Nguyễn văn Mùi 20 năm khổ sai. Nguyễn văn Quới, Lê văn Hoàn, Trần văn Ên, Nguyễn văn Hưng, Tăng văn Xướng, Phạm văn Di, Lý Xứng, Nguyễn văn Út, 5 năm khổ sai.

Nguyễn văn Châu 2 năm tù ở.

Dương quang Nữ 2 năm tù ở, Nguyễn văn Hai 5 năm khổ sai, Phạm thị Mai 2 năm treo, Nguyễn văn Tề tha bổng. Trần văn Tài 10

Xem tiếp K trang 6

Lương-đăng-Đệ

Huỳnh-văn-Trần

từ THÀNH đến TỈNH

BÁC SĨ THƯỜNG TRỰC Thứ Ba 3-11-1959

B. S. Phạm-hữu-Chương 50, đường Duy-Tân	Sài-gòn
B. S. Nguyễn-anh-Tài 10, đường Sương-nguyệt-Ánh	Sài-gòn
B. S. Đỗ-xuân-Giụ 397, Đại-lộ Đồng-Khánh	Chợ-lớn
B. S. Lê-văn-Cao 260, đường Trương-minh-Giảng	Sài-gòn

VỢ CẢ CHẾT, VỢ LẼ VÀ CHỒNG BỊ BẮT

ĐÔ THÀNH.— Bà Nguyễn-thị-Nh. 40 tuổi có chồng là ông Nh ngụ tại đường Nguyễn-v-Thoại (Chợlớn) ăn ở với nhau đã 20 năm dư mà chỉ sanh được một người con gái năm nay đã 20 tuổi. Thình lình đêm 31-10 bà Nh. bị cảm rồi chết liền sau được chở đến bệnh viện. Vì cái chết của bà Nh. có nhiều điểm khả nghi nên thân nhân của bà Nh. đã đầu đơn thưa ông Nh. và vợ nhỏ đã đầu độc bà Nh. vì gần đây ông Nh. có vợ lẽ ở Cần Thơ, ngày nói trên ông Nh. đem vợ lẽ về ở chung với bà Nh. Kế tối hôm ấy bà Nh. lên cơn sốt và tắt thở. Do vậy, theo đơn của thân nhơn bà Nh. nhà chức trách tạm giữ ông Nh. và bà vợ lẽ tại bót để điều tra.

2 CHỊ EM RỦ NHAU UỐNG ĐỘC DƯỢC

ĐÔ THÀNH.— Sáng hôm 31-10 tại đường Đồ thành Nhơn (Khánh Hội) có 2 người con gái của ông Võ-v-T. là cô Võ-thị-Thái 19 tuổi và em là Võ-thị-Hợp 18 tuổi rủ nhau uống độc dược tự tử. Người nhà hay tin vội chở vào bệnh viện cứu cấp. Hiện cả hai đang mê man bất tỉnh trên giường bệnh, nên người ta chưa rõ vì nguyên do nào mà 2 cô cùng tự tử. Người ta cho rằng vì có chuyện rầy rà trong gia đình nên 2 cô buồn mà tự tử chăng ?

MỘT ÔNG TRƯỞNG ẤP BỊ HẠI

VĨNH LONG.— Khoảng 2 giờ sáng 29-10, ông Lê-v-Tại 31 tuổi trưởng ấp Hòa Thạnh thuộc xã An Khánh (V.L) đang cùng vợ con ngon giấc tại nhà thì bỗng có 1 toán lạ mặt võ trang súng lục đến kêu cửa và sau đó bắt ông Lê-v-Tại dẫn đi theo chúng. Một lát sau có tiếng súng nổ. Đi kiếm mới hay bọn người lạ mặt dẫn ông Tại đi cách nhà ông lối 200 thước rồi bắn ông chết. (Q. H.)

ĐANG NGỦ BỊ RẾT CẮN CHẾT

LONG HOA (T.N.)— Nạn nhân là chị Trần thị Tuổi 26 tuổi ở Hương Đạo Long Trung (Cao Đài), thuộc xã Long Thành (Long Hoa).

Vào khoảng 12 giờ đêm 27-10-59 chị Tuổi đang ngủ với chồng, bỗng giựt mình thức dậy kêu chồng nói « em nằm mộng thấy con rết to cắn em chết ». Nhưng chị vừa nói giứt lời thì nghe đau ngón tay trỏ bên mặt, liền đưa chồng coi, thì thấy có 2 dấu răng nhỏ bằng đầu lông nhím, kế phát tê cả mình mẩy và bắt đầu mê man nóng dữ dội. Người nhà chạy đi rước thầy chữa nọc rắn đến chữa. Các ông cho biết chị đã bị « Rết Ngô Công » cắn ông thì nói bị Chàng Hiu. Kẻ lại nói Rắn Mối. Vài giờ sau chị Tuổi tắt thở.

BA NGƯỜI BỊ BẮT DẪN ĐI MẤT

TÂY - NINH.— Vào khoảng 12 giờ đêm 28 rạng 29-10-59 giữa lúc mọi người đang ngủ say, bỗng có 1 toán người lạ mặt độ 10 tên, vận sắc phục đen, có võ trang súng và dao mác, tông cửa vào nhà ông Mai văn Lạc, cựu chủ ấp Trại Bí, xã Thái Bình (T.N.) kè súng và dao vào cổ đe uy hiếp và bắt dẫn đi mất.

Cũng trong đêm này anh Nguyễn văn Huệ và anh Lâm văn Thiên ở ấp Bàu Rào, xã nói trên, cũng bị toán người lạ mặt, dùng thủ đoạn trên bắt đem đi mất dạng. (T.T.)

ĐANG NGỦ BỊ KẺ LẠ MẶT ĐẾN CHẶT TAY

TÂY NINH. — Nạn nhân là cậu Nguyễn văn Chồn 18 tuổi con ông Nguyễn văn Đại 38 tuổi góa vợ ngụ ấp Long Yên xã Long Thành, quận Phú Khương (T.N.) có mướn ruộng ở Gò chai thuộc ấp Long Hưng xã Long Vĩnh, quận Phước Ninh (T.N.) và có che một cái chòi nhỏ ngụ tạm để làm lụng hằng ngày.

Vào đêm 31 rạng 1-11-59, Chồn đến chơi nhà anh Nguyễn văn Đỏ ở kế cận rồi ngủ luôn. Đến 12 giờ khuya, khi cậu đang ngủ trên ván, bỗng bị 2 tên lạ mặt vận sắc phục đen tay cầm súng lục và xà cóc tông cửa vào nhà chém cậu suýt lìa cánh tay phải, cậu chỉ kịp la lên 1 tiếng « chết tôi » rồi ngã quỵ trên vũng máu bất tỉnh. (T.T)

VÌ GIÀNH MỐI, ĐÁNH NGƯỜI GẦN CHẾT

MỸ THO.— Anh Lê-v-Nhu chủ xe đò hiệu Phước Hưng, với người anh ruột là Lê-v-Cẩm chủ xe đò T.T, có hai xe chạy trên đường Vĩnh Long Mỹ tho từ lâu nay. Vào lúc 4 giờ rưởi sáng 31-10, khi xe Phước Hưng từ bến đò Mỹ Thuận vừa đến cầu đúc Cổ Cò thuộc xã An thái Đông — Cái bè, ghé lại rước hành khách, liền bị 1 toán gần 20 người xách cây búa ráp lại vây đánh. Lơ xe P.H. tên Lê-ngọc-Thanh với tài xế Phan-v-Sơn thấy thế liền xông vào can thiệp, cũng bị đánh luôn. Lê-v-Cẩm chủ xe T.T với lơ xe P.H là Lê-ngọc-Thanh bị đập bằng búa bể đầu gần tới sọ, máu tuôn đỏ mình, ngã xỉu tại chỗ, Lê-v-Nhu chủ xe P.H, với anh tài xế Sơn bị thương nhẹ.

Sau khi vây đánh xong nội bọn liền tẩu thoát. Nghe đâu vì chuyện giàn mối. (H.h.)

(Xem tiếp trang 6)

PHÓNG SỰ ĐIỀU TRA

NGÁN LẼ... MỘT LỐI CAI

HÀ-THỊ-NGA

Thạch-Xuyên Quốc-Phu

Cai thì dễ nhưng giữ không hút nữa mới khó

(TIẾP THEO)

Tôi đang uể oải mở cửa xe để ra về thì thấy mẹ con người đàn bà ấy hấp tấp tiến lại phía tôi,

Một ý nghĩ xấu thoáng hiện nhanh trong óc tôi :

" Chắc định giở trò kể lể dài giòng để hành khất đây. Ai bảo lấy chồng nghiện, đáng kiếp ! ».

Nhưng chị ta đã khong khất thưc tôi mà chỉ... " ăn mày » tôi một độ dường.

Tôi sửng sốt mở cửa xe cho mẹ con chị ta lên.

Không đắn đo suy nghĩ gì cả, tôi hấp tấp hỏi ngay chị ta lý do sự giận dữ của chồng chị. Chị ta thở dài trả lời :

— Thưa cô vì cháu không tiếp tế thuốc phiện cho nhà cháu. ».

Tôi ngạc nhiên :

— Thầy chú canh phòng gắt như thế thì tiếp tế làm sao nổi thứ của cấm ấy ?

— Thưa cô, một khi chúng cháu đã đưa được đồ ăn cho người nhà thì tất nhiên thuốc phiện chúng cháu cũng có thể đưa kèm được. Ấy tại nhà cháu không thấy có thuốc phiện dắt vào bánh mì nên đã giận giữ dây cô ạ.

Tôi lên mặt thầy đời :

— Chị không tiếp tế được thứ ấy cho chồng là phải. Chị có biết là làm như thế chị đã có ý hại chồng chị không. Chị nên biết rằng pháp luật bắt giữ anh ấy là để buộc anh ấy cai, tức là muốn cho gia đình chị hay. Chị lại tiếp tay cho chồng thì có khác nào tự chị, chị làm hại mình và hại cả những đứa con vô tội của chị không ?

Người đàn bà ấy thản nhiên trả lời, giọng đều đều :

— Bẩm, lần đầu, cháu cũng nghĩ như cô và để kệ nhà cháu...

Tôi cướp lời :

— Chị nói lần đầu là thế nào ?

— Dạ, nhà cháu bị bắt vì hút á phiện lần này là lần thứ ba rồi đấy ạ.

Chị ta nói tiếp luôn :

— Lần đầu tiên nhà cháu bị bắt, cháu nghĩ rằng may ra nhà cháu sợ mà bỏ hút được chăng. Cháu để mặc kệ nhà cháu. Khi nhà cháu được thả về, cháu hí hửng mừng thầm thấy nhà cháu có da có thịt một tí. Nhưng cháu mừng hụt cô ạ. Vì tới nhà chưa đầy mười lăm phút thì nhà cháu tra ná tiền bạc, làm đủ tình đủ tội để có tiền mua thuốc về hút. Say sưa rồi nhà cháu mới chửi bới đánh đập cháu và hành hạ con. Cháu nghĩ rằng chẳng ăn thua gì nên khi nhà cháu bị bắt lần thứ nhì cháu lên tiếp tế được cho nhà cháu.

Ngưng lại một giây, chị ta chép miệng nói tiếp :

—... Để cho êm cửa êm nhà cô ạ.

Tôi bực tức một cách vô lối :

— Chẳng phải tay tôi, tôi bắt cai, cai ngay lập tức không trì hoãn một giờ, một phút nào.

Xem tiếp L trang 6

BẠN ĐỌC YÊU CẦU

HẰNG NGÀN NGƯỜI mong xe buýt CHẠY TỚI PHI TRƯỜNG

Thưa ông Giám đốc Công Quản Chuyên Chở.

Chúng tôi, toàn thể công tư chức làm việc trong Phi trường Tân Sơn Nhứt cùng gia đình những người cư ngụ tại Cư Xá Hàng Không kể có mấy ngàn người, trân trọng xin Quý Nha cho xe chạy vào Phi trường để giúp chúng tôi trong sự di chuyển hàng ngày cũng giúp cho những người đưa rước thân nhân đi máy bay khỏi phải đi các xe khác với giá quá mắc.

Chúng tôi nhận thấy hiện nay xe của Quý Nha đã chạy lên Lăng Cha Cả, chỉ chạy thêm một quãng nửa vào trong Phi trường chắc không có gì trở ngại về phương diện tổ chức. Hơn nữa chắc chắn xe của Quý Nha sẽ đông khách thêm nhiều vì hàng ngàn người làm việc và cư ngụ trong Phi trường Tân sơn Nhứt đang trông chờ xe của Quý Nha chạy vào Phi trường. Kể từ 1-11-1959 những xe của Chánh phủ đưa rước nhân viên sẽ bị bãi bỏ hẳn.

Còn về các vấn đề khác như chúng tôi vẫn thường nghe người ta nói đến là :

1) Cấm xe buýt chạy vào Phi Trường vì lý do an ninh ; chúng tôi thấy không có lý do chính đáng vì xe chỉ chạy ban ngày, không chạy ban đêm (Phi Trường chỉ giới nghiêm từ 8 giờ tối đến 5 giờ sáng). Còn ban ngày thì Phi Trường vẫn mở rộng cửa cho công chúng và các xe cộ.

2) Cấm xe buýt vào Phi Trường vì luật lệ cũ : chúng tôi thấy đây cũng không phải là lý do chính đáng vì đã biết bao nhiêu những luật lệ lỗi thời đã được bãi bỏ một khi nó phản lại quyền lợi của dân chúng.

Thắc mắc, kêu nài oan ức Nhờ NGÔN - LUẬN chuyển đạt

DÂN NÓI DÂN NGHE

NGƯỜI YÊU NƯỚC » !

Không ngày nào là đài Phát thanh Hà Nội không reu rao cái mục " Miền Nam giết hại những người yêu nước bằng cái máy chém lưu động ! ..

Nghe mãi, chắc bà con miền Bắc đã nhớp lỗ tai rồi, nhưng thiếu bóng cho nên không có gì nút lỗ tai đấy thôi. Riêng về bà con miền Nam thì vô cùng rầu ruột khi nghe « Tiếng nói của Đảng » ở ngoài gọi những tên ám sát, cướp của hiếp dâm v.v... là " những người yêu nước » ! Và bà con tự hỏi : " Người yêu nước của Đảng Cộng Sản là như thế, vậy thì những đảng viên Cộng sản chánh công lãnh đạo cái mà Đảng gọi là cải cách ruộng đất, những kẻ cầm đầu những vụ đấu tố, đã được Đảng tặng cho mỹ danh gì ghê gớm hơn nữa ? » Riêng chúng tôi thì nghĩ rằng :

Công lý miền Nam — tức là công lý " không Cộng sản » nói hung — không hề kết tội những người yêu nước. Pháp lý ở đây chỉ xử tử những kẻ giết người không ghê tay, đốt nhà cửa, phá hoa màu, hiếp dâm v.v... Một trong những kẻ đó là tên Nguyễn văn Lép tức Út Lép ở Tây Ninh hoạt động phá hoại, giết người, bị dân chúng (thân thuộc nhà người bị giết) tượt bắt. Thế mà đài Hà Nội lại rêu rao rằng :

— Ông Nguyễn văn Lép, một người yêu nước bị trả thù !

Vậy thì những kẻ nắm quyền sanh sát ở ngoài Bắc hiện nay có ngự xưng là " người yêu nước " hẳn cũng y hệt như " ông Nguyễn văn Lép » mà thôi !

TRANH ĐẤU ! TRÂU ĐÁNH !

Chả hiểu các ông Việt cộng đã căn cứ vào đâu mà « loạn » đại à sa ? Chẳng hạn như đài Hà-nội loan tin " 4.000 công nhân đồn điền An Viếng đã đòi chủ đất phát điều chỉnh lương bổng ». Người ta giật mình, kiểm điểm lại thì thấy ở sở Cao su An Viếng chỉ có vỏn vẹn 940 người !!! Thì ra khi loan tin công nhân " tranh đấu ", Cộng sản cứ phải loan theo cái lối láo khoét, phóng đại cà sa cho nó giựt gân ! Mà sự thực, ở sở cao su An Viếng ấy đã nào có chuyện " tranh đấu " với trâu đánh gì đâu ?

THẦY GÒN

Tại Viện Dưỡng Lão Thị - Nghè

CÓ MỘT BÀ CỤ già 106 tuổi

tin của MẠC TỬ

SÀI GÒN. — Người ta vừa phát giác rằng, tại viện Dưỡng Lão Thị Nghè có một bà cụ già tới 106 tuổi : Đó là cụ Huỳnh thị Ngọc. Cách đây mấy năm cụ bị tai nạn xe hơi và phải vào nương nhờ tại viện này. Bà cụ còn một người con trai tên là ô Phêrô Nguyễn văn Quới năm nay cũng đã 83 tuổi, hiện ngụ tại nhà số 16-75-21 Phan đình Phùng Saigon, làm nghề đóng dây thùng gánh nước. Tuy kiếm ăn rất chật vật, ông Quới vẫn cố dành dụm và đem biếu mẹ tiền trầu thuốc, hoặc nồi cá kho.

SỐ 68

TỬ-VI-LANG dịch thuật
Lời bàn thêm và chú thích của THẦY-GÒN

(Tiếp theo)

● Cái mẹo « đắp lũy đào hào cố giữ » của Giả-Hủ tức là cái mưu của Lý-Tả-Xa biến Trần-Dư. Dư không nghe lời Lý-Tả-Xa, tức là Xa không gặp được người hay. Lý-Thôi tuy biết nghe Giả-Hủ, mà Giả-Hủ cũng chưa được thờ đúng chủ. Người quân tử chọn chúa để thờ, phải nên thận trọng lắm thay !

● Đọc hồi này chúng ta thấy Mã-Siêu anh hùng thay ! Ta tự hỏi : Sao cái hồi quân Tây-Lương cùng chư hầu đánh Hổ Lao-quan, không thấy Siêu vung đao ra đánh Lã-Bố ? Có lẽ hồi đó Siêu còn nhỏ quá, chưa theo cha đi trận được. Hoặc là Mã Đằng thấy Viên Thiệu làm Minh-chủ mà không biết dùng người, thấy Viên Thuật không chịu phát lương cho Tôn Kiên.. nên Đằng không còn bụng nào muốn ra sức nữa. Nay sự thể đã khác hẳn : Ngày nay Mã Đằng đánh Lý Thôi, ngày sau lại vâng lãnh « y đới chiếu » đánh Tào Tháo ấy mới là tự mình hết sức vậy.

— Khi Tào Tháo gọi Tuân Húc là « Tử Phòng của ta », tức là Tháo đã ân nhiên tự ví với Hán cao Tổ và tin cẩn Húc lắm rồi. Cho mãi đến khi dời gia phong Cửu Tích, Tháo mới lại biết Húc có bụng tráo trở với mình. Về phần Tuân Văn Nhược cũng không biết rõ bụng dạ Tháo, cứ tận tâm giúp mãi cho đến khi Tháo để lộ bụng dạ hiếp vua, mưu thoán. Húc mới tỉnh ngộ thì đã muộn. Cả hai bên cùng không thấy trước nghe xa vậy

O Tào Tháo giết cả nhà Lã Bá Xa, ấy là cố ý. Đào Khiêm hại cả nhà Tào Tung, là vì vô tình. Tháo căm thù Khiêm cũng còn được, nhưng thù lây đến trăm họ Từ Châu thì quả là ác tâm. Cho đến chỗ giận lây cả người đã cứu sống mình ngày xưa là Trần Cung, thì Tháo càng là kẻ ác đáng ghét hơn nữa. Kẻ ác như ra, ắt lắm theo, Ngày trước Tháo giết nhà họ Lã, tức là « Thà ta phụ người » Nay nhà mình bị hại, lại muốn báo thù, tức là không muốn « người phụ ta » vậy.

Lời bàn của Thầy Gòn

O Vương Doãn là người trung nghĩa, ai ai cũng nhận như thế, không chút nghi lòng. Nhất là khi Doãn ở lại bảo Vua, cam nhận cái chết dưới lưỡi gươm quân giặc, lòng trung của Doãn càng tỏ rệt. Nhưng than ôi ! Tiếc thay, cho người « Hận Tử » có trí dũng mà không biết quyền biến. Doãn có trí, cũng vì biết lập mưu và có gan lập mưu giết được Đổng Trác. Doãn không biết quyền biến vì không chịu dùng mẹo lừa Lý Thôi, Quách Dĩ về triều mà giết ! Doãn không muốn làm chuyện phản bội lời hứa : Trước hứa xá tội để giải tán quân đội, rồi sau lại bắt mà trị tội. Doãn muốn đường đường chính chính : muốn trị tội thì cứ nói ra miệng. Doãn quá tin ở sức khoẻ của Lã Bố, đó là một sự chủ quan thiển cận : Bố khoẻ nhưng vô mưu, mà Doãn lại không tham gia việc binh nơi trận mạc. Doãn lại không nghĩ tới cái lý « hại một người, cứu muôn người », nghĩa là chịu làm việc « phản lời hứa », giết Lý Thôi, Quách Dĩ để khỏi phải kéo quân đi đánh đất Tây Lương, khỏi phải hy sinh tính mạng hàng vạn chiến sĩ đôi bên ! Sao Doãn không nghĩ tới chỗ tránh cái sự gây ra những « công xương vô định » bên sông ?

MÃ ĐẰNG

Than ôi ! Vì Vương Doãn vụng tính một chút mà công lao phò Hán ra công dã tràng xe cát. Người anh hùng làm việc to lớn đâu có câu nệ tiểu tiết ? Mà dù Doãn xá tội cho vai kẻ tay sai của Đổng Trác như Thôi, Dĩ, thì cũng chẳng hại gì kia mà ? Giết kẻ cầm đầu là đủ rồi. Bọn tay sai vũ phu, may ra có thể lấy đức mà cảm hóa cho chúng cải tà qui chánh được !.. Vì một chút giận nhỏ (giận Lý Thôi, Quách Dĩ) muốn « thẳng tay » phạt tội, gia hình cho hả dạ mà Vương Doãn đã gây ra bao nhiêu tai họa cho dân, khơi mãi sông máu dập mãi núi xương. Nợ máu này trả bằng máu nợ, liên miên mãi cho tới khi nhà Hán mất ngôi vì...sự tự đắc, tự hào và ngạo dạ của Vương Doãn. Tiếc thay ! Và nghĩ lại mới càng thấy cái việc làm của những người cầm đầu Quốc sự no quan trọng ghê gớm ! Đáng thận trọng biết chừng nào !

Khi thắng không kể kiêu, khi bại không hề nản, mới là người có cao tài đại chí, Vương Doãn vì « thắng mà kiêu » chăng ?

HỒI THỨ 11

Cưu Bắc Hải, Hoàng Thúc cứu Khổng Dung
Tại Bộc Dương, Ôn Hầu phá Tào Tháo

Nhắc lại, người hiến kế cho Đào Khiêm vốn ở Chuẩn huyện quận Đông Hải, họ My tên Chúc, tự là Tử Trọng, nhà giàu có, tiếng tăm, thường qua Lạc Dương buôn bán. Ngày kia, trong khi đang ngồi xe trở về, bỗng gặp một người đàn bà tuyệt sắc đứng bên đường, xin đi nhờ xe, Chúc bèn bước xuống đi bộ, nhường chỗ cho thiếu phụ ngồi.,

Thiếu phụ nhất định mời Chúc cùng ngồi, nếu không, nàng sẽ xuống đi bộ, không dám phiền nữa. Bấy giờ Chúc mới lên xe ngồi bên người đẹp, nhưng ngồi rất ngay ngắn cặp mắt luôn luôn nhìn thẳng phía trước, không hề lết ngang một chút (1)

Xe đi được vài dặm, nàng xin dừng lại, cảm ơn và cáo từ. Lúc lâm biệt, bỗng nàng nhìn Chúc mà rằng :

— Ta chính là ngôi « Hỏa đức Tinh quân » ở Phương Nam (2) phụng mệnh Thượng đế, xuống đốt nhà nhà ngươi đây ! (3) Nay cảm động vì thấy ngươi lấy lễ đãi ta, nên báo trước cho biết, Vậy hãy kíp về nhà chuyển đồ đạc của cải ra ngoài. Đêm nay ta tới đấy.

Nói xong, biến đâu mất. (4) Chúc kinh lạ, vội phóng xe về khuân hết của cải vật dụng ra khỏi nhà. Chiều tối hôm ấy, quả nhiên có lửa phát cháy từ bếp, rồi thiêu hết nhà cửa, Chúc thấy thế, càng đem của cải ra cứu kẻ khổ, giúp người nghèo. Sau Đào Khiêm nghe tiếng Chúc mời đến và cử làm Biệt giá tòng sự.

Bấy giờ Từ Châu bị nguy, Chúc hiến kế rằng :

(Còn tiếp)

(1) Đời nay khó tìm đâu ra 1 người như thế ! (2) Nam phương thuộc « Ly », tức là « âm », cho nên Hỏa thần hiện hình đàn bà. Đúng là « Bà Hỏa » (3) Chết chưa ! Nếu người tục « lên cơn cháy nhà » thì nhà bị cháy hết rồi ! (4) làm hỏa không động, nên thiêu hỏa không hại.

Hồi ký của TỐ NGỌC

(Tiếp theo)

— Đây, Hoàng Bảo kính tặng đây ! Cái điều này trước kia chính tôi kỷ niệm cho cụ Phủ. Tang thương biến đổi nay cháu lại về hợp phố !

Còn gì quý bằng vật kỷ niệm ? Thế mà đến lúc bán cùng.

Đã bén muối dưa...

Cảnh nhà giáo với nghệ sĩ thì bén muối dưa từ lâu rồi, không phải vì tản cư lâu mới biết cái mùi ấy. Cái nghĩa muối dưa trên là cái nghĩa hơi bóng một chút. Thực ra, có bao giờ ăn dưa chấm muối đâu. Ít ra cũng có tý nước mắm, dù không ngon cũng không phải thứ nước mắm dễ nếm. Nhưng bây giờ nước mắm « nó » đem đi các chợ « điều » lắm, không thể ăn được Chỉ có mùi « nước hàng ». Ít chuối khô, và mắm tôm hạng bã. Các bà các cô phải tự nghĩ cách nấu lấy mà ăn. Nhà giáo, đã qua Cao Bằng, nhớ lại cái nước mắm bánh cuốn thổ trên ấy: sườn, thịt nạc, muối và nước hàng. Chẳng được như nước mắm Nghệ hay nước mắm Cát Hải, nhưng chắc chắn nhất là sạch sẽ

Một dạo lợn tơi nhiều quá. Thịt ngoài chợ bán đến mấy mươi đẩy, mà không dám mua. Phải làm tương. « Rặt » mốc, rang đỗ. Mấy muối, mấy nước, mấy đỗ, các cô học cho thuộc, rồi mỗi cô riêng một lọ. con sen cũng xin « ngả » để thi tài !

Nhưng còn phải mấy nắng tương mới ngấu nước mắm Cao Bằng hết rồi. Ăn bằng gì ? Muối rang lên, giã cho nhuyễn, thêm một tý bạt tiêu vào nữa, thật tuyệt ! Muối cá, rang vừng, các cô các cậu nay thạo lắm. Con sen chỉ phải gánh nước ăn. phơi rơm, rửa bát. Còn các cô các cậu mỗi người làm cơm một ngày. Không phải trình thực đơn trước, chỉ lúc nào cơm chín, người ăn mới có quyền hỏi những món gì

Sáng hôm nay, bà lão hàng xóm có mớ tép bằng lòng bán rồi Thình lình bà Phó Riêu đi qua, nói dõng lên một câu : « Tép hôm nay đắt gấp mười hôm qua. Ngoài chợ không đủ tép bán ! » Thế là bà lão đánh tháo, đem đi chợ, tức là phải đem đi bốn cây số. Nhà không còn gì ăn, dưa chấm muối trắng vậy. Đến trưa, bà lão hàng xóm lại mang mớ tép về, bằng lòng bán như lúc sáng. Bảo bà đem sang bà phó Riêu thì quả bà lão bán được một nửa sen tiền !

Sóc cua, giá thường là sáu hào, có khi bốn năm hào. Nhưng « cái bọn tản cư này nhiều tiền đấy », các bà vào liên đoàn nhất định đòi một đồng. Thôi đành vậy, triệt để muối dưa mãi sốt ruột lắm. Nhưng « bổ thế chả dào đề làm gì ». Lão sau các bà đòi đúng đồng hai. Tản cư bèn đoàn kết nhau lại, cực lực phản đối bằng cái chiến lược... đưa muối !

Xung quanh bờ rào, trồng được mã cây mướp, quả sai quá. Nhà bếp đã đủ điều kiện làm thực đơn, sáng : mướp sào, tương, chiều : mướp luộc, vừng, dưa . . . Mấy hôm sau đổi món ăn, sáng : mướp luộc, vừng dưa, chiều : mướp sào, tương!

Trong khi đó, ngoài chùa sư Thầy và hai tiểu, một cháu một con. có mấy cái ao to, bữa nào cũng con cá mè bằng cái bắp chân bác thợ cày, mở nồi sao lên ! (Quên chưa nói để các ngài biết : sư chùa làng này có con và ăn mặn !)

Các cụ phụ lão vô công rồi nghề, vá quần áo đến bẹn :

— Mẹ kiếp ! Dạo này nghe chừng hết rồi !

— Đã phải ăn muối trắng không, chắc chẳng còn gì !

— Phải, ruộng nương chả gì có, Vải cả quần áo bán hết cả. Nay mai áp đến vay lúa nghĩa sương của làng thôi. Nhưng rồi lấy đâu mà giả ?

— Này, nói với uỷ ban cho họ đi cư lên Phú Thọ thì hơn !

Đã ưa nâu sồng

Sà phòng hết từ lâu. Quần áo giặt bằng bồ hòn không sạch và lại bồ hòn đắt lắm, lại khó mua Trước bà Thái có gửi « thím Ba » một hòm hai chục bánh để bán. Nay bà cho con sen sang tận nơi lấy mấy bánh về dùng. Hai ngày giời vừa đi vừa về, con sen chẳng lấy được bánh nào. Khi gửi, giá sà phòng mười lăm đồng một bánh, nay lên tới hai mươi lăm đồng, không biết chừng còn lên nữa. « Thím Ba » giả bà Thái hai trăm tuổi (giá buôn hai chục bánh khi bà Thái gửi), hiện giờ sà phòng còn đến hơn chục bánh, « thím » nhất định không đưa.

Làm thế nào ? Các cậu, các cô học trò, nhớ sách, lọc nước gio giặt vậy. Ai ngờ, hóa ra tốt. Quần áo trắng lắm! Cội dầu cũng bớt ! Nhưng độ nửa tháng quần áo cái nào cũng thấy bùng bục. Hỏng rồi, nước gio có khác gì nước Javel, thuốc tây hạng nặng ! Đánh giặt nước không vậy, ngâm lâu cũng bở ghét. Nhưng phải cái vàng lắm. Thôi, ruộm nâu ! Ừ, nhưng nâu tải từ Thái Nguyên về đây, một củ bằng cái nắm đấm cũng phải mười lăm đồng. Thì vỏ gạo, vỏ đa. vỏ nhãn vậy. Trẻ con, mỗi đứa một con dao một cái bị ra đầu làng lấy vỏ da, ra đường cái vạc vỏ nhãn. Ba hôm sau, người nào cũng hóa màu đất thó Quần áo may sẵn, chỗ dày chỗ mỏng, ruộm vào nó loang lổ đến tức cười. Các cô xem ý có vẻ ngài ngại Quần áo đề ngoài, vải hay lụa, ruộm tất. Các cô kéo vào mùi ngồi một tý rồi mới mặc. Các cô so sánh với áo con Sen, chê áo mình không đều màu bằng nó. Họa sĩ Bảo phải giảng mãi về các màu sắc, và kết luận rằng . . . loang lổ mới đẹp ! Các con họa sĩ, các con tôi chẳng đứa nào phục họa sĩ cả ! Nhưng rồi các cô các cậu phải mặc hết, chẳng phải vì nghe họa sĩ, nhưng chính vì hết quần áo trắng.

Vài hôm sau, các cô các cậu kêu mùi nó hôi hôi chua chua. « Thì đem xuống ao giặt, ngâm một lúc rồi vò, rồi vò, rồi dập. » À, ra thế lại sạch mà tiện, người nào giặt cho người ấy. Con sen chỉ phải giặt cho cụ Giáo thôi.

(Còn nữa)

THUỐC
Ngừa và trị
CÚM
NHỨT ĐẦU
CẢM SỐC

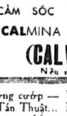

CALMINA VITAMINE
(CALVITA)
Nếu sinh tố

TỬ VI hàng ngày

do Đột-sĩ TÙNG-KHIÊM phụ trách

VẬN MẠNG MỖI NGÀY CỦA QUÝ BẠN

Hiện nay chúng tôi đã nhận được trên một ngàn lá thư của độc giả gửi tới yêu cầu lấy số tử vi. Trước một con số to lớn như thế, mà chỉ có một mình Đạt-Sĩ Tùng Khiêm phụ trách (hơn nữa những lá số Tử Vi cần phải được lấy một cách cẩn thận) nên chỉ mới có ba trăm bạn đọc nhận được lá số. Chúng tôi tha thiết mong quý bạn đọc giả thông cảm, tạm ngưng gửi thư lấy số. Khi số thư đã vợi, chúng tôi sẽ loan báo sau để quý bạn gửi tiếp.

NGÀY KỶ SỬU 3-11 năm Kỷ Hợi THỨ BA 3-11-59
KỴ TUỔI *Quý Mùi — Hành Hoả, Sao Thủy, Trực Bình*

TUỔI	NAM MỆNH	NỮ MỆNH
TÍ	Buổi sáng gặp chuyện hài lòng về tiền bạc. Tuổi 36 mưu tính việc công danh, gặp quí nhân giúp đỡ chóng được thành tựu.	Công việc làm ăn, buôn bán gặp may có lợi. Trong bạn hữu có người đi xa Tuổi 24 có sự thuận lợi về duyên phận.
SỬU	Dự định đi xa mưu tài lợi gặp chuyện khó khăn Sự làm ăn bị ngăn trở vào buổi sáng. Tuổi 47 hãy dè dặt trong sự giao dịch	Giao dịch gặp may và thành công vào buổi sáng. Trưa nhận được tin tức từ xa đến. Có sự tài lộc trong công việc mưu cầu.
DẦN	Vận đỏ hầu đến rồi, có nhiều hi vọng trong công việc mưu đồ. Tuổi 22 có tin mừng về nhân duyên. Nên xuất tiền.	Buồn phiền chán nản nào có ích gì? Hãy tháo lo về phận sự, bạn sẽ tìm thấy hạnh phúc trong công việc làm ăn.
MẸO	Chẳng nên suy nghĩ viễn vông vô ích ! Bạn hãy tìm ngay công việc hợp với mình Chịu khó một chút sẽ tích tiểu thành đại.	Trong bạn hữu có chuyện xích mích vào buổi sáng. Tuổi 21 có chuyện khó xử. Tuổi 57 phòng cảm mạo thành đau nặng
THÌN	Mưu đồ công chuyện tưởng dễ dàng mà hóa khó khăn Tuổi 32 đi ra ngoài có lợi. Tuổi 44 hãy dự phòng quan tụng.	Buổi sáng sự làm ăn gặp may có lợi. Trưa nhận được tin mừng của thân nhân. Tối không nên đi khuya gặp chuyện buồn lòng.
TỊ	Mong mỏi mãi, hôm nay bạn sẽ có tin vui đấy Tuổi 31 gặp hoạnh tài. Tuổi 43 mưu cầu công việc phải kiên nhẫn mới thành	Những lời nịnh hót phỉnh nịnh chẳng nên để tai chi ! Công việc hãy dè dặt trước khi quyết định. Tuổi 19 nhận được tin mừng.
NGỌ	Chẳng nên lo nghĩ về công việc đang trù liệu, sẽ được trôi chảy, không bị trở ngại đâu. Cứ quyết tâm xúc tiến, sẽ kết quả,	Có sự xích mích trong gia đình vào buổi sáng. Việc làm ăn gặp trở ngại vào buổi chiều. Tối chớ đi chơi quá khuya.
MÙI	Vận may chưa đến, mọi việc nên giữ mực thường. Chớ nóng nảy mà bị thất bại. Chuyện hi vọng nhiều lại thành thất vọng.	Chẳng nên gần kẻ tiểu nhân, nghe lời nịnh bợ mà bị lừa gạt phản phúc. Tuổi 29 có sự bực tức trong công việc riêng.
THÂN	Có tin từ xa báo hỉ mọi việc trù liệu sắp thành công. Tuổi 40 gặp hoạnh tài tự nhiên. Tuổi 52 có quà tặng của con cháu.	Gạch đưa mãi chỉ chuyện ấy, xét kỹ có nghĩa gì ? Tình ngay sự làm ăn thiệt hực có lợi cho gia đình vào hay, Cờ đi xa.
DẬU	Bạn hãy dè phòng sự giả trá, dù mất của con bực mình ! Tuổi 39 xấu nhất. Tuổi 51 phòng đau yếu, Cờ ra vốn.	Tìm vui tụ họp chỗ đông người gặp sự buồn lòng. Đề phòng miệng tiếng đêm pha Tuổi 27 buôn bán gặp may về chiều tối.
TUẤT	Tuổi 38 có tin mừng về công việc mưu cầu, tài lợi được xứng đáng Đi xa gặp may và có hoạnh tài. Tuổi 50 có tin mừng của con cháu	Sự làm ăn có lợi vào buổi chiều. Tuổi 26 có tin mừng về lương duyên. Tuổi 38 gặp bạn mới. Tuổi 50 có lộc vào.
HỢI	Tình chuyện lương duyên có thể toại nguyện Chớ quá kiêu hãnh mà thất bại chua cay. Tuổi 37 gặp hoạnh tài vào buổi tối.	Mộng đẹp sắp thành, chẳng nên đứng núi này trông núi nọ. Tuổi 25 có chuyện khó nghĩ, nhưng cứ bền chí, sẽ được hài lòng.

Ngoại tình

(*Tiếp trang theo 3*)

— « Ối dào ôi ! Việc gì mà phải ghen xồi tuồng ! Hồi trước kia, chồng của tao nó cũng đi ngoại tình như chồng mày ấy. Lúc đầu tao dại quá, tao cũng đi bắt ghen như mày ấy...Nhưng sau tao lại nghĩ khác Hoa ạ ! Mày có biết tao làm cách nào không ? Này, tao áp dụng câu « *ông ăn chả thì bà ăn nem* » nghĩa là tao cũng giả vờ yêu một thằng bạn của chồng tao ! Thế là chồng tao nó ghen lồng lộn lên, nó không dám ngoại tình nữa đâu ! Mày cứ làm thế mà coi tao nói không sai đâu...

Những lời khuyên dạy của cô bạn hôm ấy, đến nay Hòa vẫn nhớ như in vào óc. Những lúc giận chồng, nàng lại nghĩ đến câu ấy...Để rồi... một hôm, ngồi nhà một mình Hòa đành thử áp dụng lời khuyên của cô bạn ấy bằng cách gửi thư đến làm quen với Thanh Huyền một anh chàng thi sĩ mà nàng vẫn gặp trên mặt báo dưới những vần thơ thất vọng, chán nản giống như tâm trạng nàng lúc này. Nhưng nàng đâu có biết con người thi sĩ thất vọng kia lại chính là... chồng nàng ! Hòa vẫn lấy địa chỉ của cô bạn và lấy một tên khác để viết thư cho Thanh Huyền. Những bức thư đánh máy ấy vẫn đều đều gửi đi, để rồi những bức thư màu xanh « hy vọng » cũng tới tấp gửi tới... Cuộc sống như bóng hình ấy không ngờ thấm thoát đã được gần hai tháng... Nhưng rồi..,

Những nỗi băng khuâng ấy cũng dần dần tan theo giấc ngủ của Hòa...

oOo

Chờ cho chồng đã đi khá xa, Hòa mới hấp tấp chạy vào phòng rồi lấy phấn son ra sửa sang mặt nàng... Sau khi đánh đo trong chiếc áo màu hoàng yến, Hòa mới vọng xuống bếp dặn :

— Huệ ơi ! Tối nay tao không ăn cơm nhà đâu. Tý nữa ông có về bảo cứ ăn trước đi !

Nói xong, Hòa chạy vội ra cửa nhảy lên một chiếc taxi, miệng nói khẽ :

— Ông cho tôi tới hiệu Thiên Thai trước 8 giờ tối nay nhé !.

Chiếc xe taxi lên đèn, chạy vụt vào bóng tối nhắm hướng chợ Bến Thành... rồi vòng ra đường Lê Lợi, đỗ ngay trước hiệu ăn Thiên Thai...

Hòa trả tiền xe xong, vội vàng nhảy xuống đường rồi luống cuống chạy vào cái phòng đang nhộn nhịp trống đàn ca...

Mọc ví ra lấy một mẩu giấy, Hòa khẽ vẫy tay gọi một anh bồi đang đứng gần đấy... Cầm mảnh giấy, người bồi khẽ đọc :

— « Bàn số 5, vâng ! Xin mời bà theo tôi ! »

Nói rồi, anh ta dẫn Hòa đến một bàn trong góc phòng, nơi đó một người đàn ông đang ngồi quay lưng ra ngoài có vẻ như chờ đợi.

— Thưa ông ! Cô ấy đã lại!

Đang ngồi trầm ngâm, thấy có tiếng gọi, người đàn ông giật mình quay lại. Bỗng trông thấy Hòa, người ấy ngạc nhiên:

— Ơ kìa ! Sao mình lại đến đây ?

Hòa tái mặt :

— Kìa ! Hóa ra cậu là... là, Nam, người đàn ông đó, cũng sượng sùng :

— Và... chính em là... là...

Biết người hẹn mình lại là chồng mình Hòa, không còn dám nhìn thẳng vào mặt chồng nữa. Chân nàng ríu lại nhưng nàng không còn dám đứng nơi đây một phút nào nữa... cắn môi, rồi ngượng ngùng vứt mẩu giấy ban này lại... Hòa chạy nhanh ra cửa như để lẩn trốn tia nhìn đăm đăm của Nam!

Nhưng Nam đã vội giữ nàng lại. Chàng nhìn thẳng vào mặt vợ rồi nói khẽ :

— Em Hòa ! Anh đã hiểu rõ câu chuyện này rồi! Em ạ ! Chúng ta đều ngoại tình nghĩa là chúng ta đều có tội lỗi... Như vậy, anh có thể tha thứ cho em và trái lại em cũng tha lỗi cho anh... Thôi em đừng khóc nữa kẻo họ cười đấy... Vào đây chúng ta cùng ăn một bữa tiệc lớn để mừng ngày hôm nay vợ chồng mình hiểu nhau...

Nói rồi, Nam dìu vợ lại bàn ngồi... Trên dàn nhạc vừa dứt bản ngoại quốc...và tiếp theo đó. một nhạc sĩ lên độc tấu bằng kèn bản : « Tha thứ cho nhau... » do vợ chồng Nam vừa yêu cầu...

Tiếng kèn có lúc thánh thoát có lúc trầm bổng để rồi lại hân hoan như tiếng chim mùa xuân... Trong góc phòng, Nam và Hòa nắm chặt tay nhau cùng mỉm cười...

ĐINH LANG
(trích Giai phẩm Hoa Tiên)

Một tiếng...

(*Tiếp theo trang 3*)

chợt reo lên :

— A, của Xuân, chắc anh ta cáo lỗi..

Phan mở thư ra đọc :

Anh Phan,

Tôi rất buồn khi không được tới dự tiệc cưới của người bạn thân tôi. Tôi phải đi ngay vì một công chuyện cần. Tôi lấy làm khổ lắm, khổ lắm lắm. Chúc anh hạnh phúc »

XUÂN

Lời lẽ trong thư hơi lập dị, nhưng Phan cho đó là thường vì tính Xuân vẫn khác người. Chàng mỉm cười đưa thư cho Oanh :

— Thư của anh Xuân đấy, anh ta bận không tới, nên cáo lỗi !

Oanh đón lấy, xem xong, lòng hơi xúc động. Nàng hiểu, hiểu Xuân đã yêu nàng, nhưng đã hy sinh, không muốn tình bạn đối với Phan bị tổn thương. Hộp đồ mừng mở ra, Phan reo lên :

— Ồ, bông hoa đẹp quá !

Trong hộp, trên mẩu hàng vải trắng tinh, một bông hoa hồng rực rỡ, đỏ thắm như máu máu. Oanh hơi xe lòng. Phan cầm bông hoa, nhẹ nhàng cài lên tóc vợ.Oanh thở dài...

Tất cả tình yêu nồng cháy những câm nín của Xuân, cùng lòng hy sinh, chuộng lẽ phải của chàng, đã được đền đáp lại những gì ?

Không có gì cả... hay có chăng thì cũng chỉ là một tiếng thở dài, chỉ một tiếng thở dài mà thôi.

Bao giờ cũng thế, mỗi tình đầu thường đẹp như một bài thơ, nhưng nào mấy khi thành tựu...

PHAN XUÂN

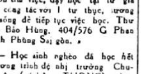

— « Học sinh nghèo có tú tài hai, muốn tìm việc, dạy học tại tư gia hay cộng tác với 1 tư thục, lương đủ sống để tiếp tục việc học. Thư cho Bảo Hùng. 404/576 G Phan Đình Phùng Saigòn. »

— Học sinh nghèo đã học hết chương trình đệ nhị trường Chu-văn-An (có bằng THĐNC), nhận kèm trẻ em nơi tư gia từ đệ lục trở xuống hoặc cộng tác với tư thục tiểu học. Xin gửi thơ cho Việt-Thanh 718 Trần-hưng-Đạo Saigòn.

— Học sinh đệ nhị, có bằng trung học Đệ Nhất Cấp, Bình thứ, nhận kèm trẻ em từ lớp nhất trở xuống, hoặc cộng tác với trường tiểu học hoặc làm việc 1 buổi, lương đủ sống để tiếp tục sự học. Xin viết thơ cho thầy : Trang văn Cang, Giáo viên Xóm củi, trao cho cậu Trình.

— Học sinh ban Trung Học, nhận kèm trẻ em tư gia từ lớp Nhì trở xuống. Xin biên thư cho Lê văn Định số 35 nguyễn huỳnh Đức Phú Nhuận.

— « Sinh viên đứng đắn, có Tú Tài hai ban Toán, nhận kèm tại tư gia từ Đệ tứ trở xuống. Điều kiện dễ dàng. Biên thư cho Thành 437 Hai Bà Trưng Saigon ».

ĐOẢN THIÊN

(*Tiếp theo trang 4*)

biết gì. Ai bảo sao thì nó nghe vậy.

Cuối cùng nó đành nghe lời Bà Giáo về làm con nuôi bà và chơi với mấy đứa trẻ con bà ta.

Trung thu vừa qua, nó cũng có quần áo mới, một chiếc đèn ông sao năm cánh tươi mầu.

Bạn bè bà Giáo mỗi khi lại chơi, bà chỉ thằng Cu nói với họ: con nuôi tôi đấy, nó ngoan đáo để. Bà giáo thương nó như con đẻ vì bà hiếm con trai. Bà lại xin cho nó vào lớp Năm trường Đakao. Ngày ngày người ta thấy một chú bé con con, đeo cặp qua vai tay cầm lọ mực cùng đi với một lũ con bà giáo đến trường.

Nếu có ai hỏi nó :

—Mày ở với ai ?

Thì nó nhìn họ rồi cúi xuống trả lời :

— Tôi ở với Bà giáo.

PHẠM-BÁ-LUẬN

SỐ 6 — *Truyện dài của* **HOÀI ĐIỆP THỨ LANG**

Thay lời tựa

Một giai đoạn lịch sử. Không tiền khoáng hậu...
Một nhân chứng của thời đại

(*Tiếp theo*)

bình luận qua các nhân vật, ông Trùi lại tiếp về dĩ vãng:

Ồ ! Hồi đó vẫn còn « phong thể » lắm !... Có những tay chơi thực đáng mặt hào hùng ! Nhưng vì chính cuộc rối ren, Tây Nhật tương tranh, đảng phái xung đột, rồi thì Việt Minh Cộng Sản nhẩy lên vũ đài... Cho nên các tay lạc phách giang hồ phần nhiều cũng bị lôi cuốn vào những hoạt động chính trị. Thành thử họ cũng biến tính đi mất nhiều, không còn giữ nguyên phong thái cũ. Tuy nhiên phải kể tới một nhân vật...

Ông Trùi ngừng lại, trịnh trọng như một nhà diễn thuyết sắp sửa trình bầy tới một vấn đề quan hệ đặc biệt. Ông ngừng lại, nhíu lông mày suy nghĩ một lúc rồi mới nói tiếp, thong thả từng tiếng :

— Phải ! Có một nhân vật cừ khôi vào bậc nhất trong làng giang hồ... Một tay chơi cự phách đã từng ngang dọc một thời, từ lâu lắm, trước cái thời Tây Nhật nhố nhăng, đảng phái lộn xộn ấy hàng chục năm... từ cái thủa cậu còn nhỏ tuổi kia ! Con người ấy lạ lắm... Vào tù ra khám cứ như cơm bữa ! Mỗi lần bị bắt là một lần vượt ngục.... Giam đến tại nhà pha Hỏa Lò Hà Nội mà cũng trốn thoát như thường ! Nhưng vượt ngục chỉ ít lâu rồi lại bị bắt liền. Mà bao giờ cũng bị bắt vì mỗi cái truyện vô lý nhất là cái truyện... đàn bà !...

Nói tới đấy, ông cụ Trùi cười khà một tiếng rung rung bộ râu bạc. rồi chữa luôn :

— Truyện đàn bà, kể ra thì cũng lại là truyện có nghĩa lý nhất đời...Ít nhất cũng có nghĩa lý đối với những anh đàn ông mắc cái tật mê đàn bà, như cái anh chàng từ chiếng giang hồ vượt ngục nổi tiếng kia. Anh ta vượt ngục nhiều quá đến nỗi «quan Tây» phải đầy anh chàng ra Côn Đảo.

Ở Côn đảo mới được mấy tháng, anh chàng lại vượt ngục luôn, và chỉ ít lâu sau đã thấy mũi dao găm mang dấu hiệu của anh ta cắm vào ngực cô nhân tình phản trắc thứ năm, thứ sáu gì đó của anh chàng...

Câu chuyện đã chớm có vẻ ly kỳ. Đã có đàn bà, có dao găm và có máu. Bao nhiêu lâu ở gần ông Trùi tôi chưa từng thấy ông nói một câu chuyện nào có vẻ hào hứng như truyện này. Câu chuyện như sống linh động trong cặp mắt lấp lánh sáng của ông.

Chẳng cần tôi phải yêu cầu, Ông Trùi cũng cứ tự nhiên kể từng chi tiết, không theo thứ tự nhất định :

— Con người ngang tàng ghê gớm kia chỉ là một tay anh chị,nhưng là một tay anh chị hạng cóí!Nếu ở vào thời vua quan phong kiến thì chắc chắn anh ta đã là một Đại Vương thảo khấu. Nhưng ở vào thời Pháp Lang Sa bảo hộ, anh ta chỉ là một tay vong mệnh, một « tay chơi » dám anh đứng trùm các tay chơi khác, một tay tướng cướp ! Có lẽ nếu muốn, anh ta cũng có thể làm nổi một sự nghiệp khác thường hơn sự nghiệp một tướng cướp — Ví dụ như sự nghiệp của một Đề Thám, một Tán Thuật... Nhưng anh ta không có óc tranh bá đồ vương, cũng chẳng có tinh thần cách mạng gì hết, Anh ta chỉ có cái máu hào hùng của một tay giang hồ lạc phách không chịu đựng nổi một khuôn khổ nào, không thích tuân theo một kỷ luật nào, và nhất là không thể chịu nổi những cái gì ngang tai chướng mắt. Vì thế anh ta ăn cướp. Anh ta đánh cướp cả «quan tây». Bởi lẽ thời đó những kẻ giàu sụ bằng mồ hôi, xương máu của đám dân nghèo tất nhiên phải nịnh «quan Tây» và «quan Tây» dĩ nhiên cũng thích những kẻ giàu sụ. Cho nên anh ta thấy ngứa mắt, anh ta muốn chơi ngang. Cũng khi Pháp rút lui, Nhật tới, Việt Minh ra trò, anh cũng thấy ngứa mắt. Và anh ta từng làm cho nhiều tên cán bộ lao đao khốn khổ... Đấy là nói đại lược cái phong độ con người anh ta như vậy. Còn câu chuyện cuộc đời hoạt động của anh ta thì không thể hết ngay một lúc được. Cuộc đời hoạt động của anh ta dài vừa đúng nửa thế kỷ. Cứ thuật đúng không thêm bớt, cũng dài bằng cả một bộ... Đông Chu Liệt Quốc !

Ông Trùi đã nói với tôi như một cách rất đúng đắn. Mắt ông Trùi càng sáng thêm. Tôi nhìn vào hai con mắt đó, chợt thấy như thoáng hiện lên hình bóng của một quá khứ tuy xa như vẫn gần, cũ mà vẫn mới.

ooo

Vậy bộ « Đông Chu Liệt Quốc » của thế kỷ 20 kia, chính là tôi đã « phóng tác » của lão Trùi để viết nên truyện « Tướng Cướp Si Tình ».

Chính con người lão Trùi cũng đã đủ là một hình ảnh bất hủ để người viết truyện mượn làm kiểu mẫu xây dựng nên nhân vật Tướng Cướp ! Tuy nhiên ông Trùi vẫn không phải là Tướng Cướp thực sự. Trước sau ông Trùi vẫn chỉ là một nhân chứng có thẩm quyền nhất để xác nhận rằng nhân vật Tướng Cướp Si Tình kia đã từng sống thực trên cõi đời này, cũng thực như ông Trùi đã sống, và thực như cuộc sống hiện tại của bạn với tôi.

Các bạn đã quen thuộc với ông Trùi. Và bây giờ mới các bạn chính thức làm quen với « Tướng Cướp Si Tình ».

(Còn nữa)

Làm việc nhiều, uể oải mệt nhọc, ít ăn ít ngủ
Quí vị cần dùng : Thuốc bổ **THỌ-SANH-TỐ Quảng an Hòa**
Chủ trị các bịnh : thiếu máu, nhức mỏi đau lưng, di mộng hượt tinh thận suy tim yếu, thần kinh suy nhược. **Thọ Sanh Tố** phục sức mau lẹ cho người ốm yếu, bồi dưỡng sinh lực cho người cao tuổi, tăng gia khí huyết cho thanh niên học sinh. Hiệu nghiệm mạnh mẽ.. (có bán khắp nơi) Quảng-an-Hòa 169 Lê văn Duyệt Saigon.

TRỊ bịnh Cùi bịnh phong tình
24 THỨ TRỊ
PHONG THẤP TÊ BẠI
Dái sửng sệ và bịnh tim
DI-MỘNG HƯỢT TINH
Lỗ tai, lỗ mũi, cuống họng. Điều kinh Bạch đái, mọt cỏ tàn nha yết hầu ung thư, bịnh suyễn, ho lao và các chứng ngoại khoa.
Đông Y-sĩ **TRƯƠNG-CHẤN-GIANG**
44 đường Châu-văn-Tiếp—Cholon (phía trước rạp hát Lido)

TRỊ
BỊNH-CÙI
BỊNH HOA LIỄU
bịnh trĩ bịnh tê thấp
DI-MỘNG HƯỢT-TINH
Con mắt lỗ mũi lỗ tai
CUỐNG HỌNG
Bịnh thiên trụy, bịnh tim, điều kinh, bạch đái, yết hầu, ung thư bịnh suyễn ho lao và chứng ngoại khoa.
Phòng khám bệnh Đông y sỹ : **BÁC-ÁI**
33 đường Kỳ Con (Marchaise cũ) cầu Ông Lãnh (Sài-gòn)

PHỤ TRÁCH BIÊN TẬP : CÔ KIỀU-DIỄM-HỒNG

ĐÀN BÀ

Nếu như thế thì đừng yêu nhau nữa
Giết nhau đi, em ạ, giết nhau đi
Anh vẫn chỉ là một khách tình si
Nhưng quả quyết, khi yêu hay quả quyết
Nhớ ngày nào mà em tha thiết
Hẹn với hò rằng mãi mãi yêu anh
Ừ, cho dù anh đã chẳng chung tình
Mà em nỡ, trời ơi ! sao em nỡ
Anh vẫn yêu em, vẫn yêu hơi thở
Với hoàng hôn, với màu tím hoàng hôn
Sương mùa thu ôm ấp trọt tâm hồn
Anh ôm ấp trọt tâm hồn em đấy
Tình có lúc lại bừng bừng sống dậy
Thì sao không có lúc lịm dần đi
Anh yêu em chẳng nghĩ suy gì
Em có thể, hay là em chẳng thể
. Vâng, anh ơi sao anh gay gắt thế
Em van anh, em vẫn mãi yêu anh
Yêu anh như thế, anh còn hờn giận

Xin van anh, em sẽ lại làm lành
Em yêu anh đã hiến trọn đời em
Anh đừng nhé, đừng rẫy ruồng em nhé
Em ngàn đời vẫn chỉ là rất bé
Trong tay anh đắm đuối và si mê

TƯỜNG GIANG

Người em năm cũ

...«Đời hết vui khi đã vẹn câu thề
Tình chỉ đẹp những khi còn dang dở
HỒ ZÊNH

Tặng H.

Một sớm mây vương, nắng nhạt
Em gặp tôi giữa một ngã tư đời,
Bâng khuâng khôn nói nên lời,
Bốn mắt nhìn nhau đắm đuối.
Trao nhau chỉ nụ cười duyên.
Biệt nhau
đã mấy mùa phượng nở
Em,
người em gái nhỏ năm xưa
Gặp anh,
hồn nhiên ríu rít
« Em đi học về anh ạ !
Nhà em ở tận đằng kia »
(Em khoát tay chỉ một vòng trời)
Thời gian,
ai ngờ,
khó ghẹn
Rồi đây biết có duyên gì ?
Tôi ngờ em,
như làn gió thoảng
Đủ khiến tôi ngây ngất bởi men yêu.
Nụ cười em,
như ngát Hương Tình
Đôi mắt em in hình tôi, chợt sáng
Như hoa ca e thẹn với mừng vui
Thoáng dáng em,
Tôi bỗi hồi xao xuyến lạ
Qua nhà em
tôi ngập ngừng quay gót
Óc bối rối bởi sức vô hình khó tả,
Vắng bóng em,
tôi băn khoăn ngờ vực
Cõi lòng vắng lạnh, núi băng.
Giáp mặt em, tôi biết nói gì đây?
Để nói lại tình người em năm cũ
Em hỏi tôi:
« Anh cần nói gì, em muốn biết »
Ngại ngùng tôi trả lời không.
Đành để tình ta trôi trong lặng lẽ
Đợi một ngày,
ta cùng nói lên muôn vàn thương nhớ
Đôi tiếng lòng cùng rung động đôi tim

K.H.
Thu 59

● Chồng giàu

Nga, một thiếu nữ có một vẻ đẹp hồn nhiên ngây thơ. Nàng lấy chồng từ năm mười tám tuổi. Chồng nàng rất giàu, chàng tỏ ra say mê sắc đẹp tuy không quyến rũ nhưng ngây thơ của vợ. Ngày ngày chàng — một thương gia có tiếng của thủ đô —đi làm, thì nàng ở nhà lo sửa sang sắc đẹp. Nói tóm lại là nàng rất nhàn rỗi, hàng ngày nàng chẳng có việc gì phải làm trừ việc sai bảo gia nhân.

Cuộc sống trưởng giả của Nga trôi đi rất mau sống bên chồng nàng dệt biết bao là mộng đẹp...

Việc phải đến đã đến: một ngày kia chồng nàng không về ăn cơm trưa. Nàng hỏi thì chàng lại nói bận giao thiệp với bạn bè. Rồi dần dần chàng vắng mặt ở nhà hàng tháng. Nga bắt đầu lo sợ cho tương lai của mình: chàng đi đâu ? hôm qua chị Hà có báo tin cho Nga biết rằng Hữu, chồng nàng « giao du rất thân mật » với một người con gái con một thương gia cũng rất nổi tiếng.

Mấy bữa trước thì Nga không tin vì Nga tin tưởng ở chồng; Nga có bao giờ ngờ đến sự việc sẩy ra ngày hôm nay đâu. Nàng ủ rũ nhủ thầm nhủ : « Cũng tại mình không biết lo xa, Hữu giàu có như thế thiếu gì người muốn gả con gái cho Hữu, nhất là Hữu lại hay « có mới nới cũ ». Giá mình biết nghĩ một tí thì công chuyện chả xẩy ra thế này. Anh Hà nghèo nhưng có bao giờ phản bội chị Hà đâu ?

Nàng bắt đầu thấy chán cuộc sống lẻ loi của nàng.

Nàng cầm gương ngắm lại khuôn mặt, bao năm sống với chàng nàng vẫn tự cho là mình đẹp. Nhưng hôm nay nàng chẳng thấy nàng đẹp chút nào. Nga nghĩ đến một cô gái tuổi dậy thì có một sắc đẹp quyến rũ đang đi cạnh chồng nàng...

Thời gian đã biến đổi sắc đẹp của một thiếu nữ ngây thơ là Nga thành một thiếu phụ, tuy không xấu nhưng chẳng lấy gì làm hấp dẫn lắm.

Hữu đã chán nàng, chàng đem tiền đi mua những thú vị khác. Nga muốn kéo thời gian lại...

Nghĩ đến thời kỳ trăng mật mấy năm về trước, nàng ôm mặt khóc nức nở, mặc cho những giọt nước mắt tràn trề trên gối trắng...

Nên chọn chồng GIÀU ? NGHÈO ? HAY TRUNG BÌNH ?

Đã lâu Ngôn Luận đã thảo luận nhiều về vấn đề nên chọn chồng già, trẻ, hay cùng tuổi ? Nay tôi xin nêu ra một vấn đề nữa cũng liên quan đến hạnh phúc của phụ nữ chúng ta.

Nên chọn chồng giàu ? nghèo ? hay trung bình ? Người ta thường nói. « Một túp lều tranh với hai quả tim vàng » nhưng liệu thực tế câu đó có đúng không ? Xin các bạn theo giỏi sau đây ba câu chuyện tình duyên của ba giai cấp khác nhau...

trường hợp rất thông thường ; còn nếu có các trường hợp đặc biệt khác thì xin quý bạn chỉ giáo thêm cho ..

Mến chào.
QUANG KHA NINH
nữ sinh Qui Nhơn.

● CHỒNG NGHÈO

Một thiếu nữ như Mai nếu chẳng phải là vợ một bác sĩ thì cũng phải là vợ một kỹ sư. Nhưng không, nàng lại là vợ một nhà giáo nghèo.

Đã nhiều lần Thanh, chồng nàng, nói :

— Anh lấy em không phải là mê em giàu nhưng vì anh yêu em.

— Sao anh cứ nói mãi thế, ai dám bảo anh lấy em vì tiền ; em biết, nếu vì tiền mà anh cưới em thì em đã chẳng bằng lòng.

Thanh là một người rất nhiều tự ái, chàng yêu Mai rồi cưới Mai. Chàng lo sợ nghĩ đến sự chênh lệch của giai cấp, chàng đã định tuyệt tình với Mai cũng bởi vì nhà Mai giàu. Nhưng Mai rất yêu chàng nên chàng không nỡ.

Đến lúc cưới Mai rồi thì chàng sinh ra gắt gỏng, chàng cho rằng người ngoài sẽ cho chàng là « đào mỏ ».

Đã tức không đổ lên đầu ai được, chàng lại đổ lên đầu vợ. Thế nên mỗi lần chàng gắt gỏng là Mai lại làm lành.

Một buổi trưa kia, Thanh đi làm về, Mai còn đang chải lại mớ tóc mây, chưa kịp sắp cơm Thanh đã gắt gỏng,

— Ngắm với vuốt mãi, cơm đâu ?

— Hôm nay anh về sớm, cơm em làm rồi sợ mang lên nó nguội.

Thế là Thanh gây sự ngay

— A, giỏi nhỉ, cãi phải không ? cậy nhà giàu hả ? làm vợ cái thằng nghèo này thì khó đấy, không chịu được thì về.

Mai lại lí nhí xin lỗi...

CHỒNG TRUNG BÌNH

— Hùng lại đây mẹ bảo.

Hùng chạy lại, Lan liền dắt con đi tắm.

Chả là Hùng sợ nước lắm.

Vợ chồng Lan đã lấy nhau được hai năm bé Hùng hơn một tuổi và sắp có em bé

Chồng nàng, một công chức ngày ngày đạp xe đến sở. Ở nhà nàng tắm gội cho con, đi chợ nấu cơm xong, rồi ra cửa đón chồng.

Cuộc đời của hai vợ chồng thuộc hạng trung lưu này sống rất êm thắm.

Tối đến, chồng đọc báo, vợ may áo cho con hoặc là hai vợ chồng cùng vui đùa với đứa con nhỏ.

Cuộc sống của gia đình Lan phẳng lặng như một mặt nước hồ thu.

Nhưng có một hôm, Lan đã thầm nghĩ :

— Giá chồng mình giầu hơn một chút, có phải là mình sung sướng hơn không. Mình sẽ được đi đây đi đó, sẽ có xe hơi sẽ,.. sẽ...

ooo

Thưa quý bạn đó là ba

Truyện ngắn phụ nữ
«MỘT TIẾNG THỞ DÀI»

của PHAN-XUÂN

Hoàng Oanh khó chịu, nàng kéo nghiêng vành nón bước mau; trên thềm của một hãng buôn, một thanh niên đứng nhìn theo bóng dáng yêu kiều của nàng. Sáng nào cũng thế, tới giờ đi học là nàng cũng thấy chàng trai đó đứng đón nơi ngã tư. Thoạt tiên nàng không để ý, nhưng sau lâu dần nàng nhận ra và e ngại. Oanh năm nay chỉ mới trọn mười tám, tuổi nàng có

một sắc đẹp trong trắng thơ ngây. Mắt nàng một mí, nhưng rất dịu hiền, kiều diễm. Oanh rất chăm học, vì cuối năm nay nàng thi Tú Tài. Vì vậy, khi thấy bị theo rõi, nàng rất buồn lòng.

Thanh niên đó là ai ?

Nàng không biết và cũng không để ý tới. Nhưng vì sự tình cờ, dù muốn hay không, nàng cũng đã biết tên của hắn ; tên hắn là Xuân. Chỉ có thế thôi, ngoài ra nàng không biết gì hơn nữa.

Chiều hôm đó, Oanh tâm sự với cô bạn gái :

— Chị ạ, hôm nào em đi học cũng bị một anh chàng nào ấy đón đợi ở đầu ngã tư, em khó chịu quá !

Cô bạn mỉm cười :

— Thế chị có bị hắn trêu ghẹo không ?

Oanh đỏ mặt :

— Không !

— Ồ, thế thì chắc gì đúng, có lẽ chị tưởng tượng đó thôi !

Oanh đành yên lặng.

Trong lúc đó, chàng thanh niên nọ cũng đang ngồi nói chuyện với bạn. Chàng ta là một sinh viên, học năm thứ nhất, và bạn chàng, Phan, cuối năm nay sẽ thi ra để trở thành một ông kỹ sư. Xuân, chàng thanh niên, nói với Phan :

— Anh này, hôm nào tôi tới giảng đường cũng gặp một cô gái xinh lắm anh ạ. Tôi muốn làm quen mà không dám !

Phan mỉm cười :

— Ồ, thế cô ta là ai?

Xuân đáp :

— Tôi không rõ, và tên cô ta tôi cũng chẳng rõ, có lẽ đó là một nữ sinh, trạc 18, 19 thôi. Tuyệt lắm ạ, nhưng nàng có vẻ trang nghiêm lắm !

Phan nói :

— Đáng tiếc nhỉ, nhưng tôi cũng chịu, biết làm sao bây giờ. Thôi cứ để mặc rồi thế nào cũng có lúc anh quen mà.

Thấm thoát thời gian trôi, năm đã hết. Phan đã đỗ bằng kỹ sư. Trong khi đó Xuân mang mối tình câm càng ngày càng mãnh liệt hơn. Xuân đã yêu cô nữ sinh trong trắng thơ ngây đó với tất cả lòng say mê của tuổi trẻ. Hè về, bóng dáng cô

(Xem tiếp trang 5)

NGƯỜI ĐI

Kính trao về anh Lê Lộc

Vườn hoa trước gió đìu hiu
Người đi kẻ ở chín chiều ruột đau
Chữ đâu nhạc lắng cung sầu
Bờ mi hoen lệ thuở nào chưa phai
Người đi mộng thắm ngày mai
Quên tôi một kẻ lạc loài mười phương
Nhớ thương rồi lại nhớ thương
Lòng tan tác lắm, đoạn trường ai hay ?
Khóc chi nữa, mối tình cay
Mặc cho duyên kiếp vì ai lỡ làng ..
Người đi tôi ngậm ngùi than
Tình đời đen bạc phũ phàng thế ni ?
Sắt son còn có nghĩa gì
Trăm năm kỷ niệm tôi ghi vào lòng
Hỡi người có nhớ tôi không
Sao tôi nhớ mãi cho lòng băn khoăn !
Thôi thôi ai cũng một lần
Phải khò tau, phải bẽ bàng thế thôi
Người đi tôi khóc cho tôi...

KIỀU LỆ GIANG

Thôi đừng thương nhớ

Trao cho B N

Chiều nay gửi gió bốn phương
Về em do tìm mất vương nhiều sầu
Chuyện xưa tôi có nhớ đâu ?
Cuộc đời còn lắm ân sâu trả đền
Chín năm hò hẹn đành quên
Xin đừng thương nhớ chỉ thêm... bẽ bàng
Buồn gì một chuyện sang ngang
Buồn gì một chuyện đã càng nhạt phai
Nhạc đời một khúc ly tan
Nhớ nhau còn đợi trăm ngàn ngày sau
Cố quên những chuyện khổ đau
Đắng cay ép uổng... tình đầu thiết tha
Ngày mai rồi lại đi xa
Mười phương tám hướng cũng là quê hương
Kiếp này chả dám nhớ thương
Kiếp sau xin hẹn... một phương đón chờ

HOÀNG KIỀU THI

NGÔN-LUẬN GIỚI THIỆU :

Cô THU - HOÀI

Thu Hoài mở mắt chào đời tại thủ đô Hà-Nội vào giữa năm 1939 trong một gia đình công chức.

Sống trong một gia đình nền nếp, Thu-Hoài được sớm cắp sách đến trường và kéo dài cuộc đời nữ sinh ở trường Đồng-Khánh đến năm 15 tuổi.

1954 : Thu - Hoài cùng gia đình di cư vào Nam tiếp tục sự học hành.

1955 : cô tham gia hoạt động ban kịch Tin-Yên và ban Tân Văn tại đài phát thanh Sài gòn. Ở đây Thu Hoài mới chỉ thành công qua làn sóng điện nhờ tiếng nói rành rẽ, trong ấm. Và tình cảm.

1956 Thu-Hoài chính thức ra mắt khán giả Kịch Thủ Đô trên sân khấu Norodom trong vai người mẹ của vở Lòng Mẹ của Trọng-Lang do Tổng Liên Đoàn Học Sinh tổ chức.

Buổi trình diễn kịch ấy, tuy Thu Hoài chưa được thành công lắm, trong vai một bà mẹ, nhưng lối đóng trò của Thu Hoài đã nói lên một hứa hẹn cho sân khấu Thoại kịch.

Nhưng đáng buồn cho bộ môn Tân kịch lúc bấy giờ, chỉ có những hoạt động lẻ tẻ không gây nổi một phong trào rầm rộ cho Tân kịch. Cho nên Thu Hoài đành tạm gác thú ham mê ánh đèn sân khấu, để tiếp tục sự học hành và làm việc ở phòng điện ảnh Nha chiến tranh Tâm lý với nhiệm vụ Ký Chú Viên.

Mùa kịch năm 1959 mở đầu bằng kịch phẩm chiếc tẩu thuốc lá, rồi mới đây kết thúc huy hoàng bằng cuộc thi trình diễn Thoại kịch chiếm giải văn nghệ 1959, Thu Hoài liền đầu quân cho Thủ đô kịch xã do Đào Xuân Cường phụ trách.

Kịch phẩm đầu tay được chọn để trình diễn của Thủ đô Kịch xã là vở kịch thơ Bến nước Ngũ Bồ của Hoàng công

Khanh Trong kịch phẩm này cô đóng vai Thị Trinh một nhân vật chính. Qua nhiều buổi diễn tập Thu Hoài tỏ ra có nhiều triển vọng làm sống lại hình ảnh một nữ nhi cứu quốc thời xưa.

Nếu không có gì trở ngại, thì Thu Hoài cùng Thủ đô Kịch xã như chương trình đã định, đã công diễn tại rạp Thống Nhất Sài gòn vào những đêm 19-30 và 31 tháng 10 năm 1959 do Nha Xã hội tổ chức.

Thu Hoài với tuổi hai mươi, tuổi trẻ, có duyên sân khấu hy vọng sẽ là một nữ kịch sĩ tương lai nhiều triển vọng của sân khấu kịch trường.

ĐÈN PHA

Bài mới nhận được

Chiều buồn nhớ chuyện ngày xưa, Bẽ bàng muôn kiếp và Đứt hết tơ vương của Đan Sơn và I Ly — Chiều lữ thứ, Nhớ nhung. Một con chim non và Dâng mẹ của Trang Khanh — Lỡ Làng của Phương Thảo Vỡ mộng và Tỉnh ngộ của Lê Phương — Nhớ thương, Thu về bến xưa. Tay em nói em, suối tóc, mắt em của Xuân Hoàng — Trăng soi tình ta và Em khóc Vì sao của Hoài Huyền Hương — Lao động và Đời người của Trương Khải Diệu Mộng Ban đầu của Mai lan Hương Gặp trai là đau khổ và Mừng ngày quốc Khánh của H.L. giao — Bỏ hẹn và làm thi sĩ của Mặc Hải Thủy — Nhớ, của Huy-Vũ — món quà bí mật. Viếng mộ và mối đi thu sang của Mai Thu — Cách biệt trường sơn của T. Anh — Thương thương của Hoàng Hương Vân — Tan Tác của Anh Dũng — Mẹ đi và Thu lạnh của Mạc Phương Hải — Người em năm cũ của K. H. — Tan vỡ của Thy Vân —

MẾN GỬI CÁC EM

—Hoàng Oanh: Chị đã nhận được ảnh của em từ Đà Lạt gửi về. Cám ơn em rất nhiều. Mến.

— Thùy Dương: Chị đã nhận mấy lá thư và ảnh của em Rất mừng khi biết em đã thi đỗ và cũng rất buồn khi biết em đang ốm. Em nhớ theo đúng các lời dặn của bác sĩ nhé. Thơ em rất có hồn. Tiếp tục sáng tác nữa đi.

— Đỗ-kim-Bảo : Chị đã nhận được ảnh của em. Chị đã gửi ảnh nữ ca sĩ ấy cho em. Nếu em không nhận được, có nghĩa là thư đã bị thất lạc. Muốn tính nhuận bút, phải ghi rõ số tiền trên đầu bài.

— Mộng Huyền (Trần hưng Đạo) Bây giờ chị không giám tin các em gái của chị nữa rồi. Em cũng vậy ! Em bảo em xấu như ma lem, trong khi nhìn thấy ảnh của em, nhiều anh trong tòa soạn cứ nhất định đòi xin làm em trai của chị. Được dịp làm oai, chị nghiêm nét mặt : « Không thích các anh đùa như vậy đâu ! », Chị thấy tên thực của em còn đẹp hơn là bút hiệu. Đã chuyển tác phẩm của em qua mục MNMT. Mong thư em.

— N. Thị Kỳ : Chị đã gửi số báo ấy cho em. Mong được thư của em luôn.

— Mộng Huyền Thu (Nha trang) Em viết thư cho chị trên bãi cát trắng ư ? Thích quá nhỉ ! Ước gì chị được ra Nha trang để đi dạo trên bãi biển với em... Em quên chưa gửi ảnh cho chị rồi.

— Mộng Huyền (Bạch Diên Hồng) Nhiều em cứ ký tên là Mộng Huyền làm chị cuống lên, không biết làm sao nữa? Chị vẫn có ý tìm cho em một bút hiệu khác. Ví dụ như Diễm Hương chẳng hạn, em có đồng ý không ?

— Nguyễn thị Oanh : Cám ơn em đã có mỹ ý sẽ mua cho chị một chiếc xe hơi, nếu em trúng số độc đắc. Chị đã nhớ kỹ ngày sinh nhật của em rồi. Hôm ấy chị hơi bận, không đến ăn tiệc ở nhà em. Tuy nhiên, chị sẽ có quà chúc mừng em.

— Thảo Diệp Lan : Em dặn chị đừng có trả lời em trên một báo, nhưng nhớ em, chị không thể đừng được. Giá chị có thêm một trăm bàn tay nữa, chị sẽ biết thư riêng cho em và cho bao nhiêu các em khác nữa (vì chị nghĩ đã không viết thư riêng, thì không viết cho ai cả, trái lại, đã viết cho một em thì phải viết cho tất cả, mới đúng lẽ công bằng). Lâu lắm không thấy em gửi thư, ảnh, và tác phẩm cho chị.

● Trả lời :

— Đạo Hùng, Tuấn Kim Thế Hoàng : Thấy tác phẩm của quý bạn đề là « chuyện học sinh » nên D H. đã chuyển qua trang Học Sinh.

— Đỗ thái Hòa (Phú Thọ) Rất tiếc không thể chiều ý ông và nói rõ Đ.T.K.C. là ai cả. Mong ông đừng giận. D.H. đã bị cận thị, lại nhận được lá thư viết bằng mực trắng của ông đọc mãi mới ra chữ...

— Ô. Trần ngọc Bích (Hai Bà Trưng): DH. chỉ muốn đăng nguyên văn lá thư của ông trên mặt báo để công khai nhận lỗi, nhưng ông chủ bút không đồng ý. Thực ra sau khi số báo có bài trả lời em Đỗ thị kim Chung được in ra, D.H. buồn rất nhiều. Ông ngỏ ý không cho phép D. H. được quyền tức giận. Đó là một thái độ siêu việt của thánh nhân, một người trần tục khó thoát được. Tuy nhiên, D H. thành thực công nhận là lời chỉ giáo của ông rất xác đáng. D.H. xin hứa sẽ nghe lời ông và không bao giờ giám buồn bực một điều gì nữa. Thành thực mong ông bỏ lỗi cho.

— Ô. Dương văn Trừ : Xin lần lượt trả lời các câu hỏi của bạn : Là sinh viên đại học Luật khoa, bạn có thể theo luôn ban Văn khoa, khó nhất là bước đầu. Bạn nên sáng tác và ghi chép lại những rung cảm chân thành của lòng mình D. H. và K.D.H là một. Nhiều khi chữ K.D.H được viết tắt là D.H cho gọn. Vui lòng nhận bạn làm bạn Văn nghệ. Bạn có thể đến tìm bức ảnh ấy ở phòng ảnh Lô Vinh (xế cửa phở 79 đường Võ Tánh) nhưng nhớ nên đến cùng với cô V.T Ngà thì nhà ảnh mới giao ảnh cho bạn. Kể ra, mỗi tháng D H. có thể gởi biếu bạn trên 2000 con tem cũ (theo số thư nhận được) nhưng tiếc một điều là người thư ký phụ trách việc bóc thư của D.H lại vứt hết các bao thư đi

Tìm bạn

«Nam sinh viên, hiền lành và thực thà, không phân biệt giai cấp, ước mong được kết «Bạn bốn phương», đồng tính nết, trong các giới, để trao đổi Tâm tư và Hình ảnh về phương diện học vấn và Văn nghệ. Thư gởi : D.V.T./283/37, Phạm ngũ Lão ; 283/37 Sài-gòn (V.N.)

Bài không đăng

Những truyện ngắn sau đây không được đăng được (vì quá dài, hoặc quá ngắn viết, vì trên hai mặt giấy, vì cốt truyện không có biến chuyển hoặc vì kỹ thuật kém v.v.)

— Duyên tình sơn nữ của N.L.— Mãn Phượng của H. S. (V.T.) — Chị Huyền của H.L.T. (Đ.L) — Hoa sầu ngày xưa của K.L — Đêm Cuối của T.T.T. — Kiếp sau của M.G.T.Q.T. — Mơ về đất Bắc của N.A.C.— Hình bóng cũ của L.H.T.— Ngày mai xa cách đây của L Đ.— Những hình bóng cũ của N.Đ.D.— Qua cầu của T.A.— Ngày ấy quen em và ngày ấy chị đi của NTO.— Bố Thương của Kiều Diễm Hương.

Truyện ngắn phụ nữ

NGOẠI TÌNH

của ĐINH-LANG (Hoa Tiên)

« Thôi hãy cố xóa mờ trong trí
« Những tình duyên không thủy không chung»

Đang ngồi lạnh lùng chải đầu trước gương, Hòa quay lại bĩu môi nhìn Nam. Chồng nàng đang sung sướng cho lá thư màu xanh » hy-vọng vào phong bì. Chẳng cần phải chạy lại dằng co như mọi lần, Hoà cũng biết chồng nàng lại sắp sửa gửi thư đến cho các cô Hồng-Thủy, cô Cẩm-Vân, cô Bích-Nga nào đó. Vẫn biết như vậy nhưng Hòa không còn tức giận để mà giận dỗi, đập bát-đĩa như trước nữa : bây giờ Hòa không còn biết đến chữ ghen là gì cả !

Nam cũng biết tính vợ thay đổi như vậy... Cho nên, mỗi khi viết thư gửi đến người yêu Nam không còn phải dấu diếm và dối quanh nữa. Chàng vẫn lạnh lùng lấy bút để tên trên phong bì trước đôi mắt hờ hững của vợ.

Viết xong, Nam lại mỉm cười rút lá thư ra đọc lại một lần nữa.

«Em Bích Nga yêu quí ! Thế là anh đã gửi đến em bài thơ ấy rồi đấy nhé ! Thế nào ? Em còn giận anh không ?

Em Nga ạ ! Những lúc này ngồi nghĩ đến em, anh thấy yêu em quá ! Nhưng khốn nỗi sao em vẫn chưa chịu cho anh rõ mặt ? Đừng làm khổ anh nữa, hãy cho anh hẹn em ở nhà hàng Thiên Thai hồi 8 giờ tối Chủ nhật nay nhé !

Chờ em !

Anh
THANH HUYỀN

Đọc đi đọc lại đến hai ba lần, Nam khẽ liếc mắt nhìn vợ. Trong thâm tâm Nam bỗng vừa nẩy ra một ý nghĩ so sánh giữa vợ chàng và Bích Nga, cô nàng đọc giả trung thành của chàng.

xxx

Phải Nam cưới Hòa đã ba, bốn năm rồi còn gì ? Khoảng thời gian dai dẳng đằng ấy cũng nhạt phai theo mối tình giữa chàng và Hòa... Sống bên nhau, lùi lũi bên nhau, hiểu rõ được những tính xấu của nhau, thì như vậy, lẽ tất nhiên tình giữa hai người cũng phải xa nhau. Nàng thích chồng mình phải có xe hơi, nhà lầu, biết nhảy đầm như của chúng bạn. Còn chàng thì chỉ thích vợ mình là một cô gái ngây thơ, hay mơ mộng để hợp với tâm hồn thi sĩ của mình... Những khi nhàn rỗi, sống bên cạnh người vợ không hợp tính như vậy, chàng chỉ còn biết dệt những vần thơ để rồi âm thầm gửi đến các tòa báo... Thế rồi... Những vần thơ

thất vọng, những lời thơ chán nản đó — Nam có ngờ đâu — bây giờ đã đưa cái tên hiệu Thanh Huyền của chàng lên tâm tiếng. Nhưng Nam vẫn dấu vợ. Chàng không muốn cho vợ biết những nỗi lòng của mình vì đã từ lâu rồi, Nam cũng biết vợ mình có bệnh cái bệnh của những người vợ có tư tưởng lãng mạn, có một óc đua đòi : bệnh ngoại tình ! Nhờ ở những lúc bất chợt thấy vợ đang viết thư và có ý dấu diếm mình, Nam biết vậy, nhưng chàng vẫn hờ hững trước thái độ của vợ vì khốn nỗi... chàng cũng đang ngoại tình như vợ vậy.

Tiếng con ở đặt mâm lên bàn làm bầu không khí trong căn phòng bớt khó thở. Sau khi so đũa, xới cơm như thường lệ, con ở khẽ đưa mắt nhìn Nam rồi lại liếc mắt nhìn Hòa, lên tiếng :

— Thưa cậu mợ đã gần bảy giờ tối rồi ạ ! Mời cậu mợ ra xơi cơm không có canh đã gần nguội rồi !

Tiếng nói của con ở lại loáng trong bầu không khí lạnh nhạt. Thấy thế, nó đành chán nản bước xuống nhà bếp...

Thấy con ở đã đi khuất, Hòa đành lại phía mâm cơm rồi lơ đãng :

— Ra mà ăn cơm !

Đang ngồi mơ màng nghĩ đến buổi gặp mặt người yêu, nghe thấy vợ nói, Nam vội đút phong thư vào túi áo rồi đứng dậy, nói chán nản :

— Thôi ! Mợ cứ ăn trước đi, tôi đi đằng này một chút đã.

Nói rồi, Nam vội sửa lại quần áo rồi bước nhanh ra cửa..

... Thấy chồng đã đi khuất, nét mặt Hòa từ rầu rĩ bỗng chốc trở nên tươi tỉnh hẳn... Bát canh cá trong mâm cơm đang bốc khói nghi ngút nhưng giờ này Hòa đâu còn nghĩ đến bữa cơm đậm đà nữa. Nàng vội chạy lại ngả mình trên chiếc giường lò xo êm ái, miệng lẩm bẩm :

— Hừ ! «ông ăn chả thì bà ăn nem » chứ sợ gì ! Phải, Hòa tức chồng lắm. Đã lâu rồi, Hòa vẫn biết chồng ruồng rẫy mình để đi theo một cô gái mà nàng vẫn chưa biết mặt... Trước kia, thường xẩy ra những cảnh đi bắt ghen, đập phá đồ đạc trong nhà, Hòa thấy chán ngán lắm rồi.

Thế rồi một hôm, không còn cách gì nữa, Hòa đành kể tâm sự cho một cô bạn nghe..

(Xem tiếp trang 2)

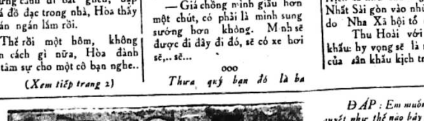

Tất cả tính danh ở đây, đều chỉ là biệt hiệu.

Kiều Diễm Hồng trả lời

Người yêu sắp lấy chồng

HỎI : Đã bao lần em định viết lá thư này gửi chị, nhưng không hiểu sao em lại không viết và cho mãi đến tận hôm nay em mới đánh bạo viết cho chị. Thưa chị nguyên em có yêu một người và người ấy cũng yêu em, như em yêu nàng ; tình yêu của chúng em kéo dài tới gần một năm trời ; cho đến ngày này, gia đình nàng bắt nàng lấy chồng (vì có một anh Trung úy hỏi ; nàng con một, nên phải nghe lời cha mẹ và viết thơ từ biệt em). Trong trường hợp này em không biết phải giải quyết ra sao vì em chỉ là một học sinh. Nàng sắp đi lấy chồng em đau khổ vô cùng, vậy xin chị giải quyết dùm em, để em biết lối tiến thoái...

Trăm sự em xin nhờ ở chị...

H.M.H.

ĐÁP : Em muốn chị giải quyết dùm em u ? Nhưng giải quyết như thế nào bây giờ ? Hay là chị đến ngay nhà cô ấy, nói cô ấy đừng lên xe hoa nữa ?

Chị nghĩ kỹ lắm rồi, em ạ.

Theo chị, cô ấy đã không yêu em tha thiết như em tưởng đâu. Bởi vậy, cô mới chịu nhận lời kết hôn với người kia.

Chị biết là em đã yêu bằng cả mối tình nồng nhiệt của tuổi trẻ. Chị khuyên em hãy khóc, khóc thật nhiều, khóc để chôn sâu những gì dang dở...

Rồi đây cô ấy sẽ vui duyên mới và quên em. Chị không khuyên em quên hẳn một hình dáng đầy thơ mộng của buổi ban đầu, nhưng chị nghĩ... là đến ngày cưới, em nên tươi cười đến dự lễ cưới và chúc cho hai người trăm năm được sống hạnh phúc bên nhau.

Đi mắc núi, lại thì...vướng sông

VĂN CH (L.A): Đọc thư ông, qua giọng văn trào lộng, tôi không dám tin câu chuyện vợ ông ngoại tình là chuyện thật. Nhưng nếu đó là chuyện thực, thì có lẽ sự đau khổ đã tới cái mức cùng tột, để con người trở thành bình tĩnh quá, bình tĩnh tới cái mức thấy những gì nghiêm trọng nhất cũng chỉ là một trò hề.

Chính cũng bởi vậy mà tôi nghĩ rằng : khi viết thư cho tôi, ông chỉ có mỗi một mục đích nói chuyện với một người có thể hiểu được tâm sự của ông. Còn câu hỏi «Nhờ cô vui lòng tìm giúp tôi một lối thoát...» chỉ là một câu nói lịch sự để kết thúc một lá thư thôi.

Viết những giòng chữ này, tôi không dám mạo muội «Tìm giùm ông một giải pháp» (vì một người đầy bình tĩnh và đầy đủ lý trí như ông thì thừa thãi nghị lực để giải quyết công việc của mình rồi) mà chỉ có mục đích gởi đến

(Xem tiếp trang 4)

TÙY BÚT

KỶ NIỆM XƯA

Thời gian cứ trôi, trôi mãi... chẳng bao giờ ngừng Thương nhỉ? Thời gian qua biết bao sự đổi thay giữa chúng ta. Thời gian cứ làm cho chúng mình xa nhau mãi...Buồn biết mấy Thương ơi?

Thương ơi, chiều nay gió lạnh từ muôn hướng thổi về nhiều quá. Gió của mùa thu đấy Thương ạ. Mỗi lần thu về lại gợi cho Vân biết bao kỷ niệm xa xưa..,

Thương nhỉ, năm nào chúng ta còn là hai nữ sinh bé ti tẹo, sống êm đềm dưới mái trường thân yêu...ngày ấy. Chúng mình như đôi chim non vô tư, đùa nghịch bên thầy bạn yêu dấu. Chúng ta theo nhau, quấn quít nhau như bóng với hình yêu thương nhau hơn tình ruột thịt điều đó khiến các bạn cùng lớp phải nói:

— «Gớm, sao hai con bé ấy nó thân nhau quá đi thôi». Mỗi lần nghe các bạn nói thế Thương lại ngước mắt lên nhìn Vân, chúng ta cùng mỉm cười với bao niềm hân hoan vui sướng.

Thương ơi,nhớ chăng những chiều hè êm dịu, chúng ta rủ nhau đi bắt bướm, nhặt búp đa rồi cùng tranh nhau một cánh hoa dại bên đường. Thế đã hết đâu, đôi khi chúng ta còn giận hờn nhau vì những truyện không đâu, song với tuổi trẻ dễ thứ thứ, chúng mình lại làm lành với nhau và tình bạn của chúng mình càng thêm thắm-thiết. Thế rồi, khi hoa phượng đã tàn úa, chúng ta cùng nhau đi trên những con đường đầy lá vàng rơi để đến trường. Ôi! sung sướng biết bao đời học sinh vô tư của chúng ta và đẹp, đẹp biết bao,
tuổi hoa niên đầy vui tươi trong trắng.

Thời gian qua dần, chuỗi ngày êm đẹp nhẹ nhàng trôi theo ngày tháng, chúng mình vẫn sống êm đềm bên nhau dưới mái trường yêu dấu.

« Nhưng », ai ngờ đến chữ «nhưng» Thương nhỉ. Ai ngờ Vân phải xa Thương, xa một người bạn Vân yêu Thương trọn vẹn. Hiệp định Genève ký kết, Vân đã phải từ giã quê hương với bao niềm đau thương, theo gia đình di cư vào miền Nam nước Việt. Thế là hết, hết rồi. Bao giờ Vân mới được gặp Thương, Thương ơi!

Bao mùa thu đã trôi qua trên mảnh đất miền Nam nắng dịu hiền hòa Vân chờ mong tin tức của Thương với niềm thương nhớ vô biên.

Thương ơi,Vân biết viết gì để nói lên hết niềm thương nỗi nhớ bây giờ? Những kỷ niệm ngày xưa gợi lên trong tâm tư Vân biết bao là hình ảnh... Một nỗi buồn nhè nhẹ đi sâu vào tâm trí Vân: Vân nhớ đến Thương, người bạn thân yêu nhất của Vân đang sống trong hỏa ngục lầm than ở miền Bắc xa vời...

SONG-NGUYỄN.
TRINH-VÂN
(TRẺ-VIỆT.)

Chuyện vui Nhi đồng

TIẾNG VANG

Ngày xưa ấy . mà! (các em ghét cái lời kể chuyện mà mở đầu bằng hai chuyện ngày xưa lắm phải không? Nhưng đây là một chuyện cổ tích mà...)

Ngày xưa có một anh ưa nói khoác lắm, anh ta nói khoác cái gì là muốn cho mọi người cứ tưởng đó là chuyện thực. Mà anh ta cũng có tài nói khoác lắm, nói khoác có bằng có hẳn hoi. Một hôm anh ta nói với các bạn rằng ;

— Có bao giờ các anh được nghe thấy cái tiếng vang nhắc lại cả câu mình nói chưa?

— Cái tiếng vang thì chỉ nhắc được mấy tiếng cuối cùng chứ có bao giờ lại nhắc được cả câu? Thí dụ anh vào rừng, anh gọi « chim ơi » chẳng hạn thì tiếng vang chỉ nhắc lại chữ ơi thôi chứ?

Anh nói khoác tủm tỉm cười:

— Ấy thế mà cái tiếng vang ở trong vườn nhà tôi nó lại nhắc được cả câu thế mới oai chứ?

Các bạn anh đều cho là lạ bèn đòi đến để xem có thực không thì anh gạt đi và hẹn sáng hôm sau sẽ đến nhà anh để nghe cái tiếng vang nhắc lại cả câu nói của người ta. Về đến nhà, anh nói khoác tức tốc gọi thằng ở lên dặn: « Sáng mai mày phải đóng vai cái tiếng vang và nấp ở lùm cây sau vườn. Hễ mày nghe thấy ông bạn nào của tao nói câu gì thì mày phải nhắc lại như thế nghe không? »

Sáng hôm sau, Các bạn anh nói Khoác đến đông đủ để nghe cái tiếng vang nhắc lại cả câu nói của người ta Anh nói khoác nói «kìa các bác nói đi, nó sẽ nhắc lại y nguyên cho mà coi!» Một ông bạn khiêm nhường nói « Tiên chủ hậu khách chứ » Anh nói khoác bèn nói thực lớn « Tiếng vang ơi. mi có ở đó đấy chứ? » Thằng đầy tớ nghe chủ hỏi nó không dám nhắc lại vì chủ nó dặn rằng hễ nghe thấy tiếng bạn của ông chủ nói thì mới nhắc lại thôi. Anh nói khoác không thấy tiếng vang nhắc lại bèn hỏi « Tiếng vang ơi, mi không nhắc lại ta ư? ». Thằng đầy tớ nghe chủ hỏi vậy nên vội đáp:

« Ông chỉ dặn con nhắc lại những câu nói của bạn ông thôi mà! »

HƯƠNG DUYÊN

TRUYỆN NGẮN

CHIẾC KHĂN TAY

của NAM TRUNG

Đứng ngoài cửa Giao nheo mắt lại tránh cái nắng gay gắt của mùa hè. Trên cây cau ve sầu hòa ca réo rắt khi trầm khi bổng. Cành cây im lìm loé sáng nổi bật trên nền trời xanh. Trời nóng nực quá, Giao toát đẫm mồ hôi. Sắp sửa quay vào nhà ăn cơm cậu bé bỗng sựng người đưa mắt nhìn ra phía đường nhựa chạy nheo vì nắng vàng. Một chiếc xe ba bánh bon bon chạy tới. Tiếng nhựa đường dính vào bánh xe kêu rào rào làm Giao thấy khó chịu bực bội thêm. Người đàn bà mặc đồ đen ngồi trên xe nghiến răng kéo mạnh tay hãm. Bánh xe xiết xuống đường để lại một vệt lằn dài trên giải nhựa mềm nhũn.

Chiếc xe đỗ ngay cạnh nhà Giao. Trên xe một đứa trẻ gục đầu vào cánh tay, ngồi dựa lưng vào thành lắc lư theo đà xe chạy.

Cậu bé không biết đứa trẻ ấy ngủ gật hay gục đầu tránh nắng. Cái đầu trọc bóng lên dưới ánh nắng. Giao cau mày tự bảo: « Không đội mũ thế kia thì tí nữa lại nhức đầu cho mà xem!» Giao thấy tự hào vì mình đã nghĩ như người lớn tuy cậu cậu bé mới hơn mười tuổi đầu.Nước trong thùng đặt trên xe toé lên; từng giọt sáng như kim cương rọi trên đầu trên áo đứa trẻ.

Chiếc áo lot của nó sao mà bẩn thế: nó trắng tráng loang lổ vì mồ hôi, đen đen vì ghét bẩn. Đứa trẻ vẫn điềm nhiên gục đầu trong cánh tay cái đầu bóng kia Giao tưởng nếu rờ vào sẽ nóng bỏng và mấy giọt nước từ thùng bắn lên sẽ bốc hơi ngay. Mỉm cười vì ý nghĩ ngộ nghĩnh ấy, cậu bé tiến gần sang nhà bên, tay giữ khư khư chiếc mùi xoa trên đầu để che nắng. Người đàn bà có lẽ là mẹ đứa trẻ, ấy vào vai đánh thức nó dậy:

— Dậy đi Tí, vào kia trú nắng kẻo ốm! Đứa bé mở choàng mắt ra rồi nhắm ngay lại, vì nắng quái ác cứ chói mãi. Tí đứng dậy, mệt nhọc nhảy xuống xe, theo mẹ vào bờ hè. nó ngửng lên, đưa cặp mắt đen thơ ngây về phía Giao. Cậu bé thấy cổ như nghẹn lại.

Giao thương Tí quá, bé thế kia thì chịu nắng sao nổi. Nhớ tới chiếc khăn tay trên đầu Giao thầm nghĩ: « Hay là cho Tí chiếc khăn này ». Cậu bé phân vân. Ngắm chiếc khăn mợ mua cho hôm sinh nhật, chiếc khăn màu thiên thanh mà chị Thục thêu chữ G diêm dúa nơi góc, Giao thấy tiêng tiếc. Mẹ Tí đã xách thùng nước vào nhà, cửa nhà Giao vẫn đóng cậu bé thấy yên lòng. Tiến gần đến Tí Giao trìu mến đặt chiếc khăn tay lên đầu đứa trẻ. Tí giật mình ngước mắt lên như sợ sệt, như dò hỏi, Giao nói nhanh:

— Giao cho Tí đấy giữ lấy che đầu kẻo nắng sẽ đau. Để mặc Tí ngạc nhiên và sung-sướng Giao chạy ngay vào nhà, đóng cửa lại đợi cho mẹ Tí đổ nước xong và kéo xe đi cậu bé mới hoàn hồn.

Quay lại cậu bé thấy mợ đứng đó tự bao giờ. Giao tái mặt nhìn mợ, rồi sợ sệt cúi đầu chờ đợi sự quở mắng... Mợ không mắng Giao còn mỉm cười với Giao nữa. Bước lại gần, mợ xoa đầu Giao «Con mợ ngoan quá!»

HỌC SINH... CƯỜI

CÁC THỨ KHÓA

Trong giờ Nhạc, giáo sư hỏi trò Ngẩn:

— Anh Ngẩn! có những khóa gì? kể tên ra!

Trò Ngẩn (vừa ngủ gật dậy)

— Dạ thưa thầy có nhiều thứ khóa lắm ạ. Chẳng hạn như khóa xe đạp, khóa cửa, khóa tủ, khóa tay, khóa xe hơi, khóa Việt Nam, khóa ngoại quốc vân. vân... Thầy giáo (nghẹn ngào không nói nên lời) ?!?

GIÀU TO RỒI

Tư Gù và Tư Búa là hai anh lính mới tò te. Muốn cho họ được bạo dạn trong phiên gác lần đầu tiên, viên « Đại úy » hứa sẽ thưởng cho họ một ngàn đồng nếu bắt được một tù binh.

Đêm đến, đột nhiên Tư Gù chạy đến vỗ vai tư Búa, mặt tái mét:

— Chết rồi tụi nó tới.

— Bao nhiêu đứa.

— Ít lắm là mười ngàn,

Tư Búa nhẩy cẫng lên sung sướng:

— Thôi chuyến này tụi mình giầu to rồi! Mầy lấy năm triệu đồng tao lấy năm triệu được « hôn » mầy?

Tư Gù: ???

Thắc mắc,
kêu nài oan ức
Nhờ NGÔN - LUẬN
chuyển đạt

VIẾT THƯ

MẸ: Con làm gì mà vẽ bậy vẽ bạ thế?

CON: Con viết thư cho bạn con đấy mẹ à!

MẸ: Con có biết viết đâu mà viết thư?

CON: Thì bạn con nó cũng đâu có biết đọc!

MẸ: ?!?..

MAY QUÁ

Ngẩn vác cần đi câu thật sớm. Thấy trời dâm mát, Ngẩn bỏ nón xuống đất. Bất đồ một cơn gió thổi tung cái nón ra giữa ao. Ngẩn mừng rỡ vỗ tay reo:

— Ha! ha! May quá! Nếu mình còn để cái đầu mình ở trong ấy thì nguy hiểm đến chừng nào.

CHẾT ĐUỐI

Thầy (đương giảng về nguyên lý Archimede): — Trò A, khi dìm một vật vào trong chất lỏng thì làm sao?

A (đang mải chơi ca-rô):

— Dạ thì chết đuối ạ!

Thầy: ? ??

HÀ TIỆN

Khách: Ông còn loại giầy nào to hơn nữa không?

Người bán hàng: dạ thưa còn!

Khách: Ông cho tôi một đôi to nhất. A mà bằng tiền chứ ông.

N.B.H.: Vâng! Nhưng đôi to ông đi đâu có vừa.

Khách: Ăn thua gì! Mua đôi to là lợi rồ.. Ít nữa tôi con lớn chứ!

NAM DYNE sưu tầm

ÁO TRẮNG NỮ SINH

Ngày ngày mỗi buổi bình minh
Tôi ngồi ngắm các nữ sinh tới trường
Những tà áo trắng dương dương.
Như đàn bướm trắng vẫn thường tung bay
Bao nhiêu nét mặt thơ ngây.
Và bao mái tóc buông dài lê thê.
Duyên thay bao mái tóc thề.
Và bao mái tóc búp bê gọn gàng
Dáng đi uyển chuyển nhẹ nhàng,
Trên các ngã đường, như những nàng tiên
Bao nhiêu câu chuyện huyên thiên,
Toàn chuyện sách vở, bút nghiên, thầy trò.
Cuộc đời chưa vướng ưu tư,
Mắt còn xanh những giấc mơ êm đềm...

THỦY LAM

ĐẸP TƯƠI

Ta dắt tay nhau dưới mái trường
Vui đời sách vở ngát muôn hương.
Giấy trình ấp ủ hồn trong sạch,
Một thuở vô tư không vấn vương.

Rồi một mùa hoa nở khắp nơi,
Giật mình ly biệt quãng ngày vui.
Cùng bao bạn hữu trao tâm sự,
Cả một thời xuân của quãng đời.

Xa nhau rồi lại đến bên nhau.
Hoa nở rồi hoa lại héo màu.
Vẫn ướp tâm hồn trong trắng đẹp,
Trong tim ấp ủ mộng ban đầu.

Cả một mùa xuân với sắc duyên,
Một thời tươi đẹp của hoa niên.
Một nguồn tâm sự trăm hương sắc
Thấm đượm ngàn phương những nỗi niềm.

Ngày tháng dần trôi sẽ mất đi!
Sắc duyên lưu luyến buổi xuân thì.
Hoa niên theo với thời tươi đẹp.
Tâm sự khó cần chẳng có chi!

Những nỗi niềm xưa đã xóa rồi!
Lui dần về dĩ vãng xa xôi.
Lặng chìm chết hẳn trong u uất!
Vang lại thời gian đượm thắm tươi

YÊN THỦY
(Chu văn An)

BÀI THƠ NĂM CHỮ

Em vo gạo nấu cơm
Khói chiều tỏa mát rơm
Mong chờ ai lỡ bước
Cơm xoàng mà thảo thơm
Em khơi nồng bếp lửa
Về đây lữ khách ơi!
Cứ vào qua liếp cửa
Đừng đi dưới mưa rơi!
Em gỡ sợi len hồng
Đan áo ấm bên song
Trao gửi người lạnh lẽo
Buốt lòng dưới gió đông
Em hé linh hồn nhỏ
Chào đón kẻ sầu đau
Chung hòa muôn tim đỏ
Sởi nỗi niềm cho nhau
Em mở khối lòng con
Thức dậy ai mỏi mòn
Trên đường trần mờ mịt
Xin chớ nhạt lòng son
Em để mi tràn lệ
Khóc cuộc đời phận lạ
Suối vàng sầu đương thế
Não lòng kẻ ở đi
Em thấm giòng mực xanh
Trên tờ giấy trinh thanh
Viết bài thơ năm chữ
Những rung cảm chân thành

LÂM VĂN

ĐOẢN THIÊN TÌNH CẢM

THẰNG CU

CỦA PHẠM LUÂN

Trời đã sáng hẳn. Đèn phố đã tắt từ lâu, Hàng quà bánh buổi sáng đi nhiều nhưng tiếng rao thưa hẳn. Cụ Hai giật mình thức giấc Cụ tung chiếc chăn đơn ra cạnh giường và đập nhẹ vào lưng thằng cu:

— Cu! Cu ơi! dậy đi, Trời sáng rồi. Mày ngủ từ tối đến giờ mà chưa chán ư!

Giọng Cụ Hai im đi. Cu vội lấy cơi trầu têm lấy một miếng ăn. Thằng Cu đã ngồi dậy. Nó tụt xuống giường, đi chân đất ra bậc cửa ngồi. Tay nó dụi mắt vì ánh sáng đã chiếu vào nhà.

Gánh hàng, cụ đã dậy nấu từ lúc gà gáy sáng mà hàng thì có gì đâu; vài cái ly nhỏ, mấy cái thìa sắt quăn queo để chung quanh một nồi chè nhỏ. Cụ dặn dò thằng Cu ở nhà rồi cụ gánh hàng ra chợ bán,

Trời Sàigòn dạo nầy mưa nhiều quá, mới có 7 giờ mà trời đã tối đen, ngõ nhà cụ hai không có đèn lại càng tối thêm mấy chiếc xe xích lô đèn mờ ì ạch dẫn vào trong bóng đêm ngõ hẻm những chiếc bóng đen.

Mưa vẫn rơi. Bước chân Cụ vẫn bước đều trong ngõ tối. Càng đi xâu vào trong càng hẹp dần âm thanh buồn vọng lại càng to.

Cụ mang cái áo tơi và không đủ kín để che thân nên cụ bị ướt hết cả, Đèn trong nhà còn sáng nhưng cánh cửa khép lại.

Nghe thấy tiếng động, thằng Cu quay ra; Như đã quen, nó vội vàng chạy ra mở cửa:

— Gớm, sao hôm nay bà về tối thế. Cháu chờ cơm mãi... Tay để nón lên vách, Cụ Hai mắng yêu cháu:

Bà phải đi làm đi ăn chứ. Ở nhà một mình đã sợ hay sao mà đã mong?

Thằng Cu cười, tay vội đón chiếc đòn gánh để vào xó nhà. Rồi hai bà cháu ngồi xuống ăn cơm. Một bữa cơm chẳng có gì, vài con cá khô nướng, một tô canh rau ngót nấu với tôm khô, nhưng thằng Cu đã quên không vò lá nên ăn thì cứng và dáp.

Sáng hôm sau, người ta không thấy cụ Hai đi chợ. Người ta hỏi thằng Cu thì nó nói bà nó ốm.

Thằng Cu suốt ngày ra vào săn sóc thuốc, nước cho bà cụ. Mấy người hàng xóm đến hỏi thăm cụ luôn nhưng cơn sốt mãnh liệt cứ đến. Trăm bạc vốn Cu đã đưa cho thằng Cu nhờ người mua thuốc bộ, nhưng bệnh vẫn không thuyên giảm. Cụ nói rồi nhẹ và nằm liệt ở giường.Hàng xóm họ cũng lo ngại về sức khoẻ của Cụ. Họ nghĩ nếu chẳng may bà cụ qua đời thì thằng Cu, một mình lạc lõng ở đây ai nuôi nót, lam gì đủ miếng mà ăn.

Có người cho rằng, có lẽ cụ làm việc quá nhiều nên tuổi già sức yếu mà mỗi lần bị ốm là nặng ghê lắm.

Vào giữa một đêm không trăng sao. Trời tối đen như mực gió lại về nhiều lay lật lá cành. Người ta không nghe thấy gì ngoài tiếng mưa rơi.

Trong căn nhà lá nghèo nàn vách trống, tiếng trẻ thì thầm rền siết trong đêm mưa.

— Bà ơi bà! bà ơi bà!..

Quanh giường bà cụ, thằng Cu bối rối. Nó cầm tay cụ lắc mạnh và miệng luôn luôn gọi bà Mặt cụ sầm lại theo màu da. Cụ cố mở mắt, vương tay níu vào vai thằng Cu, và nói một cậu rất nhẹ:

— Cu ơi! bà... chết... mất.

Mắt cụ nhắm dần, không còn mở to nữa. Tay cụ bỗng rơi xuống giường.

Một cơn gió mạnh len qua khe cửa làm ngọn đèn dầu phập phồng chỉ chực tắt. Thằng Cu run sợ khóc to:

— Bà ơi bà! bà ơi bà!...

Trời vẫn mưa nặng hột. Tiếng trẻ mồ côi vẫn vang lên trong mưa gió. Hàng xóm vẫn im lìm như không hay biết gì về cái chết của cụ Hai.

Sáng hôm sau, người ta đổ xô nhau đến để thăm bà cụ nhưng thằng cu méu máo nói là bà nó đã chết đêm vừa rồi.

Họ đứng nhìn nhau và không ngoài câu: « Bà cụ mệt thế mà cũng mất.. tội nghiệp »

Mọi việc tang chay họ đều lo cho cả: nào họ làm đơn xin xe tang xã hội, xin đất, xin quan tài...

Thằng Cu đứng nhìn bà nó bị che mặt, nằm duỗi dài trên giường. Nó mím chặt môi và chỉ biết gọi:

— Bà ơi!...

Sau khi liệm, linh cữu Cụ Hai được đưa vào chiều hôm sau. Lúc đó trời lại đổ mưa. Chiếc xe đen không người đưa tiễn lầm lũi lần đi trong mưa gió.

Thấm thoắt một tuần đã qua, nhà Cụ Hai được người ta bán hộ. Số tiền còn lại —vài trăm— họ đưa cho thằng Cu.Nhưng nó biết làm gì? Nó bọc kỹ lắm và nhét vào bọc quần áo riêng của nó. Đi đâu nó cũng mang đi.

Nhiều người muốn nó về làm con nuôi nhưng nó ngơ nghệch

(Xem tiếp trang 8)

CHIẾC ÁO TƠI

(hồi ký của ĐỖ VINH)

Tâm dở lại quyển nhật ký trong đời học sinh của chàng. Qua dòng lệ, Tâm bàng hoàng đọc lại những nét chữ lờ mờ trên trang giấy, một dòng chữ năm nào, Tâm đã đặt lên sau khi tan học vào một chiều mưa đông.

Cảm động làm sao, chàng nhớ lại cuộc sống eo hẹp của mình thuở trước, một cuộc sống đau khổ và tận tụy. Nhà Tâm nghèo túng, kể từ ngày tiếng súng nổ, cha chàng trở lại hậu phương, rồi từ đấy mẹ con chàng sống cuộc đời đen tối

Trang giấy kia đã hiện lên trong ký ức chàng một buổi chiều đông sau giờ tan học, nghĩ đến thân phận mình hồi trước chàng nức nở và bật ra tiếng khóc.

...Mùa đông năm ấy, mẹ Tâm cố gắng kiếm tiền mua cho chàng chiếc áo tơi — càng nghĩ sự vất vả của mẹ mình, lòng chàng quặn lên trong cơn tủi cực.

Và chiếc áo tơi đã xa Tâm, có lẽ không bao giờ chàng thấy lại nó, để dùng trong những ngày mưa tháng gió. Không biết bạn chàng đã cầm nhầm hay lòng tham muốn đã đánh cắp của chàng, bao nhiêu câu hỏi dồn dập trong trí óc Tâm.

Tâm nghĩ liên miên, Không lúc nào chàng thấy khổ tâm như lúc ấy chàng mong rằng trời ngớt mưa, Nhưng nước ở các cống rảnh vẫn ồ ạt chảy, đoạn chàng nghĩ đến vì mình mà công lao của mẹ như nước kia.

Mưa! Mưa vẫn rơi! mỗi lúc mỗi lớn dần, mà đêm đã sắp buông xuống, Tâm chạy bay ra khỏi cổng trường trong cơn mưa gió như một kẻ điên cuồng. một đoạn đường Tâm ướt sạch, mấy quyển vở thu vào lòng như muốn tung ra bên vệ đường, bàn tay nhỏ bé, Tâm siết chặt mấy quyển sách thân yêu.

Bây giờ đường đã vắng người Tâm còn nhớ rõ, chàng bước qua chiếc cầu quen thuộc mà tục gọi là « Cầu Mụ kẽ ». theo lời mẹ Tâm kể thì « Mụ » ấy chết khi cầu làm xong, nên người ta lấy cái tên nầy.

Chàng còn nghĩ thêm giọng nói ngọt ngào của mẹ chàng qua câu chuyện và mẹ Tâm còn căn dặn chàng chớ nên tắm sông ở đấy.

Bao nhiêu lời ngọt ngào ấy ru chàng từ dạo nào đến bây giờ. Tâm cảm thấy chàng càng yêu mẹ nhiều hơn. Tâm đã khóc lên dưới làn mưa và những cơn gió rét thấm vào tâm hồn chàng. Hai giọt lệ từ từ rơi xuống má hòa lẫn với dòng nước mưa rét buốt, Tâm bồi hồi xúc động.

Gió ở ngoài sông thổi vào lạnh buốt. Tâm vẫn đi, bỗng một bóng đen đi về phía chàng, Tâm lo sợ và tự nghĩ có lẽ «Mụ kẽ» hiện lên để nhát chàng.

Tâm dụi mắt hai ba lần vì tưởng mình trong cơn mê; nhưng không bong đen vẫn đến gần chàng.

Mấy rặng liễu hai bên đường uốn theo chiều gió.

Gần, gần hơn nữa, một chiếc nón rách úp xuống, một cái áo tơi cũ kỹ bấy giờ Tâm chỉ biết đó là một người đàn bà đang đi trong mưa gió như chàng?

Trong hai tâm hồn già và trẻ Tâm có cảm tưởng như cùng sống một mục đích, cùng một ý tưởng và cùng chung sống bao sự vất vả.

Bóng đen dừng trước mặt Tâm, chàng dương mắt lên và ôm chầm lấy, miệng nghẹn ngào trong hơi thở.

— « Mẹ hãy tha cho con »

— « Con về muộn quá mẹ lo,

Tâm xin mẹ tha tội cho mình đã làm mẹ khổ và thuật lại chiếc áo tơi đã mất. Mẹ chàng cảm động ôm lấy Tâm... Trời vẫn mưa, sấm vẫn nổ... Gió ở ngoài cầu « Mụ Kẽ » càng thổi mạnh. Hai bóng đen ngả vào nhau trong một chiếc áo tơi đi về ngõ hẹp bóng tối đã bao trùm cả vạn vật, chốc chốc một vài ánh cây khô rơi xuống mặt đường...!

MỘT TIẾNG THỞ DÀI...

(Tiếp theo trang 3)

nữ sinh yêu kiều không còn tha thướt trên đường nữa. Xuân buồn vô hạn, chàng tự nhủ:

— Có lẽ nàng về quê chăng?

Xuân không hề biết nàng ở đâu nữa, cho tới một hôm.....

— Ồ kìa! Phan, lâu lắm không thấy anh lại chơi!

Xuân reo lên khi thấy Phan nghiêm trang trong bộ đồ sang trọng tiến vào. Phan mỉm cười:

— Suốt mấy tháng nay vì bận nên không tới chơi anh, không giận tôi chứ? À, anh này, tôi tới để báo cho anh một tin mừng của tôi!

— Gì thế? Anh sắp cưới vợ hở?

Phan gật gật:

— Chưa hẳn, nhưng chúng tôi sắp đính hôn, anh ạ, nàng đẹp lắm, vừa đỗ Tú tài I xong. Có lẽ năm tới chúng tôi sẽ làm lễ cưới!

— Thế thì hay quá rồi còn gì! .À tên nàng là gì vậy?

— Đỗ thị Hoàng Oanh, anh ạ!

— Ồ, cái tên thật hay, tôi rất mừng cho anh!

Phan cười. Xuân cũng cười theo. Phan chợt bảo:

— Thứ bảy này anh có rỗi không?

— Rỗi lắm, anh cần tôi giúp việc chi?

Phan đáp:

— Không, tôi muốn mời anh đi xem ciné, luôn tiện tôi sẽ giới thiệu cô vợ tương lai của tôi cho anh biết. Anh nhận lời?

— Ồ, thế thì nhất rồi còn gì nữa!

Phan nói chuyện một lúc rồi từ giã ra về, hẹn thứ bảy sẽ tới đón Xuân.

°°°

Chiều thứ bảy, cảnh phố vui tươi. Phan lái xe lại đón Xuân Chiếc xe bon bon chở hai chàng dừng lại trước một biệt thự. Hai chàng vào tới phòng khách. Phan đằng hắng,màn cửa buồng trong khẽ lay động, một đầu người đàn bà ló ra, Xuân đoán là bà mẹ của cô vợ của Phan. Quả nhiên bà ta nói to:

— Oanh ơi, anh Phan lại đón rồi kia kìa, gớm, sửa soạn mãi!

Màn chợt mở rộng, một bóng trắng yêu kiều bước ra. Máu trong người Xuân như có động lại, tim chàng như ngừng đập, mồ hôi toát ra:

— Trời! Hoàng Oanh là « nàng » sao? Ta mê hay tỉnh?

Xuân muốn khuỵu xuống. Oanh hình như cũng thoáng nhận ra chàng, nên ngượng ngùng khép nép. Phan vô tình quay lại nói với Xuân:

— Tôi xin giới thiệu với anh, đây là Hoàng Oanh, vị hôn thê của tôi!

Và quay sang Yến:

— Đây là anh Xuân, bạn rất thân của anh!

Oanh e-lệ cúi chào. Xuân bàng hoàng cả người, cổ họng như nghẹn lại, Xuân cố bình tĩnh, cúi chào lại. Ra xe, Xuân như người mất hồn; chàng không thể từ chối được vì đã trót nhận lời xem ciné. Buổi ciné hôm đó, Xuân không biết chiếu phim gì nữa...

Xuân trở về nhà lúc hơn 11 giờ. Chàng nằm gục trên giường nỗi buồn kéo tới mãnh liệt.Xuân muốn gào lên.Trong óc chàng lóe lên những tia hận thù kinh dị:

— Trả thù? Nhưng. Trả thù ai mới được chứ? Phan và Oanh đâu có lỗi chi? họ không có gì đáng phiền trách cả. Xuân bưng chặt đầu, lòng đau đớn vô biên. Chàng cố tìm giấc ngủ, nhưng những cơn ác mộng bàng hoàng kéo tới.

— Thế là hết!

Xuân tự nhủ như vậy.

xxx

Thời gian lại trôi...

Và giờ đây, cánh thiệp hồng rung lên trong tay Xuân. Phan đã gởi thiệp mời chàng dự tiệc cưới. Ôi, chua chát làm sao! Xuân ngồi xuống ghế, ôm đầu nghĩ ngợi.Cánh thiệp hồng như mũi dao xoáy vào tim chàng. Xuân gầm lên, xé nát. Xong thấy hành động mình thật là vô lý, Xuân chép miệng nói một câu tự an ủi;

— Đời là thế! thật khốn khổ cho thằng Xuân!

Sau cùng, Xuân đã tìm được một giải pháp, và tuy không muốn, nhưng chàng cũng phải nhắm mắt theo, bởi vì chàng cho như vậy là đúng lẽ phải. Đó là...

Ngày cưới Phan, tưng bừng rộn rã, vui vẻ vô cùng. Khi Phan đưa Oanh ra giới thiệu thì một người bồi tiến đến, tay mang một hộp đồ mừng cùng một lá thư. Phan đón nhận,

(Xem tiếp trang 8)

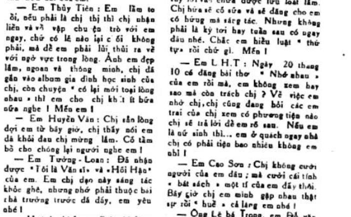

— Em Hoài việt Phương: Hôm 6-10 chị trả lời em trên mục hộp thư H.N. Có lẽ vì xếp chữ nhầm thành Hoài vân Phương mà em tưởng là người khác chăng, nên em đã trách oan chị quá, đối với chị, em nào cũng thế, trai cũng như gái, không có chuyện « bồ » hay thân riêng với ai. Còn bài của em, mới có ba tuần mà em đã sốt ruột rồi. Nếu em biết có bài gởi hai ba tháng mà còn chưa đăng thì em đã không nỡ thẳng thắc chị quá thế, Chị rất buồn khi đọc lá thư hờn dỗi của em.

— Em Thủy Tiên: Em lầm to đi, nếu phải là chị thị thì chị nhận liền và vồ vập chu đáo trò với em ngay, chứ có lẽ nào lại cãi không phải, mà để em phải lủi thủi ra về với ngờ vực trong lòng. Ảnh em đẹp lắm, ngoan và thông minh, chị đã gắn vào album gia đình học sinh của chị, còn chuyện « có lại mới toại lòng nhau » thì em cho chị khất ít bữa nữa nghe! Mến em!

— Em Huyền Vân: Chị sẵn lòng đợi em từ bây giờ, chị thấy nói em đã khỏi đau chị mừng lắm. Cố tâm bồ cho chóng lại người nghe em!

— Em Tường - Loan: Đã nhận được « Tôi là Văn sĩ » và « Hối Hận » của em. Em chị dạo này sáng tác khỏe ghê, nhưng nhớ phải thuộc bài thả trường trước đã đấy, em yêu nhé!

— Huỳnh-thị-Lan: Bài gửi đăng nhớ viết một mặt giấy mới có thể sắp chữ được.

— Em Trần nguyên An: Đã nhận được hai bài thơ của em. Bài « Mẹ Man » có lẽ sẽ đăng vào dịp Tết cho hợp. Còn bài Tưởng Vọng sẽ đăng lần lượt sau những bài của các em gởi trước, tuy nhiên, chị không dám hẹn chắc ngày với em.

— Em Hoàng Minh: Em ở tận Nha Trang mà vào nhóm Trẻ Việt thì nhóm họp chắc em không tới dự được, chị đã chuyển thư em qua anh P.C.C có thể nào em sẽ có thư. Đã nhận được mấy bài thơ của em.

— Em Ngô minh Chánh: Cám ơn em đã hiểu rõ sự bận rộn của chị mà không « đòi hỏi quá nhiều ». Và chị rất khen lòng kiên nhẫn của em Chị rất mong ngày chị phải « phục » em mau đến Riêng bài Hoàng lương của em kỳ này ý kiến xây dựng đấy, tuy lời văn chưa được lưu loát lắm. Chị hứa sẽ cố sửa và sẽ đăng cho em có hứng mà sáng tác. Nhưng không phải là kỳ tới hay tuần sau có ngay đâu nhé. Chắc em hiểu luật « thứ tự » rồi chứ gì. Mến!

— Em L.H.T: Ngày 20 tháng 10 có đăng bài thơ « Nhớ nhau » của em rồi mà, em không xem hay sao mà còn trách chị? Về việc em nhờ chị, chị cũng đang bói các em trai của chị xem có phương tiện nào chị sẽ trả lời để em rõ sau. Nếu em là nữ sinh thì... em ở quách ngay nhà chị có phải tiện bao nhiêu không em nhỉ!

— Em Cao Sơn: Chị không cưới người của em đâu; mà cưới cái tính « bất sách » một tí của em đấy thôi. Bây giờ chị em mình gặp nhau thật sự rồi « huề » cả làng em nhé!

— Ông Lê bá Trọng, em Đỗ văn Hoài, Đan Tuấn, Ái Liên, Phạm anh Thư, Hoài Nhân, Thế Hùng: Đã nhận được thư và bài. Thành thực cảm ơn.

— Em Ái Mai: Mới nhận được sau cùng thêm bài: « Những trang Nhật Ký » của em. Mất xe rồi cơ khác. Mất luôn cả « mật » em hay sao đó?

HUYỀN-NGA

Lòng hỏi lòng

(Tiếp theo trang 3)

ông vài ba giòng chữ để ông biết rằng tôi đã đọc lá thư đề ngày 11-9-59 của ông rất kỹ.

Kính chào ông và chúc ông được nhiều may mắn.

Em yêu một cô gái Trung Hoa.

B.V.L.: Chị cũng tin rằng mối tình của em và của cô gái Tàu ấy nồng nhiệt hơn là Marlon Brando và Miiko Takka trong phim Sayonnara (như em đã viết). Nhưng chị vẫn thấy rất nhiều trở ngại về phía gia đình của « nàng ». Theo kinh nghiệm của nhiều người thì người Tàu rất thích cưới gái Việt làm vợ,nhưng lại có tránh không gả gái Tàu cho trai Việt.

Bây giờ em phải hỏi thẳng người yêu của em để xem tình của nàng có đủ sức mạnh để vượt cái trở lực ấy hay không?

TÂM TÌNH NHỮNG KẺ YÊU NHAU
(Truyện đăng trọn trong một tuần)

TIẾNG ĐÀN CỦA NGƯỜI ĐIÊN

HỒNG-DƯƠNG

● ...« MÌNH CỨ ĐÁNH EM VÀ...VÀ GIẾT EM NẾU MÌNH MUỐN. NHƯNG XIN MÌNH ĐỪNG BỎ EM. »

(Tiếp theo)

Và đến nhà, thấy có xe mà không thấy chồng đâu, Thư Thư vội chạy bằng lên gác, gọi cửa:

— Mình ơi, em có quà cho mình.

Không thấy trả lời, tưởng chồng ngủ, Thư Thư khẽ xoay quả đấm cửa, nhưng cánh cửa không mở. Nàng lấy làm lạ quá, vội chạy sang buồng bên, dùng chìa khóa mở cửa cạnh, lón đén đi vào. Nàng ngạc nhiên dừng lại ở ngưỡng cửa; Hoàng Ngọc đang thản nhiên nằm trên giường vắt chân chữ ngũ hút thuốc lá. Hoàng Ngọc vẫn chưa thay quần áo và tháo giày. Linh tính chợt báo cho nàng biết là sắp có chuyện xảy ra. Nàng chợt nhớ là vừa dừng nói chuyện với Bích.

Thư Thư khe khẽ gọi:

— Mình... mình ơi...

Im lặng.

Hoàng Ngọc vẫn nằm yên không hề nhúc nhích. Thư Thư lại dón dén tới bên giường, ngồi xuống cạnh chồng.

— Mình... em mua tặng mình chiếc cặp « cravate » mà mình vẫn thích.

Hoàng Ngọc không thèm nhìn mặt vợ, chỉ hơi nhíu mày lại. Chàng tự nhiên, thấy cử chỉ lẫn giọng nói của Thư Thư chơ chén vô cùng. Chàng thấy không thể chịu được cái lối giả dối của Thư Thư và lấy làm ghê tởm cho giọng lưỡi đàn bà. Thấy chồng không trả lời, Thư Thư đặt nhẹ bàn tay lên cánh tay chồng, khẽ nói:

— Kìa mình giận em đấy à?

Hoàng Ngọc hất mạnh tay Thư Thư ra và gắt.

— Chẳng giận hờn gì cả; cô ra ngay ngoài kia để tôi yên.

Tủi thân quá, Thư Thư òa ra khóc nức nở, và gục đầu xuống vai chồng. Nhưng Hoàng Ngọc đã tránh sang một bên, và đứng dậy ra khỏi buồng, đóng sầm cửa lại.

Có tiếng bước chân lao nhanh xuống cầu thang; rồi tiếng động cơ xe hơi dồ mạnh, xa dần và tắt hẳn.

Còn lại một mình trong buồng, Thư Thư ôm chặt lấy gối, nấc lên từng tiếng, nước mắt chảy chan hòa ướt đầm má.

Nàng không ngờ bão tố lại đến gia đình nàng một cách đột ngột như thế. Nàng thầm oán Bích đã vô tình, phá tan hạnh phúc của đời nàng.

Và cũng từ đấy, Hoàng Ngọc đi lang bạt suốt ngày. Chàng không còn thiết gì đến gia đình nữa. Mỗi khi về nhà thì rượu say bí tỉ, đập phá lung tung.

Thư Thư không còn biết làm thế nào để cho dịu cơn bão tố trong gia đình; nàng chỉ còn biết khóc than cho số phận nàng.

Dù nàng biết là Hoàng Ngọc vì yêu nàng mà ghen, nhưng nàng vẫn không khỏi không đau khổ, và trách chồng sao không mắng nàng, để nàng có dịp biện bạch cho lòng ngay thật của nàng.

Ngày này qua ngày khác, hơn một tháng trời, Thư Thư cắn răng chịu đựng mọi phũ phàng của Định mệnh thầm mong có ngày Hoàng Ngọc sẽ nghĩ lại, và hiểu cho lòng nàng, cho tình nàng đối với chàng, sẽ yêu nàng như xưa.

Nhưng không, Hoàng Ngọc càng ngày càng quá hơn. Để rồi một hôm Hoàng Ngọc về nhà, sau khi đã say mèm, đập phá lung tung.

Nhìn chồng, Thư Thư, ứa lệ, đau đớn nghĩ tới tình duyên tan vỡ của nàng và Ngọc. Nàng thấy lòng se thắt lại, khi thấy Hoàng Ngọc đã mất phong cách khi xưa. Nàng vội chạy tới ôm chầm lấy chàng, nức nở:

— Anh... anh... em... van... cứ đập vỡ hết đồ đạc, nhà cửa; nhưng xin anh đừng đập vỡ..., tình của chúng ta.

Hoàng Ngọc xô mạnh; Thư Thư ngã chúi vào góc nhà. Nàng nhìn chồng sợ hãi. Mắt Hoàng Ngọc đỏ ngầu trừng trừng nhìn nàng một lúc lâu, Rồi Hoàng Ngọc hầm hầm bỏ ra đi.

Thư Thư vội chạy theo níu lấy chân chồng.

— Anh... Mình em xin mình ở nhà đừng đi nữa. Vâng, em xin chịu hết tội, anh cứ đập phá, cứ đánh em và... và giết em nếu anh muốn, nhưng xin anh ở nhà đừng đi, ở nhà với em. Đời em sẽ ra sao nếu không có anh? — Thư Thư lại òa ra khóc nức nở. Nàng nghẹn ngào. — Anh ơi, thân em đành rằng không đáng kể, nhưng còn... còn đứa con của chúng ta sắp chào đời.

Nhưng Hoàng Ngọc hình như không nghe thấy gì. Chàng gạt mạnh chân.

— Cút, cút ngay khốn nạn... khốn nạn hết.

Chàng như mất hết cả lương tri vì rượu, hét ầm lên như một người điên. Mắt chàng đỏ ngầu, trợn tròn, răng chàng nghiến vào nhau ken kết.

Thư Thư vẫn không nản cố bíu lấy chân chồng van nài.

— Anh ơi,.. anh hãy nghĩ đến...

Nàng nghẹn ngào không nói được nữa, chỉ gục đầu vào chân chồng và nức nở. Đang giận, Hoàng Ngọc liền hất Thư Thư ra, và tiện chân đá mạnh vào người nàng:

— Hự... trời.. trời ơi,.. chết em mất mình ơi!

Thư Thư lộn qua bậc tam cấp, đầu va vào chậu hoa, máu chảy chan hòa, Thư Thư lịm đi trong vũng máu.

Hoàng Ngọc nhìn vợ, mặt đang đỏ gay, bỗng dần dần tái nhợt đi. Nhưng chàng không cúi xuống dỗ vợ, mà lên xe đi thẳng.

Hoàng Ngọc đi liền trong một tuần lễ. la cà khắp các tiệm nhảy, tiệm rượu, không thèm biết đến chuyện nhà; ngay cả chuyện Thư Thư bị đau nặng, phải vào nằm nhà thương chàng cũng chẳng hề biết đến.

Cho tới một hôm, hết tiền Hoàng Ngọc đang đi vơ vẩn ở Bô-na, thì bỗng có tiếng gọi:

— Cậu... cậu Ngọc ơi.

(Còn tiếp)

LỊCH PARAMOUNT 1960

Tuần-báo ĐIỆN ẢNH lại độc-quyền phát hành Lịch PARAMOUNT 1960 trên toàn cõi V.N.

Lịch cỡ 30x49 phân gồm có 12 ảnh tài tử trứ danh quốc tế in 6 màu offset tại Mỹ.

ĐỘC GIẢ SAIGON và (Chợ-lớn, Gia-Định) được BIẾU 1 cuốn lịch nếu mua báo dài hạn.

Hàng tuần, báo đưa tận nhà vào chiều thứ Sáu. Tổ chức đưa báo dài hạn cam đoan hoàn toàn chu đáo.

1 năm báo kể từ 1-1-60: 300$

ĐỘC GIẢ CÁC TỈNH có thể mua với giá 100$ một cuốn gởi bảo đảm tới nhà.

Bưu phiếu đề tên:

Ông Nguyễn ngọc-Linh

60 Ký Con, Saigon.

Trong thư gửi mua nhớ đề rõ tên và địa chỉ để tránh thất lạc.

Lịch phát hành từ 15-11-1959.

Vì có rất ít lịch nên không bảo đảm chắc chắn là ai mua cũng có. Sẽ căn cứ vào dấu nhà bưu điện để dành ưu tiên cho bạn nào gửi bưu phiếu về trước.

CHUYÊN TRỊ

24 THỨ TRĨ

Trĩ, Mạch lươn đi tiêu ra máu cùng các bịnh kiết lỵ. Phương pháp mới, vừa trị vừa đi làm được. Không đau mau lành. Bảo đảm trị rụng mới lấy tiền. Có phòng dưỡng bịnh khỏi trả tiền. Phụ nữ có bà Ánh Hằng săn sóc.

Sáng chủ nhật chữa thí.

Đông Y-sỹ TIÊN-ĐAN
số 508 Trương-minh-Giảng
(trước cổng Bùi-Phát vườn soài)
SAIGON

LỚP ANH VĂN

NGUYỄN-NGỌC-LINH
129-131 Lê văn Duyệt (Trường Tao Đàn) Sài gòn
Hôm nay mở thêm:
SƠ ĐẲNG, CẤP-TỐC, TRUNG-ĐẲNG THỰC HÀNH
ĐẶC BIỆT CHÚ Ý: Sau mỗi khóa phải thi mãn khóa mới được lên lớp. Học viên mới phải thi sát hạch khi vào những lớp cao.

NHỮNG VỤ ÁN KỲ CỤC NHẤT THẾ GIỚI

LÊ HUY ĐỖ VĂN lược thuật

Giá một cái hôn

Trong một số báo trước, Tòa soạn Ngôn Luận đã long trọng « tuyên dương » quý vị đọc báo Ngôn Luận là những độc giả.. « ưu tú », Như vậy, thì chắc quý vị đã thừa biết: bên Âu Mỹ thiên hạ thường hôn nhau gớm lắm. Hôn tươi hột sen bất kể ở đâu. Hôn trong nhà chưa đã, còn vác nhau ra đường, hôn « lấy le » với.. đồng bào nữa. Nhất là một đôi tình nhân mà gặp nhau thì, ôi thôi, khỏi nói: cứ chut chụt, chịt chịt.. hôn nghe kêu bôm bốp hôn lấy hôn để không còn đếm số gì nữa cả. Vì vậy cái sự hôn luôn luôn được diễn ra rất công khai, giữa thanh thiên bạch nhật.

Có khi, một cặp hôn nhau ngay ở giữa đường. Làm cho các xe cộ phải ngừng lại trong mấy phút. Trường hợp trên không có gì là kỳ cục đối với các dân tộc Tây phương, đặc biệt với dân Ba Lê.

Mấy ông tài đang thả ga cho xe chạy, bất chợt, từ mé đường bên này, phóng ra một cô đầm họ tưởng cô này ..tự tử, vội thắng gấp, nhưng không phải, vì cùng lúc ở mé bên kia một thanh niên cũng lao mình ra, và âm dương gặp nhau giữa lộ, ôm chặt lấy nhau, cặp thanh niên nam nữ đàng hoàng hôn nhau một cách say sưa trước mũi ô-tô, mặc kệ thiên hạ chờ đợi.

Cũng may, mấy ông tài ở các nước văn minh có học qua về môn ..công dân giáo dục nên không... chứ ấm lên bóp.. bóp còi phá quấy, họ đành im lặng tôn trọng sự «mê ly» của... nhân loại. Nếu trong xe có bạn gái thì thời gian này là một dịp họ xoay ra hôn nhau để đỡ.. buồn. Chờ đến khi nào cặp ấy đã hoa cả mắt, bủn rủn cả tay chân, thở ra hồng hộc, tự bắt buộc phải buông nhau ra, dìu nhau lên hè rồi họ mới...sang số.

Tuy nhiên, những vị độc giả « ưu tú của ưu tú » còn biết hơn nữa là: trong số những cặp đang siết chặt nhau để moi tim moi, mặt giáp mặt ấy, có những người bị hôn một cách «cưỡng bách». Nghĩa là tuy nhìn bề ngoài họ cũng có vẻ mê ly, có vẻ gay cấn đấy, nhưng thật ra, chỉ có một bên là say sưa thực sự, còn một bên: trong bụng đang muốn kêu.. cảnh binh. Nghĩa là họ không thích được hôn mà cứ bị hôn. Nếu họ im đi thì thôi chứ nếu họ kêu cảnh binh thật thì hậu quả sẽ... đáng ngán lắm, như một vài vụ án sau đây:

— Một thanh niên ở thành Sienne bên Ý dại lột có yêu một cô gái cũng phò. Khổ thân anh quá, dù anh yêu cô bằng một mối tình.. dân (xuống vọng cổ), dù anh yêu cô như thế chứ thế, như trác như ma du anh đã rất bao nhiêu ngày giờ lượn qua cửa nhà cô để... nham nhảy, để tán công một cách... hòa bình mà lòng cô vẫn cứ dửng dưng. Anh chỉ mong được hôn cô một lần thôi dù... chết anh cũng cam lòng. Nhưng « ơn huệ » ấy, anh chưa hề được cô ban phát. Trái lại, thấy anh yêu cô quá, cô lại đâm ghét anh mới... xui chứ. Cứ trông thấy cái bộ diện anh, cô đã đâm cấu rồi. Nhưng yêu là hy vọng, anh đã yêu nên anh vẫn hi vọng, mà không biết rằng nguy hiểm đang chờ anh. Anh không biết rằng khi người đàn bà đã nổi giận là... tai biến đến liền.

Một hôm, anh đang đi giải sầu ngoài đường trong một phố vắng. Anh thả hồn phiêu diêu theo cánh gió để nhờ gió đưa hồn anh được về gần... sát cạnh bên người anh yêu. Cái xác không dễ gì mà gần được thì để hồn gần.., tiện hơn.

Không biết là may hay rủi cho anh vì trong lúc ấy, anh thấy người yêu đột nhiên xuất hiện ở đầu đường. Mừng rỡ quá chừng, anh phóng bước đuổi theo. Anh chỉ cần được hôn người yêu là anh được hả cái vong linh rồi. Đây là dịp may hiếm có, ngàn năm một thuở, vì nàng đi không có "gác dờ co". Anh đuổi gần kịp thì may làm sao, nàng phải dừng lại để tránh một cặp đang hôn nhau. Anh nhảy ba bước, sát bên nàng và bắt chước cặp kia, anh ôm đại lấy nàng rồi đặt lên môi nàng một chiếc hôn... kính cẩn.

Bị hôn một cách ép buộc như thế, không được say sưa nhưng cũng chẳng mất mát gì cả, im đi cũng chẳng sao nhưng vì nàng ghét anh (bởi anh yêu nàng) nên nàng bèn nổi giận, không chịu im. Kết quả: cảnh binh điệu anh về bót và từ bót ra... Tòa.

(Còn tiếp)

NGÕ TỐI

SỐ 27

Truyện gián điệp kỳ tình mạo hiểm
Phỏng tác của TRẦN THIÊN THANH

Vì tính chất thời sự của câu chuyện, chúng tôi xin ân cần nhắc lại rằng, đây là một truyện hoàn toàn tưởng tượng, nếu có những sự trùng hợp thì chỉ là một sự ngẫu nhiên ngoài ý muốn của tác giả.

PHẦN THỨ HAI

(Tiếp theo)

Lê Đô đáp:

— Thưa cụ đó là một ý kiến rất hay. Như vậy, nếu họ bị bắt, họ sẽ không thể khai được điều gì, vì ngoài công việc của họ, họ không biết cái gì khác.

— Chú nói có lý, cụ Đào mỉm cười tiếp, dù vậy, bữa nay ta cũng thấy cần phải cho chú hay một việc tuy không liên quan tới chú. Bởi vì là cần thiết. Chúng ta đang lúng túng trong một vấn đề, chắc chú cũng đã linh cảm thấy rồi.

Lê Đô hạ giọng:

— Thưa cụ có phải là việc tương quan đến vụ Lý Vinh.

Nụ cười lại nở trên môi cụ Đào:

— Phải và cũng không phải. Đây là chuyện đã xảy ra. Ta có giao cho chú Kha một danh sách các nhân viên và những người cơ sở hoạt động ở bên kia vỹ tuyến. Danh sách ấy phải giao cho một nhân viên của ta vào 11 giờ sáng nay, hắn sẽ nhảy dù xuống đất địch đêm nay. Một bản danh sách rất quan trọng, chắc chú cũng đã hiểu như vậy?

— Vâng chắc chắn là như thế.

— Thế mà tối qua chú Kha đã ẩn thận để nó vào trong túi áo bí mật, tạt vào quán rượu Sông Xanh, gặp một cô gái đẹp, rồi để nó tìm cách đánh cắp mất...

Cụ Đào dần giọng tiếp:

— Hai cô cậu đã trò chuyện với nhau. Người con gái kể lể tình cảnh khổ sở của mình, nào là hai người anh kẻ bị chết trận, kẻ bị ám sát, rồi ngày vừa qua, người chồng mới cưới của cô ta lại bị tử nạn.

— Thưa cụ cô ta là hạng người như thế nào?

— Chú để yên ta nói nốt:

— Chú Kha muốn an ủi cô ta. Hai người sau khi uống vài ly rượu, đã ra về, và tối hôm ấy, chú Kha đã nghỉ lại ở nhà cô ta. Sáng ra khi tỉnh dậy thì căn phòng chẳng có một ai, còn bản danh sách để trong túi áo bí mật thì biến mất.

Đo lắc đầu thở dài:

— Một người có nhiều kinh nghiệm như Kha mà còn bị mắc lừa! Thật khờ dại không thể tả được!

Cụ Đào công nhận sự nhận xét ấy là đúng. Cụ gật đầu:

— Không còn gì ngu dại hơn nữa thứ nhất khi chú ấy lại là một điệp viên!

Im lặng một lát, Lê Đô hỏi:

— Thưa cụ, bây giờ tôi có thể làm gì để giúp Kha được?

— Lê Đô, chú đã cùng làm việc với chú Kha trong một thời gian khá lâu. Hai chú đã cộng tác hoạt động ít nhất là hơn hai mươi vụ. Chú hẳn đã biết Kha khá nhiều. Vậy chú thử xét xem chú ấy có cảm tình với chú không?

— Dạ, thưa cụ hai đứa chúng tôi thân với nhau lắm. Kha là một con người dũng cảm. Lại có mã người. Những lúc ngắm anh ta ở ngoài phố, tôi muốn bắt chước anh ta lắm.

Mặt cụ Đào nghiêm hẳn lại:

— Chắc chú cũng đã hiểu rằng, chuyện tôi bàn với chú đây rất quan trọng. Đừng nên quên rằng có hàng chục nhân viên và những người cơ sở của ta đang bị đe dọa.

— Cụ định nói về bản danh sách bị đánh cắp?

— Chính phải.

— Thưa cụ, ở gian vừa qua, đã có một vài lần tôi đã tự hỏi rằng. Kha là một người có những nhược điểm. Tôi đã nhận thấy rằng anh ấy có tật hay uống rượu, nhất là những ngày gần đây, anh ấy uống hơi nhiều và ảnh hưởng lên đến sức khoẻ.

Cụ Đào hỏi:

— Chỉ có thế thôi u?

— Thưa cụ còn một điều này nữa, thời gian vừa qua, tôi đến nhà Kha thì thấy vợ anh ấy nhìn anh ấy bằng một con mắt tò mò. Tôi đã tự hỏi rằng không biết chị ấy đã nghĩ gì về Kha, vì có thể rằng, chị ấy đã nhận thấy một cái gì..

— Thế chú thử nghĩ xem, một người đàn bà như vợ chú Kha có thể nghĩ gì?

Lê Đô đưa tay lên gãi cằm:

— Thưa cụ, tôi... không biết nói như thế nào. Nhưng mà, cụ cũng biết đấy Kha gần như là một thứ *Don Juan* của thời đại. Anh ấy có thói quen hay la cà tới bất cứ một dạ hội nào. Anh ấy quen rất nhiều phụ nữ thuộc phái thượng lưu. Tôi đã thấy anh ấy đi cặp kè với nhiều cô, nhiều bà trẻ đẹp.

(Còn nữa)

do Diễm-Hồng trả lời

— Ô Lê Cảnh: Năm Mậu Dần là năm 1938 (không phải 1937) như ông đã hỏi. Năm Mậu Dần lại có 2 tháng bảy. Vì ông không nói rõ là tháng bảy nào nên D.H. không thể tính ra ngày dương lịch giúp ông được.

Ô Thanh Hoài (Tân An) về Tombola ấy dù ngày mở mấy tháng nay đã xổ rồi Ngân Hàng nào cũng vui lòng nhận số tiền ấy của ông. Giản rất dễ và lấy tiền ra cũng rất dễ. Hôm nào ông cần lãnh tiền lên Sàigòn đến thẳng bất cứ Ngân hàng nào cũng được: Ở đó sẽ có nhân viên giải đáp tường tận các câu hỏi của ông.

— Th. Thủy. Tháng 11 sẽ có kiểm tra bổ túc em chờ đọc các thông cáo ở mục tin tức hằng ngày. Không thể « lờ » được đâu. Tập bơi và nhảy giây nhiều may ra có thể cao thêm chút ít. Phải xin tòa lên án sửa tuổi còn xin bớt tuổi (không đúng với sự thực) thì không được đâu.

CHẾ ĐỘ AN NINH XÃ HỘI CỦA V.N.C.H.

KHI SINH NỞ, NỮ CÔNG NHÂN CÓ QUYỀN hưởng những quyền lợi gì?

● NHỮNG ĐIỀU CẦN BIẾT VỀ VẤN ĐỀ

TRỢ CẤP THÔI VIỆC

(Tiếp theo)

Trong năm 1958 số nữ công nhân là nghỉ hộ sản là 508 người, tổng số trợ cấp hộ sản là 911 375$49. Trong đệ nhất lục cá nguyệt 1959, số nữ công nhân nghỉ hộ sản là 273 người và tiền phụ cấp đã trả là 452.276$26.

IV.— Vấn đề trợ cấp thôi việc

Trợ cấp thôi việc được đặt ra với mục đích nâng đỡ công nhân bị sa thải hoặc khi tự ý phải thôi việc vì lý do chính đáng, như già yếu hay bệnh tật không thể làm việc được.

Dụ số 9 ngày 8-2-1955 ấn định khoản trợ cấp này như sau:

1) Nếu đã làm việc được 2 năm, công nhân được hưởng 1 tháng lương trọn.

2) Nếu đã làm việc được 3 năm, được hưởng 2 tháng lương trọn.

3) Và nếu đã làm trên 3 năm thì:

a) Cứ mỗi thời kỳ 3 năm thêm là được hưởng trợ 1 tháng lương.

b) Nếu chưa đủ 3 năm thêm, thì mỗi lục cá nguyệt làm thêm được hưởng 5 ngày lương.

Đối với công nhân bị sa thải vì bớt việc, phụ cấp này được coi là thay thế phụ cấp thất nghiệp. Cách tính và trả còn tiện hơn trợ cấp thất nghiệp sánh với nhiều nước đã kỹ nghệ hóa từ lâu.

Hưởng một số tiền tương đối quan trọng trong một lúc người công nhân thôi việc sẽ có phương tiện để tìm việc ở một nơi khác, vì trong khi tìm việc công nhân sẵn có tiền, vẫn điều hòa được mức sinh hoạt cho gia đình, và nếu muốn làm một nghề tự do, tiền trợ cấp này có thể là số vốn sơ khởi cho cuộc mưu sinh.

oOo

Ngoài những quy chế căn bản trên đây để đảm bảo an ninh cho công nhân, chính quyền Cộng Hòa còn lưu tâm đến vấn đề tiện nghi cho giới cần lao.

Trong phạm vi này, chủ nhân những xí nghiệp ở cách xa tỉnh thành, nhất là những xí nghiệp đồn điền, được khuyến khích thực hiện những công cuộc xã hội cho công nhân, như xây cất nhà ở, thiết lập chợ, nhà trường, mở quán cơm bình dân, đặt sở tiếp liệu thực phẩm, v.v...

Bảng tóm lược sau đây chứng minh sự tiến triển của vấn đề này:

1) Về nhà ở (tính tới ngày 30-6-1959).

— 13.568 căn cung cấp cho
— 32.640 công nhân được ở.

2) Về sở cung cấp thực phẩm:
— 98 sở
— 50.500 công nhân được thụ hưởng.

3) Về trường học:
— 130 trường học gồm 184 lớp thâu được 5.133 học sinh.

4) Về giải trí:
— 22 câu lạc bộ
— 43 phòng đọc sách
— 23 Rạp chiếu bóng
— 8 Rạp hát
— 14 sân quần vợt
— 20 sân bóng rổ
— 92 sân bóng chuyền
— 53 sân bóng tròn
— 52 phòng bóng bàn.

Nhìn vào kết quả đã nêu ra, ai cũng phải công nhận rằng người công nhân Việt Nam Cộng hòa ngày nay trong khi làm việc không còn phải lo âu về cuộc sống thiếu hòn của mình nữa. Nhất là đối với nữ công nhân, việc sinh sản và nuôi dưỡng con cái đã được chế độ đồng tâm nâng đỡ để người đàn bà vừa là công nhân góp phần kiến tạo đất nước, vừa là người vợ đảm người mẹ hiền trong việc xây đắp gia đình ngõ hầu toàn dân đồng tiến, vật chất cũng như tinh thần. Đó là ưu điểm của chế độ Cộng hòa nhân vị Việt Nam ngày nay.

HẾT

MỖI NGÀY MỘT TRUYỆN

«Tin vặt»

Phóng tác của PHAN KHAHH

Người thư ký hãng kỹ nghệ sản xuất Tơ sợi sau khi nghe thấy một tiếng nổ đã phát giác ra cái chết thảm thương của cô Thu Vân ở gần gian nhà bếp. Nạn nhân bị vỡ óc chết ngay trên vũng máu. Ông chủ hãng Tơ sợi đã mướn Thu Vân làm từ gần hai năm nay. Cô ta tuy là chị Hai nhưng kiêm chỉ đủ mọi công việc gần như là nữ quản gia vậy.

Người ta được biết rằng Thu Vân là một người rất đứng đắn, ít giao thiệp và được lòng tất cả mọi người. Nàng cũng chẳng bao giờ lộ vẻ buồn rầu. Vậy thì nguyên cớ nào nàng lại nhảm lúc ông chủ đi về quê nghỉ mát, lén ăn cắp súng của ông chủ để tự tử. Cái chết của nàng đã khiến cho nhiều người xúc động, nhất là những người cùng làm với nàng ở trong hãng. Nhà chức trách hay tin đã tới nơi mở cuộc điều tra về vụ tự tử lạ lùng này.

Một cái chết như trăm nghìn cái chết khác đã được báo chí đăng tải vào mục tin lặt vặt ở đô thành. Người ta đọc qua loa rồi xếp xó. Chẳng một ai để ý vì người ta đã coi đó là những chuyện thường xảy ra như cơm bữa: Tự tử vì thất tình, vì thua bạc, chết vì tai nạn xe cộ v.v...

Tuy nhiên cái chết của Thu Vân lại khiến ông thanh tra Mã Tư thắc mắc. Ông quyết tìm ra thủ phạm gián tiếp hay trực tiếp đã bách nạn nhân tìm cách thoát khỏi cõi đời. Ông là một người rất giàu thiện chí, nhiều lương tâm nhà nghề nên không muốn rằng nội vụ sẽ bị xếp xó như những vụ tự tử vì chán đời khác.

Những người trong hãng được lần lượt hỏi đến. Ai nấy đều công nhận rằng nàng không hề tiếp một ai, không bao giờ đi ra phố một mình. Ngày chủ nhật chỉ cùng thương đến từ nàng đi xem chiếu bóng, nhưng luôn luôn nàng đã trở về trước 9 giờ tối.

Ngày Tết Trung thu vừa qua, một vài người bạn đồng sở đã phải khẩn nài nàng mãi mới lôi kéo được nàng đi xem múa lân ở bùng binh chợ Bến Thành. Nàng có một người bạn gái độc nhất là cô con gái con bà hàng chạp phô. Hôm ấy cô ta phải mời năm lần bảy lượt nàng mới chịu đi. Họ đi ba bốn người vui lắm. Và chỉ có mỗi đêm ấy là nàng đã về muộn mà thôi. Hình như nàng đáp tắc xi về. Người ta nghe thấy tiếng động cơ, và tiếng cửa xe mở.

Sáng hôm sau, người ta thấy nàng có vẻ mệt nhọc. Rồi vài ngày sau mặt nàng không còn tươi tỉnh như xưa. Nàng như luôn luôn mong chờ một lá thư gửi tới, hay một cái gì khác; nhưng nàng không thổ lộ với một ai.

Đến lượt bạn gái độc nhất của nàng. Cô ta trả lời sau một tiếng thở dài:

— Phải, chúng tôi cùng đi ra chợ Bến Thành xem múa lân. Thiên hạ kéo đi tấp nập vui như chảy hội. Chúng tôi đã mất liên lạc với nhau ở trong đám người lộn độn ấy. Sáng hôm sau, Thu Vân tới gặp tôi. Nàng kể lại rằng, nàng có quen một người tuổi trẻ, và cùng đã đi chơi với anh ta. Chàng là một người thợ giống rằng ở vùng Phú Nhuận. Nàng còn cho biết thêm rằng chàng ta giỏi trai, lịch sự, tuổi chạc 30. Chàng có việc bận đi vắng vài ba ngày, nhưng trong thời gian xa vắng ấy, chàng sẽ gửi thư liên tiếp cho nàng. Có lẽ Thu Vân đã phải lòng anh ta và yêu anh ta chân thật.

Hôm Thu Vân tự tử, cô con gái bà bán chạp phô về quê nên không biết. Cô ta tiếp lời:

Ngày Thứ Hai tôi đến nhà nàng vào hồi 11 giờ nhưng gặp người nhà bảo nàng đi vắng. Tôi gặp nàng ở ngoài phố. Mặt nàng tái rì, mắt đỏ hoe. Nàng nói với tôi là mới ở phòng khám bệnh của bác sỹ về. Nàng đến để hỏi xem tại sao lại đau cuống họng. Thấy nàng mệt, tôi có ngỏ ý mời nàng về nhà tôi để mẹ tôi và tôi săn sóc, nhưng nàng đã từ chối. Và mấy hôm sau thì tôi nghe tin nàng đã tự tử chết.

Nắm được cái đầu mối ấy, viên thanh tra Mã Tư đã phải mất một ngày mới tìm ra được địa chỉ của bác sỹ khám bệnh cho Thu Vân.

Vẻ mặt buồn rầu, vị bác sỹ nói:

— Ông nhắc đến cô gái đáng thương ấy khiến tôi lại thêm xúc động. Cô ấy đến đây khám bệnh. Tôi đã cho biết là cô ấy có mang. Thấy thế mặt cô ta tái bầu đi. Tôi đã hết sức khuyên giải. Cô ta thổ thức và thú thật với tôi rằng, đêm Trung Thu vừa qua, cô ta có quen một thanh niên. Hắn dẫn cô ta đi ăn uống rồi dẫn về nhà hắn. Cô ta đã cương quyết chống cự nhưng rồi rút cục phải nhượng bộ. Sau đó hắn xin lỗi cô ta và hứa hẹn sẽ viết thư luôn cho cô ta và sẽ cưới cô làm vợ. Thấy hắn có vẻ hiền lành, chân thật cô ta cũng yên dạ. Nhưng mấy tuần sau, hắn biệt tăm. Cô ta bỏ đi tìm, nhưng không làm sao tìm thấy.

Và bác sỹ thở dài, kết luận:

— Thưa ông thanh tra, câu chuyện này chúng tôi chỉ biết có vậy.

Ông Mã Tư nghe đoạn nghẹn ngào trong cuống họng:

— 18 tuổi đầu! Khổ thân cô bé. À, nếu mà ta tìm ra được cái tên mặt dạ làm hại cuộc đời cô bé ấy.

— Cái tên mặt mẹt ấy?... Giờ đây hắn đang thảnh thơi ở ngoài bờ biển, mặc quần soọc, đi giày vải trắng ngồi ung dung dùng bữa với gia đình. Hắn lắng nghe tiếng sóng bể dào dạt, tiếng gió thổi vi vu. Hình ảnh Thu Vân trong đêm Trung Thu cũng thoáng hiện trong đầu óc hắn, nhưng hắn vội xua đuổi đi ngay. Ngày mai hắn sẽ đi về miền quê cùng với các con. Cuộc đời hắn sẽ lại bình thản như chưa bao giờ có chuyện gì xảy ra cả.

THUỐC BỔ DANH TIẾNG

Đại bổ Ngũ-Tạng-Tinh La Vạn Linh

Người ốm yếu mệt nhọc, lo lắng nhiều, ít ăn, khó ngủ nhức mỏi đau lưng, tim yếu hay hồi hộp, hay đái đêm, ù tai, mắt lờ, dùng vào thấy kinh nghiệm. Rất hạp cho Phụ nữ để bổ huyết điều kinh. Người già được ăn ngon, ngủ khỏe (có bán khắp nơi).

Dùng dầu LA-VẠN-LINH để trị cảm gió, nhức đầu đau bụng, ỉa mửa linh nghiệm. Mùi thơm dịu (có bán khắp nơi,

ĐƯỜNG VỀ Ô-MÔN

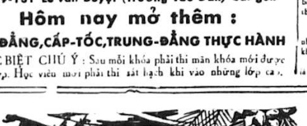

SỐ 24

Truyện dài của Đặng-Thị THANH-PHƯƠNG

(Tiếp theo)

— Không phải tại anh, nhưng chỗ này vừa bị đánh nấu còn đau lắm.

Rồi Sủi trật áo vén cánh tay và lưng tím bầm cho Hồng xem.

— Sao lại đến nỗi thế này? Ai đánh!

Nước mắt quanh tròng Sủi ấp úng:

— Bà chủ đánh!

Đã từng lăn lóc ở chốn chơi bời Hồng thừa hiểu nguyên do của những trận đòn nhất là đối với một tay em non trẻ như Sủi.

Cầm cánh tay Sủi, Hồng ngậm ngùi:

— Em có hay phải đòn không?

Sủi gật đầu rút tay lại, lần này Hồng xích lại nhìn kỹ mặt Sủi và hỏi:

— Em đến đây từ bao giờ mà hôm nay anh mới gặp?

Thấy Hồng ăn nói ngọt ngào Sủi đem tâm sự kể hết không dấu mảy may nào. Nghe xong Hồng thương lắm!

Đêm ấy Sủi ngủ yên lành bên cạnh người bạn mới và cũng từ đấy trở đi họ thành cặp tình nhân thân ái. Ít lâu sau Hồng đem tiền chuộc Sủi về. Yêu Sủi thật bụng nên Hồng thuê nhà để Sủi sống một cuộc đời như những người đàn bà lương thiện khác.

Trong gian nhà nhỏ họ sống với nhau được mấy tháng yên vui, tưởng chừng cuộc đời cứ thế trôi đi. Nhưng dạo ấy Hồng bận việc phải vắng nhà luôn nên Sủi đâm buồn thương hay lui tới với những cô bạn cũ. Nhàn rỗi sinh đủng mỡ, Sủi đua bạn học khiêu vũ: thế là chẳng bao lâu không tối nào là Sủi không có bạn đến rủ đi chơi. Trước còn thưa sau ngày nào cũng quen mui, trong những đêm mải vui ấy tình cờ Sủi lại gặp Cầm. Hắn là Tàu thật lại có một bộ điệu dễ làm người khác lưu ý tới mình; lần đầu khiêu vũ với Cầm, Sủi đã mê hắn ngay. Không giữ gìn Sủi đã sẵn sàng đợi hắn trong những giờ đêm hiu quạnh vắng chồng.

Vắng nhà ít lâu khi về thấy tình nết Sủi đổi khác Hồng nghi ngay, nán lại mấy tuần Hồng quyết tâm khám phá ra manh mối. Không phải khó nhọc Hồng đã bắt được quả tang cái tội ngoại tình của vợ. Thấy rõ mặt trái của Sủi rồi, Hồng khinh bỉ bỏ đi không một lời mắng nhiếc.

Định tâm cương quyết đoạn tuyệt với Sủi nhưng mới xa Sủi ít lâu Hồng lại nôn nao nhớ tiếc thế rồi không tự chủ được. Hồng trở lại tìm Sủi. Đến chốn cũ thì Sủi không còn ở đấy, thất vọng Hồng đi lang thang hết nơi này đến nơi khác, bóng Sủi vẫn mờ mịt vô tăm.

Cho đến một đêm buồn quá Hồng cùng Đức đến một hộp đêm mới mở, vừa qua ngưỡng cửa Hồng giật mình khi nhận ra chủ nhà ấy không ai ngoài Sủi. Ả ta lúc bấy giờ không còn là cô gái ngây thơ với hai bím tóc như năm trước mà trái lại cuộc đời đã dạy Sủi quá nhiều khiến ả hoàn toàn là một ả giang hồ từng trải mặt thừa mánh khóe chinh phục kẻ khác phái. Nhìn nét rạn rầy trên mặt Sủi, Hồng đã không chán ngán mà trái lại Hồng mê Sủi hơn bao giờ cả! Hồng quên rằng con đàn bà ấy đã có phen tình phụ phản mình! Mặc cho Đức khuyên can, Hồng bỏ nhà lăn lóc sống với ả không còn thiết gì đến sự nghiệp và cuộc đời nữa. Cuộc vui chưa dứt Hồng bỗng ốm một trận kịch liệt, lúc đầu còn tưởng xoàng sau càng ngày càng nặng. Đến lúc biết bịnh Hồng nguy kịch ả bèn thoái thác đưa Hồng vào nhà thương, không màng thăm hỏi. Hành động bạc bẽo ấy như gáo nước tạt vào mặt khiến Hồng sinh nguội lạnh. Nhờ Đức săn sóc lúc khỏi bịnh Hồng thề không bao giờ nhìn mặt ả nữa. Nhưng nào Sủi có buông tha Hồng, vừa chân ướt chân ráo ở nhà thương ra Sủi đã cho người đến báo tin với Hồng rằng mình đã có thai. Sủi còn nhắn Hồng phải cưu mang mình trong kỳ sinh nở. Cho rằng Sủi muốn làm tiền Hồng không trả lời thư mà chỉ nhờ Đức đem đến cho Sủi một ngân phiếu rồi bỏ về thẳng Ô Môn. Lấy cớ dưỡng sức ít lâu rồi Hồng ở lỳ đến mấy tháng không buồn đặt chân lên đến Sài gòn.

Thời gian qua Hồng không nhớ đến Sủi nữa, họa hoằn một đôi khi có thoáng nghĩ đến những ngày chung sống lại cau mày như muốn xua đuổi một hình ảnh ghê tởm xấu xa.

Thấy Hồng đứng ngẩn người nhìn chiếc ảnh, Đức ranh mãnh khều khẽ vào chân Hồng để Hồng giật mình rồi chỉ vào túi áo mình:

— Còn những mấy cái ở trong này con phải để dành mới được.

Hồng nhìn xuống nhăn mặt hỏi:

— Mày đã xoáy trộm của tao cái gì nữa thế?

Giữ lấy miệng túi Đức lắc cái đầu xù những tóc:

— Không, nào con có dám lấy của cậu cái gì đâu chỉ có ảnh các cô ấy cậu vứt đây con tiếc nhặt cất đi thôi mà.

— Đưa tao xem lại đã!

— Vâng, để con đưa song cậu phải hứa nếu không dùng đến thì cho con chứ đừng xé thì con mới đưa!

Hồng quát:

— Mày có đưa không? và xông lại giựt tung áo nó ra mới bắng được mấy cái ảnh.

Bị tuột hết khuy thằng Đức kêu oái oái:

— Trời ơi, cậu hung hăng quá, không khéo rách hết mất thôi!

Thoáng nhìn qua lũ ảnh Hồng tiện tay xé phăng vứt cả xuống chân và bảo Đức:

— Mày còn lấy những ảnh này rồi chết với tao!

Nói xong Hồng thuận tay xé luôn cả ảnh của Sủi giận dữ ném vào đống rác. Vuốt lại tóc Hồng dục:

— Có nhanh lên trả chỗ cho tao đi ngủ không?

Sợ Hồng đánh nó vội hốt đống rác rồi ra thẳng, đợi nó đi khuất Hồng đóng chặt cửa buồng lên giường duỗi chân nằm nghỉ. Được một chốc nhớ đến mấy cái khăn trải giường của bạn mới gởi về, Hồng lại nhổm dạy mở tung ra xem. Màu trắng ở chiếc khăn có đường rua hai đầu làm mát cả mắt, ướm thử lên giường Hồng vừa ý lắm.

oOo

Vẫn lắng tai nghe những mẩu chuyện giữa Liên và Hồng từ trên nhà vẳng xuống Giang lo lắng nghĩ đến vết thương chân Liên. Mãi lúc thấy Trai ra đóng cổng Giang mới biết Hồng đã về, toan lên thăm Liên nhưng lúc vừa đến gian giữa Giang mới nhận thấy không có Liên ở đấy. Đoán rằng Liên vì đau chân hoặc vì bực mình đi nằm sớm Giang buồn bã lại đi vòng ra sân. Đáng lẽ phải kèm Trọng làm mấy bài tính, nhưng tâm trí rối bời Giang còn sức đâu mà nghĩ đến việc khác nữa, nên Giang cho Trọng nghỉ.

Ngoài sân tiết trời mát rượi, trên cao một mảnh trăng vàng lơ lửng không đủ soi sáng khoảng sân bé nhỏ, cái ánh vàng nhạt lạnh lùng ở thiên không hắt xuống bụi cây khiến cảnh vật đượm một màu âm u buồn tẻ. Ngồi ở góc sân, Giang thờ thẫn nhìn mấy nụ nhài vừa hé nở, một làn hương mát dịu thoảng trong gió bất giác làm Giang nhớ đến có đêm trăng sáng hôm nào đã cùng Liên chuyện trò ở đây.

Đêm ấy cũng bằng giờ này đang bàn luận đến vấn đề thi cử, chợt Liên nhìn thấy một cụm hoa nhài thật đẹp lẫn trong đám lá, Liên bỏ dở câu chuyện hái chùm hoa đem vào nhà. Đến cạnh bàn thờ Liên nâng niu đặt chùm hoa lên trên chiếc đĩa mẫu, vừa kịp khi vú Hai đến thắp hương, nhác thấy chùm hoa vú bắt đem ngay ra chỗ khác. Liên tiếc quá cứ loanh quanh mãi không biết nên để đâu...

(Còn nữa)

Từ thành đến tỉnh

(Tiếp theo trang 1)

1 TỔ CHỨC BUÔN BẠC ĐÔNG DƯƠNG VÀ BẠC BẢO ĐẠI CŨ BỊ TÓM

ĐÔ THÀNH.— Do mật tin : Một tổ chức buôn giấy bạc Đông Dương Ngân Hàng và bạc Bảo Đại cũ đang hoạt động ráo riết nhà chức trách liền mở cuộc điều tra. Sau bao ngày theo rõi, nhân viên hành sự biết được sào huyệt của bọn nói trên là 1 căn nhà ở đường Lê văn Duyệt. Nhà chức trách cho bao vây và nhân viên được lịnh xông vào khám xét đã tịch thu gần 100 ngàn đồng gồm bạc Đông Dương ngân hàng và bạc Bảo Đại cũ. Thủ phạm và 3 đồng lõa bị bắt trong số có 1 thiếu phụ. Nghe đâu những người nói trên định mang số bạc ấy vượt biên giới sang Lào tiêu thụ. Nội vụ còn trong vòng điều tra.

Tiếp theo E trang 1

chú ý là ba chợ này, theo dư luận cho biết thì chỉ được lò Chánh Hưng cung cấp thịt khi nào số heo có thừa không cung cấp hết cho đô thành. Thí dụ hằng ngày đô thành phải cần một số heo là từ 1.200 đến 1.250 con ; vượt con số ấy, ba chợ ngoại ô kia mới được cấp heo bán, còn không thì tự liệu lý. Tuy nhiên, trong khi ấy, hằng ngày các chợ kể trên vẫn có thịt bán đều. (Còn tiếp)

Tiếp theo K trang 1

năm khổ sai, Hứa văn Lai 5 năm khổ sai, Nguyễn văn Năng tha bổng, Lê văn Mười tha bổng, Nguyễn hồng Hoa 5 năm khổ sai, Nguyễn thị Son 3 năm tù ở, Lê thị Bát tha bổng, Trần thị Tươi tha bổng.

Lê thị Viên 2 năm tù ở
Phạm văn Ngọ 2 năm tù ở
Trần thị Hiệp tha bổng

Các tử tội và bị cáo khổ sai đều bị tịch thâu tài sản.

Quý vị phải ngạc nhiên với tài nghệ Hớt tóc bằng kéo và dao điêu luyện của anh em thợ Hải phòng.

Có máy lạnh, Nhạc HI-FI

Quý vị mua ngay phiếu Hớt tóc tiết kiệm mỗi lần Hớt tóc gội chỉ phải trả 15$. Cần thêm 1 nữ chuyên viên.

ĐẶC BIỆT : **Nữ chuyên viên gội đầu.**

TIỆM Hớt Tóc **HẢI-PHÒNG** *279 Nguyễn-Thiện-Thuật Saigon.*

Cáo thị đấu thầu công khai

NƠI VÀ NGÀY GIỜ MỞ THẦU :
9 giờ sáng, ngày 10-11-1959 tại Tòa Hành Chánh Phong Dinh (Cần Thơ) (Văn Phòng Ông Phó Tỉnh Trưởng).

MỤC TIÊU VIỆC THẦU :
Công tác đắp 3 (Ba) đập và xây 3 (Ba) cống phòng thủy có bửng qua Rạch Ông Đội, Rạch Khoang Châu và Rạch Dinh tại xã Long Tuyền, Mỹ Khánh, quận Châu Thành Cần thơ trị giá ước lượng 1.346.232$00.

NƠI THAM KHẢO ĐIỀU KIỆN SÁCH :
Trong những ngày, giờ làm việc tại :
— Tòa Hành Chánh Phong Dinh (Phòng Kinh Tế)
— Ty Nông Vụ Phong Dinh, số 2, đường Nguyễn Du Cần Thơ.
— Sở Canh Nông Công Tác, số 11 đường Hùng Vương, Thị Nghè (Gia Định).

Cần Thơ, ngày 17 tháng 10 dl. 1959.

Tỉnh Trưởng Phong Dinh
ĐỖ-VĂN-CHƯỚC

Trường **HOÀN-VŨ** 549 Phan-th.-Giản

5-11 mở thêm **SÁNG, CHIỀU, TỐI**

320$ **NHỊ A, B. LUYỆN THI TÚ TÀI**

Phạm kế-Viêm, Đinh-tiến-Lãng, Ng văn-Vỹ, Ng Nhiếp, Trần - d. - Thâm, Đồng-Tuy, Ng-ng-Diễm, Đỗ-khánh-Hoan, Trần Diệu, Ng hoài-Hội, Dương-Kỳ, Vũ-thanh-Bình, Ng hữu-Tiến v.v...

LUYỆN THI TRUNG HỌC	200$.
TOÁN LÝ HÓA TỨ	120$.
LUYỆN THI ĐỆ THẤT	100$.

Cấp chương chỉ dự thi

Thuốc đau tim số 58

Do máu huyết nóng nhiệt, lo lắng buồn rầu thái quá, tim đập mạnh, hồi hộp, chóng mặt, xây xẩm nặng ngực, trái tim nở lớn, ngộp hơi, ụa khan, xao lãng hay quên, mất ngủ, chiêm bao sợ hãi, háo hão mệt.

Nhà thuốc **NGUYỄN-VĂN-CUNG**

80 đường Pasteur SAIGON (Pellerin cũ) Đ.T 23.692

Chuyên môn trị bịnh hậu : Bịnh đau phổi, tim, thận, máu huyết, bạch đái, thai nghén, bịnh tê bại, phong đơn, phong tình và các thứ nóng ban, các thứ phong đàm, phong suyễn của trẻ em.

Xem mạch mỗi ngày, chủ nhựt nghỉ

Cáo thị đấu thầu

—u°u—

Ngày 23 tháng 11 năm 1959 hồi 9 giờ sáng tại Phủ Tổng Ủy Dinh Điền số 29 Đại lộ Đồng Khánh Chợ Lớn sẽ có cuộc đấu thầu công khai cung cấp 612 T 500 gạo trắng số 1 (25% ẩm) cho các Khu Dinh Điền.

Các nhà thầu có thể đến xem Điều Kiện Sách tại Phủ Tổng Ủy Dinh Điền trong những ngày giờ làm việc kể từ ngày 5 tháng 11 năm 1959.

Saigon, ngày 29 tháng 10 năm 1959
PHỦ TỔNG ỦY DINH ĐIỀN

NGÀY THỨ BA 3-11-59 MỞ :

Toán-Lý-Hóa (Đệ Tứ, Đệ Ngũ 3 tháng hết chương trình)

Mỗi học sinh trước khi vào học phát đủ sách do Giáo sư PHAN-MINH và ĐẶNG-QUỐC-KHÁNH phụ trách

TOÁN LÝ HÓA ĐỆ NHỊ

G.S phụ trách : Lê-xuân-Mai, Đinh-thế-Vinh, Lê-quang-Vịnh

LUYỆN THI TÚ TÀI và **T. H. Đ. N. C.**

Ghi tên trước Trường **Trần-khánh-Dư** 82. Huỳnh Tịnh Của — Tân-Định

TRƯỜNG **Võ-Tánh** 345A Võ Tánh — SAIGON —

Khai giảng lớp luyện thi T.H.Đ.N.C và Tú Tài (5 môn) chiều, tối

TOÁN LÝ HÓA ĐỆ TỨ

G.S. NGUYỄN-TRỌNG-TRIỀU

Tr. HÀN-THUYÊN số 3 và 55 Cao-Thắng

Mở 3 và 4 th 11 - 1959

Tối 7g thứ 2-4-6 Đệ Tứ thi 1960. Tóm tắt bài học. Chuyên giải những đề thi.

Tối 7g thứ 3-5-7 Đệ Ngũ -I- Tứ chương - trình 4 tháng kịp thi 1960.

NƠI THAM KHẢO ĐIỀU KIỆN SÁCH : Khu Bắc Công-Chánh Nam Phần số 55 đường Pasteur Saigon và các Ty Công Chánh Bình Tuy, Bình Dương, Long Khánh, Gia Định, Kiến Hòa, Bình Long, Phước Long, Phước Tuy, Long An, Tây Ninh, Định Tường.

NƠI ĐẤU THẦU : Khu Bắc Công Chánh Nam Phần, số 55 đường Pasteur Saigon.

ĐIỀU LỆ NỘP ĐƠN DỰ THẦU Đơn dự thầu có ghi số tiền ký quỹ tạm và số lô xin đấu thầu phải gởi đến Văn Phòng Khu Bắc Công Chánh Nam Phần trước ngày 19 tháng 11 năm 1959.

Saigon, ngày 29 tháng 10 năm 1959.
KHU BẮC CÔNG CHÁNH NAM PHẦN

Lớp tối luyện thi T.H. Đệ I

Khai giảng đúng 18g30 ngày 4.11.59

Dạy từ đầu đệ TỨ — Ôn kỹ Đệ NGŨ

Bài học, bài tập in rồi phát không

Ghi tên và hỏi thể lệ tại Trường **CỘNG HÒA** 134 Pasteur — Điện thoại : SAIGON 740

BÍ DANH

là cuốn
truyện trinh thám ?
truyện tâm tình ?
truyện xã hội ?
không phải thế :

BÍ DANH

là kiệt tác của họ **LÃM.**

Tiếp theo L trang 1

Chị ta vẫn bình thản nói :

— Cháu cũng đã buộc nhà cháu cai nhiều lần rồi, chứ không đâu. Lần đầu tiên, cai được ba tháng lần thứ nhì được chừng một tháng Còn mấy lần nữa được dăm bữa nửa tháng là cùng.

Xe tôi đã đi khỏi nhà thương Cộng Hòa và rẽ sang đường Chuồng Chó (Hạnh Thông Tây).

Người đàn bà gọi ríu rít :

— Cô ơi ! Cho mẹ con cháu xuống đây ! Cho xuống đây, cô ơi !

Tôi đậu xe sát vào lề đường, đoạn quay lại hỏi vớt :

— Thế sao lần này chị không tiế tế thuốc phiện cho anh ấy để phà nghe chơi ?

— Thưa cô, vì từ hôm nhà chá bị bắt đến nay, thằng cháu bé này bị bạn nóng quá cháu phải bỏ chợ ở nhà, cô ạ.

— Thế anh ấy làm gì mà có tiền hút ?

Người đàn bà vẫn không đổi giọng :

— Nhà cháu chả làm nghề nghiệp gì cả, thường ở nhà cơm nước và trông nom con cái để cháu đi chợ buôn bán. Hằng ngày cứ sáng thì cháu bán bún riêu, chiều tối bán xôi chè kẻ cũng vừa kiếm đủ 2 bữa rau dưa cho các cháu nhỏ và bữa thuốc cho chồng. Ngày nào nghỉ hàng thì tiền bạc thiếu hụt ngày đó.

Chị ta nói tiếp một câu như đã từng... cam chịu với số phận :

— Giá có nhà cháu ở nhà thì đỡ vất vả, cô ạ !

Chị ta bồng đứa con lớn xuống lề đường, nói thêm như nựng riêng các con chị :

— Bố cháu mà cai được thì hai thằng chó này sẽ nên người.

Chị ta tiếp luôn, qua hơi thở dài :

— Nhưng, *cai thì dễ, giữ không hút lại mới khó* cô ạ.

Rồi cám ơn tôi, chị ta thất thểu bồng dắt con đi vào một cái hẻm, giữa hai dãy nhà lá lụp sụp.

Tôi tần ngần ngó theo thân hình còm cõi của chị ta. Hai vai chị ta nhô cao lên như cái giá máng một cái áo nâu bạc màu.

Nhớ lại câu nói của bà vợ ông công chức nghiện : « Nếu còn ở ngoài kia thì tôi bỏ, bỏ ngay lập tức không ân hận... » tôi tự hỏi :

— Sao ở đời này lại có người chịu đựng đến thế nhỉ ?

Bước lên xe, bất giác tôi thở dài não nuột, không biết có phải là tôi ái ngại dùm cho mẹ con chị ta không hay là tôi ngán sức chịu đựng của những người vợ Việt Nam.

Nhưng chắc chắn câu này theo rõi tôi mãi :

« Cai thuốc phiện thì dễ, giữ cho khỏi hút lại mới khó ».

Và tôi nảy ra ý tưởng đi vào địa hạt cai...

(Còn tiếp)

Bố cáo

Ban Quản Trị Hợp Tác Xã Việt-Gia - Hương, trồng tỉa và sản xuất thuốc lá, xin trân trọng kính đạt các quý vị trong Ban Quản Trị, và các quý vị xã viên, đến dự Đại Hội Thường Niên và Bất Thường, vào hồi 9 giờ sáng ngày 8 tháng 11 năm 1959, tại Văn phòng H.T.X.V.G.H

Chương trình nghị sự :

Kiểm điểm về các công tác đã thực hiện, duyệt sổ sách kế toán và tình hình hiện tại của Hợp Tác Xã.

Bầu Ban Quản Trị cho niên khóa mới.

Hoạch định chương trình cho dự án các tổ và khuyếch trương Hợp Tác Xã.

Các mục linh tinh.

Nay bố cáo.

Châu Nam, ngày 8 tháng 10 năm 1959
Ban Quản-Trị H.T.X.V.G.H.
T/M. Chủ Tịch
Ban VẬN-ĐỘNG ĐẠI HỘI
(Đăng lần thứ hai)

CẢM-SỐT NÓNG-LẠNH CÚM ĐAU NHỨC

ANTIGRIPPAUX

Có Vitamine B 1, chống khỏe (khi uống hết thuốc, hộp thiếc dùng để dựng tiền, thuốc điếu..

Có bán bán lẻ.

Ai đau khổ vì bịnh Trĩ ?

Cắt đốt cột mau lành bịnh, nhưng đó là trị ngọn, muốn bứt dứt chứng Nội Trĩ hay Ngoại Trĩ, tiêu có máu lắm mủ đau nhức, hậu môn có mụt và sưng, chảy nước vàng, lâu ngày sanh mạch lươn, nên uống TRƯỜNG PHONG TRĨ LẬU HOÀN số 57 VÕ VĂN VÂN giá 25 đồng uống đặng nhiều ngày. Hỏi các tiệm đại lý thuốc đông y và 201-211 đại lộ Nguyễn thái Học— SAIGON.

Ngôn-Luận

Ngày thứ Ba 3-11-1959

Tiếp theo B trang 1

trận đấu hòa.

Các trận khá : Mã thành Ba 51 ký thắng điểm chật vật Hồng Trực 51 ký trong ba hiệp ba phút. Minh-Hùng thắng dễ dàng Ramassamy bỏ cuộc ngay ở hiệp nhất.

Léoté Fraçois thắng điểm Hồng Dương. Một lần nữa "Đại lực sĩ. Hà Châu lại lên đài để Thạch-Mạch hạ đo ván ở ngay hiệp đầu. Trận quyền Anh then chốt giữa Minh Cảnh và Văn Hoán đã diễn ra thật là sôi nổi giữa tiếng reo hò, hoan hô của khán giả. Rất tiếc vì thiếu phòng vệ trật tay nên Văn Hoán đã bỏ cuộc ở đầu hiệp ba. Và Minh Cảnh đoạt một chiếc cúp, chiếc cúp thứ hai về tay Dương văn Quảng người đã hạ đo ván Phạm trung Thành (vô tự do) đêm trước.

Tự nhiên té lăn đùng

Kết quả kỹ thuật đêm quyền thuật ngày 31-10-59:

Trần văn Trọng thắng do ván Souppuard ở hiệp hai. Lê văn Hiệp 54 ký huề với Philippe 53 ký. Hồng Cương 49 ký thắng điểm Lâm Thành Ba 48 ký. Trận đấu này đã làm say sưa khán giả với lối đánh uyên chuyển đầy nghệ thuật của Hồng Cương. Tiếp đến là Chi Leng 53 ký thắng Văn Lâm 53 ký. Độ thứ năm tự do giữa Ngọc Thông và Nguyễn Thọ được thay thế bằng trận quyền Anh giữa Lê-t-Cang và Châu Huỳnh. Lê - t - Cang thua Châu Huỳnh rõ rệt, sau hai lần ngã ở hiệp nhì. Sang hiệp ba người ta thấy Cang sáp vào...ri tai Châu Huỳnh rồi tự nhiên, Châu Huỳnh như bị trúng đọc ngã lăn đùng ra nằm phơi bụng ; đợi trọng tài đếm đến 10, anh bật giậy, chạy xuống đài. Khán giả la ó gần vỡ rạp, bất mãn về thái độ tinh thần của hai võ sĩ này. Và sau cùng là trận then chốt quyền tự do giữa Dương văn Quảng và Phạm trung Thành. Thành bị đo ván ở hiệp hai.

CASINO-ĐA-KAO

Một ngày thứ Ba : 3-11-1959

Một phim hài hước châm biếm tế nhị Một Nàu Công-tước hào-hoa phong nhã nhưng đã sạch túi vì thua bạc theo tình bất tình để «đào mỏ» một Nữ Hầu Tước là một mạng phụ nổi danh giàu có. Bao nhiêu mưu kế đã được bày ra và con mòng đã sa vào bẫy. Nhưng cũng là dụng ý của nàng vì hiện nay đang bị khổ sở vì công nợ. Rõ thật là :

MẠT-CƯA MƯỚP-ĐẮNG

(UNE HISTOIRE DE MONTE-CARLO)

với Vittorio de Sica — Marlene Diétrich — Arthur O'Connell
Tô Màu — Hình Technirama — Phụ đề Việt ngữ — Nói tiếng Pháp

Từ thứ tư : LES RENEGATS DU WYOMING.

HÔM NAY 3-11-59

G.S. **NGUYỄN-MẠNH-HÀ** khai giảng

1 LUYỆN THI TÚ TÀI I (tối) **; 1 PHẦN 2** (chiều)

tại trường **TAO-ĐÀN** 129 Lê văn Duyệt

Cáo thị đấu thầu công khai

NƠI MỞ THẦU :
— Tại Trại Phan-đình-Phùng Khu A Trần-quốc-Toản Saigon.

NGÀY MỞ THẦU VÀ MỤC TIÊU VIỆC THẦU :
— *Ngày 17-11-1959 hồi 8 giờ 30* : cung cấp bao dao găm và bao lưỡi lê trị giá ước lượng 190.500$00.
— *Ngày 24-11-1959 hồi 8 30* : cung cấp phụ tùng, vỏ ruột và bình điện dùng cho xe du lịch Peugeot 203 và Citroen 11 và 15 CV gồm có 3 lô trị giá ước lượng 1.413.463$00.

NƠI THAM KHẢO ĐIỀU LỆ SÁCH TRONG NHỮNG NGÀY GIỜ LÀM VIỆC :
— Tổng Nha Hành Ngân Kế Bộ Quốc Phòng, 63 đường Gia Long — Saigon.
— Trại Phan-đình-Phùng Khu A đường Trần-quốc-Toản Saigon (sau Bệnh Viện Nhi Đồng).

CHỈ HUY TRƯỞNG
Trại Phan-đình-Phùng

TIN ĐẶC BIỆT

tại Vũ Trường VĂN-CẢNH

Với dàn nhạc khét tiếng Phi-Luật-Tân FERNANDO TOPACIO, hợp cùng một số đông vũ nữ nhảy đã giỏi, lại đẹp và duyên dáng, khiêu gợi cùng các danh ca thượng thặng Việt Nam và Trung Hoa, THU HƯƠNG, MAC SIC, TRIỆU MẪN.

Giá cả phải chăng. — Tiếp đãi lịch sự.

Có máy lạnh mát như Đà - Lạt

Trường **HƯNG-VIỆT** *87 Cao-Thắng Saigon*

Ngày **4-11-59** khai giảng các các lớp :
— Anh Pháp-Việt-Toán-Lý Hóa luyện thi Trung-Học khóa 60, đủ lớp : Sáng—Chiều—Tối (lớp tối dành riêng người lớn, dạy từ đầu Đệ Ngũ)
— Toán-Lý-Hóa luyện thi Trung-Học khóa 60, tóm tắt bài học, chuyên bài tập, hướng dẫn cách giải đề thi.

GIÁO SƯ PHỤ TRÁCH
ANH : Ô. Hoàng-Lý-Văn — *PHÁP : Ô. Ngô-Huy-Chương*
VIỆT : Ô. Nguyễn-Phô — *TOÁN-LÝ-HÓA : Ô. Hoàng-Tường-Thụy*

Cáo thị đấu thầu công khai

—o—

NGÀY GIỜ VÀ NƠI ĐẤU THẦU :
—Xét mẫu hàng hồi 8g30 ngày 20-11-59
— Nhận và mở đơn thầu hồi 8g30 ngày 30-11-59 tại Trại Lê văn Duyệt—Khu C, đường Lê văn Duyệt SAIGON

MỤC TIÊU VIỆC THẦU :
Thực hiện quần áo thường phục bằng vải Tropical và Popeline trị giá ước lượng 266.910$00

NƠI THAM KHẢO ĐIỀU LỆ SÁCH :
Trong những ngày làm việc từ 14g30 đến 17g30 tại :
— Tổng Nha Hành Chánh Ngân Sách và Kế Toán Bộ Quốc Phòng. (63 đường Gia Long — Saigon)
— Trại Lê văn Duyệt — Khu C, đường Lê văn Duyệt Saigon.

Saigon, ngày 28 tháng 10 năm 1959
TRẠI LÊ VĂN DUYỆT— KHU C

Học-sinh, Sinh-viên, Thông-dịch-viên, Thương-gia

tất cả mọi người đòi mua cho được

TỪ ĐIỂN VIỆT ANH

của Giáo-sư **Nguyễn-đình-Hòa**

Tiến-sĩ Văn-chương (Đại-học Nữu-Ước)

HOA'S VIETNAMESE ENGLISH DICTIONARY

Hỏi tại Hiệu sách BÌNH MINH 130 Võ Tánh và các đại lý của NAM CƯỜNG.

Cáo thị đấu thầu công khai

NƠI VÀ NGÀY GIỜ MỞ THẦU : Hồi 8 giờ 30 ngày 24-11-59 tại sở Hành Chánh và Tài Chánh số 1 (Hạnh Thông Tây — Gò Vấp).

MỤC TIÊU VIỆC THẦU : Cung cấp củi chụm cho các Quân trường về năm 1960.

NƠI THAM KHẢO ĐIỀU LỆ SÁCH : — Tổng Nha Hành chánh Ngân sách và Kế toán, 63 đường Gia Long Saigon.
— Sở Hành chánh và Tài chánh số 1.
— Trung tâm Huấn luyện Quang Trung
— Trường Thông vận Binh
— Trường Thiếu sinh Quân
— T.T.H.L. Truyền Tin
trong những giờ làm việc.

(QUẢN TRE
(VŨNG TÀU

Saigon, ngày 28 tháng 10 Năm 1959
SỞ HÀNH CHÁNH VÀ TÀI CHÁNH SỐ 1

Tiếp theo A trang 1

bốc củi lên xe vận tải chở đi ngay để cung cấp cho Trung Tâm Cải Huấn Chí Hòa và Trung Tâm Huấn Luyện Quang Trung.

Cảnh Sát Cuộc Quận Tư đã báo tin cho Ô. Trưởng Ty Công Tác Thương Cảng hay và được ông này cho biết sẽ tìm biện pháp chấm dứt tình trạng và buộc chủ vựa củi bồi thường về việc làm hư lún đường.

Còn việc làm ồn ào trong đêm khuya, nhà chức trách địa phương cũng đã can thiệp với chủ vựa củi và đương sự cam kết sẽ không chở củi ban đêm nữa.

Tiếp theo C trang 1

binh này mà đến 9 giờ 30 khán giả mới vào được hết.

Sau một giờ 30 phút rối loạn có 2 em nhỏ bị lạc la khóc vang trời và 5 khán giả bị chèn ép gần bể phổi trong số có một ký giả và một nhiếp ảnh viên.

Trật tự bên ngoài thì như thế, còn bên trong thế nào ? Xin nói mau, nó cũng không kém gì mấy : lộn xộn không bao giờ dứt, mặc dầu Ban Trật Tự nhiều lần kêu gọi đến đứt hơi ! Sở dĩ có tình trạng trên là vì người ta từ trước đã ít lưu tâm sóc đến phần trật tự, dù rằng đêm võ đài thứ nhất đã cho một kinh nghiệm sống : Nếu không có cảnh binh (hơn 10 người) thì trật tự không giữ nổi và rối loạn sẽ xảy ra !

Đây là một kinh nghiệm quý báu cho những ai tổ chức những cuộc tỉnh diễn hãy chú trọng đến tổ chức trật tự trước đã thì khán giả mới thưởng thức trọn cuộc trình diễn.

Tiếp theo D trang 1

hoặc phải tìm cách đối phó công khai với Trung cộng, mà đối phó công khai trong lúc này, thì ô. Nê Ru hiện chưa tin chắc được vào sự giúp đỡ thực tế của thế giới.

Ấn Hồi lập liên minh quân sự ?

KARACHI (AFP). — Có lẽ trước cuối năm nay, Tổng Thống Hồi quốc Ayub Khan và Thủ Tướng Ấn độ Nê-ru sẽ gặp nhau để hội ý nhằm tiến tới việc thỏa thuận về công cuộc phòng thủ chung miền Nam Á, trước nạn Cộng sản Trung Hoa đe dọa xâm lăng. Song le, người ta biết rằng ông Nê-ru không tán thành mọi liên minh quân sự, cho nên người ta dõ rằng cuộc sẽ không phải là một hiệp ước hoàn toàn có tính cách phòng thủ.

Muốn theo học đến nơi đến chốn
Muốn có nhiều hy vọng thi đỗ
Bạn hãy ghi tên cho được vào

TRUNG - TÂM GIÁO - KHOA HÀM - THỤ

21 và 23 đường Nguyễn - văn - Giai Đakao — Sài-gòn

Trường học gửi thư lớn nhất có học viên trên khắp toàn quốc

RAO VẶT

Vọng Nguyệt

27 Nguyễn văn Giai Dakao.
Cơm tháng, cơm đĩa, cơm bữa, ngon lịch sự không đâu bằng.
Chả rán cua bể, bún thang, miến gà, bánh cuốn, phở gà.

Bán 1 xe Jeep Willys Capot cao thật tốt. 727 Trần-hưng-Đạo Cholon.

Bán 180.000 đồng, một căn nhà lầu mặt tiền đường, hay cho mướn. Hỏi 6, Nguyễn-thiện-Thuật, buổi sáng, và tối, từ 6 đến 8 giờ. Có bán bàn ghế mở trường.

Nhà bán đi xa cần bán căn nhà mặt tiền đủ tiện nghi (cả tiệm tạp hóa) 336 Trịnh minh Thế Khánh Hội.

Cáo thị gọi thầu

—%—

Nơi và ngày giờ mở thầu : 9g30 sáng ngày 3-12-59 tại Trại Lê Lai (trước cửa Tổng Y Viện Cộng Hòa Gò Vấp).

Mục tiêu việc thầu : Gọi thầu cung cấp dược phẩm cho gia đình binh sĩ.

Trị giá ước lượng : 954.674$60

Nơi tham khảo điều lệ sách trong những ngày giờ làm việc :
— Nha Hành Chánh Ngân sách và Kế Toán Bộ Quốc Phòng số 63 đường Gia Long Saigon.
— Trại Lê Lai (trước cửa Tổng Y Viện Cộng Hòa—Gò Vấp)

KBC 4.545, ngày 3-11-59
CHỈ HUY TRƯỞNG
TRẠI LÊ LAI

GIẢI TRÍ hôm nay

Bạn biết ở đâu vũ ?
Chỉ tại Phòng Trà Ca Nhạc
HOÀI AN
số 8 Hồ Huấn Nghiệp (ex Turc)
Mấy hôm nay người đến thưởng thức quá đông vì có cô KHÁNH NGỌC và các nữ ca sĩ duyên dáng nhất cùng nhiều nhạc phẩm hấp dẫn vui tươi.

Quý vị Sành khiêu vũ, Sành âm nhạc. Ưa nơi thanh lịch mát mẻ
Kính mời lại Vũ Trường
ĐỒNG-KHÁNH
Nơi đây tổng hợp của : các vũ nữ trẻ đẹp. Nữ ca sĩ Kim Chi duyên dáng, dàn nhạc ĐỒNG NAI linh động. Chắc chắn quý vị sẽ hài lòng

HỒNG BÀNG
Rạng-Đông cũ — máy lạnh tối tân
LES GRANDS ESPACES
(Vùng bao la)
với Grégory Peck — Jean Simmons
Hình Technirama—màu Technicolor
Nói tiếng Pháp — Phụ đề Việt ngữ

KINH THANH
Tân đô cũ Thường trực suốt ngày
LA MADONE DU DÉSIR
Phim cao bồi hoạt động sôi nổi, với cặp tài tử khét tiếng : Yvonne de Carlo — Joel Mc Crea
Phụ đề chữ Việt

MAJESTIC CHOLON
NGƯỜI CHINH PHỤC
John Wayne — Susan Hayward
Cinémascope — Technicolor
Nói tiếng Pháp — Phụ đề chữ Việt

ĐẠI-NAM
COMMENT DENICHER UN MARI (Xứng đôi vừa lứa)
Debbie Reynolds — Tony Randall
Cinémascope— Màu Métrocolor
Nói tiếng Nhật — Phụ đề chữ Việt
Giấy thường trực ngưng bán 18g35

MAJESTIC SAIGON
(Máy lạnh tối tân)
L' ESCLAVE DE L'ORIENT
Phim dã sử kiếm hiệp, với những màn vũ mê ly hấp dẫn.
Isabelle Corey — Antonio de Teffe
Nói tiếng Pháp — Phụ đề chữ Việt

NAM QUANG
CON GÁI CỦA SINBAD
Với nữ minh tinh kiều diễm Nadira và tài tử tài hoa Jairay. Hoạt động. Tình cảm, Ca vũ nhạc Ấn
Phụ đề Việt ngữ

LÊ LỢI
LES VENDANGES
với : Pier Angeli — Mel Ferrer
Cinémascope — Technicolor
Nói tiếng Pháp— Phụ đề Việt ngữ

KINH-ĐÔ
LES GRANDS ESPACES
(Vùng bao la)
với Grégory Peck — Jean Simmons
Hình Technirama—màu Technicolor
Nói tiếng Pháp — Phụ đề Việt ngữ

Phòng Trà **VĂN CẢNH**
Luôn luôn đổi mới, với dàn nhạc Xuân Mỹ thật vui tươi, hợp cùng các ca sĩ duyên dáng Bạch-Yến, Thanh-Thủy, Thu-Hương, Thúy-Hương, Tuyết-Mai, Trúc-Mai, Diệu Anh, bạn Việt-Ấn. Đặc biệt : Tối 2-11, cô Bạch-Yến sẽ biểu diễn vũ điệu Rock And Roll.

QUÁN LY-LAN
128, Lý thái Tổ kính mời quý khách tới thưởng thức ca nhạc linh động hấp dẫn, với những giọng ca trong ấm, điêu luyện đầy ý nhị của các Cô TUYẾT-HƯƠNG, Tuyết-Hạnh, Lan-Hương, và đặc-biệt 2 Nữ danh ca MỘC-LAN, THÁI XUÂN.

NAM-VIỆT
ANH HÙNG MỤC TỬ
Phim Cao bồi đặc sắc linh động
Glenn Ford — Jack Lemmon
Anna Kashfi
Phim màu Megascope
Nói tiếng Pháp — Phụ đề Việt Ngữ

THANH-BÌNH
(Máy lạnh Thường trực suốt ngày)
L' ESCLAVE DE L'ORIENT
Phim dã sử, kiếm hiệp, gay cấn, rùng rợn, vũ điệu mê ly, hấp dẫn.
Isabelle Corey — Antonio de Teffe
Màu Ferraniacolor—Phụ đề Việt ngữ

OLYMPIC
(máy lạnh tối tân)
COMMENT DENICHER UN MARI (Xứng đôi vừa lứa)
Debbie Reynolds — Tony Randall
Nói tiếng Pháp — Phụ đề chữ Việt

ASAM DAKAO
BANDITS EN HERBE
(Đầu Xanh Tội Lỗi)
Phim vô cùng táo bạo, gay cấn (Les demi sels) với Russ Tamblyn
Có Phụ đề chữ Việt

VĨNH-LỢI
Đặc biệt phim này
Thường trực từ 8 giờ 15 sáng
Il était un petit navire
Alec Guiness — Jackie Collins
Nói tiếng Pháp — Phụ đề chữ Việt

CATHAY
L' ESCLAVE DE L'ORIENT
(Nàng nô lệ Đông Phương)
Phim dã sử, kiếm hiệp, gay cấn, rùng rợn, vũ điệu mê ly, hấp dẫn.
Isabelle Corey — Antonio de Teffe
Màu Ferraniacolor—Phụ đề Việt ngữ

MODERNE
(Tân định) Thường trực suốt ngày
ĐẦU XANH TỘI LỖI
(Bandits en herbe)
Một phim vô cùng táo bạo gây cấn loại « Les demi Sels » với Russ Tamblyn. Phụ đề chữ Việt.

CASINO DAKAO
MẠT CƯA MƯỚP ĐẮNG
(Une histoire de Monte Carlo)
Vittorio de Sica — Marlene Dietrich
Nói tiếng Pháp — Phụ đề Việt ngữ

Lớp **TOÁN-LÝ-HÓA CĂN BẢN**

Ô. Chu bá Tước, giáo sư trường công lập

Sẽ khai giảng thêm 2 lớp đệ tứ 7 giờ sáng và 7 giờ tối ngày 2-11 tại 407 Lê-văn-Duyệt

LỚP TOÁN LÝ HÓA MINH-TÂN

Sáng, Chiều, Tối **4-11-59** mở thêm :
— Đệ Tứ học từ đầu chương trình, học phí **70$**.
— Đệ Tứ chuyên bài tập, học phí **80$**

Học tại (352 Phan-đình-Phùng SAIGON.
14 Lê-văn-Duyệt (gần rạp Kinh-Đô) SAIGON
185/28 Võ-di-Nguy PHÚ-NHUẬN.

Nhà trường lo giấy tờ cho học sinh đi thi.

Lớp TOÁN-LÝ-HÓA ĐỆ TỨ

G.S. PHẠM-VĂN-VẬN

Khai giảng đúng 4g30 ngày 4 tháng 11

Tóm tắt lý thuyết Đệ Tứ — Giải các đề thi — Ôn kỹ các điểm quan hệ. Những học sinh muốn trau dồi trước mấy môn quan hệ này phải ghi tên trước tại : Trường **CỘNG-HÒA** 139 Pasteur

Cáo thị đấu thầu công khai

MỤC TIÊU ĐẤU THẦU : Cung cấp và chuyên chở đến công trường 23 lô thạch liệu cần thiết cho công tác nong nền, cán đá và tráng nhựa những công lộ trong địa phận các Ty Công Chánh thuộc Khu Bắc Công chánh Nam Phần.

Cuộc đấu thầu chia ra làm hai ngày như sau :

Ngày 23-11-59, hồi 8g30			Ngày 24-11-59, hồi 8g30		
Lô số	Ký quỹ tạm	Giá ước lượng	Lô số	Ký quỹ tạm	Giá ước lượng
1	16.300$	975 250$	13	2.000$	120.0003
2	6.900	413 140	14	10.800	651.000
3	6.000	357 000	15	2 000	120.000
4	14 400	864 000	16	7.100	426.400
5	2.300	141 800	17	1.900	107.250
6	7.800	465.000	18	5.500	331.850
7	3.000	178.200	19	4.100	247.050
7	17 500	1.043 800	20	3.700	223 200
9	2 200	134.400	21	3.100	186.000
10	3.700	219.520	22	4.200	252.000
11	14.100	848.840	23	11.900	715.000
12	4 800	288.750			

In tại nhà in riêng của NGÔN-LUẬN, 86 Lê Lai — Sài Gòn
Giám đốc Trị-sự : Lê Tâm Việt—Quản lý : Nguyễn như Cương
Ngôn phiếu xin đề tên ông NGUYỄN NHƯ CƯƠNG

TƯ - THỤC TRUNG-HỌC **VẠN-HẠNH** *443, Hai Bà Trưng*

KHAI GIẢNG : *CHIỀU VÀ TỐI* **2-11-59**

LỚP VIỆT-VĂN
I ĐỆ II A. B. C.— I ĐỆ IV
(HỌC CHIỀU)
Phần giảng văn : G.S. Phạm-mạnh-Chương
Phần luận văn : G. s. Thanh Nhãn

LỚP ANH-VĂN
1— SƠ CẤP
2— TRUNG HỌC Đ.N.C.
(Bài vở in phát)
HỌC TỐI THỨ 3, 5, 7
G. S. Đại-Đức Quảng-Độ

LỚP TOÁN-LÝ-HÓA
1— NGŨ -I- TỨ (tối)
(giáo khoa bài tập)
1— ĐỆ TỨ (tối)
(chú trọng bài tập)
G.S. Hoàng Khối, Hoàng Phi, Lê-Lai, Lãng.

PHƯƠNG PHÁP LINH ĐỘNG, DỄ HIỂU MAU TIẾN, KẾT QUẢ TỐT.